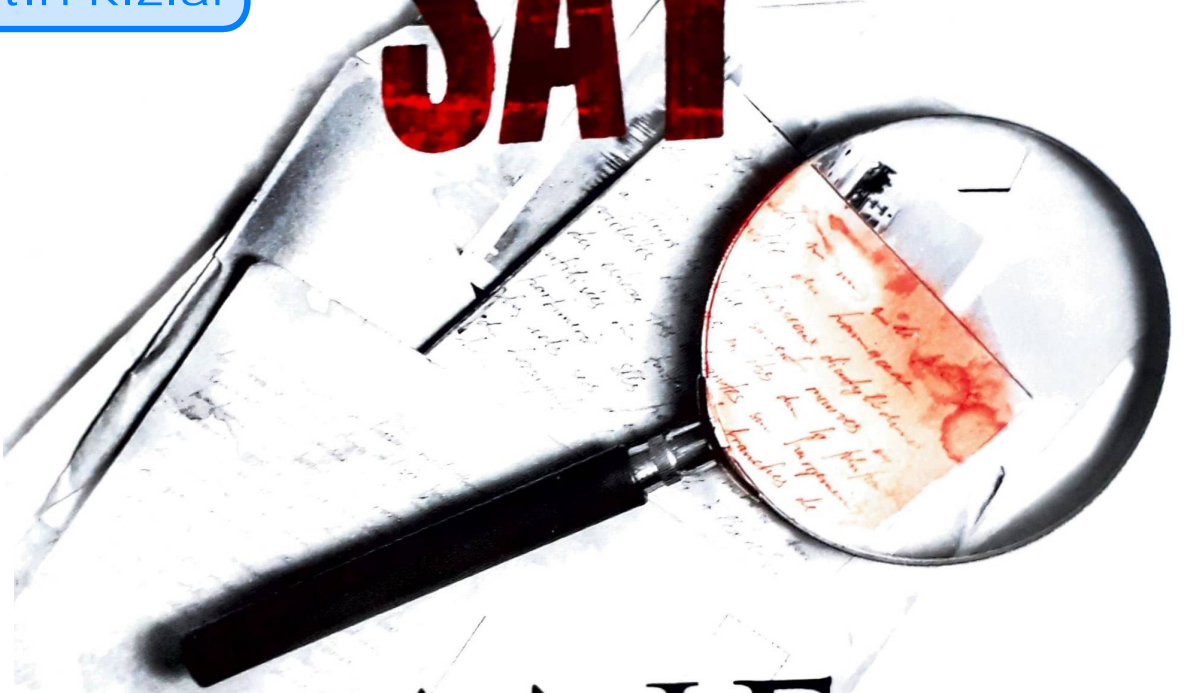

VE ARTIK ÇIKIŞ YOLU YOKTU

ÜÇE KADAR

altın kızlar

SAY

JANE CASEY

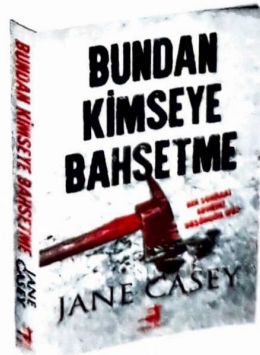
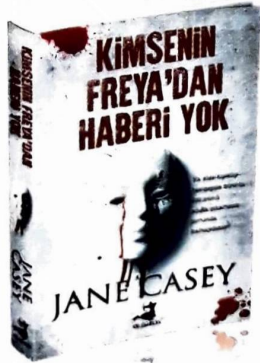
ÜÇE KADAR SAY

VE ARTIK ÇIKIŞ YOLU YOKTU

Jess Tennant'ın yaşadığı kasabaya Noel zamanı gelmiştir. Yılın bu zamanında Jess'ten kocaman bir Noel ağacı süslemesi ve şehir dışından ziyarete gelen erkek arkadaşıyla vakit geçirmesi beklenirken, o kendisini tekrar gizemlerin içinde bulur.

Sıradan bir tarih projesi ile yollarının kesiştiği Gilly Poynter'ın aniden ortadan kayboluşu, Jess'i de olayların içine sürükler. Ardında birkaç dedikodu ve yalnızca bir günlük bırakan Gilly'nin başına ne geldiğine dair kimsenin bir fikri yoktur. Şifrelerle dolu bir günlük, Jess'in sır perdesini aralamasına yetecek mi?

JESS TENNANT Serisinin Diğer Kitapları

ISBN: 978-605-7906-86-1

OLIMPOS

www.olimposyayinlari.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayin](https://twitter.com/olimposyayin)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

₺27

9 786057 906861

“Çok sürükleyici bir kitap, tek seferde okuyup bitirme isteği uyandırıyor.”

**Guardian Çocuk Kitapları
Okuyucu Yorumu**

(Kimsenin Freya'dan Haberi Yok)

“Aile draması ve gizemli bir gerilim hikâyesi karışımı...çok heyecanlı.”

The Book Bag

(Kimsenin Freya'dan Haberi Yok)

“Heyecanlı, şaşırtıcı, zekice yazılmış bir gizem, bu kitabın her saniyesini sevdim.”

Dream of Books

(Bundan Kimseye Bahsetme)

“Jane Casey'nin her yaşta karakteri hayatınıza dâhil oluyor...”

Kötü çocukları çok iyi anlatıyor.”

Crime Review

(Bundan Kimseye Bahsetme)

OLIMPOS

ÜÇE KADAR SAY

Jane Casey

Orijinal Adı: Hide and Seek

©2015, Jane Casey

Çeviren: özlem Menemencioğlu Boğahan

Editör: Fatma Büşra Günçel

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Alla özabat

1. Baskı: Şubat 2020

ISBN: 978-605-7906-86-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Ştiye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

UÇE KADAR SAY

JANE
CASEY
tarama ve
OLİMPOS"

altın kızlar

Partiler devam ediyordu, tipik bir Port Sentinel gecesiydi: **P**çoğu kostümlü ve eğlenmeye kararlı bir sürü insan, büyük pahalı bir evi tıka basa doldurmuştu. Port Sentinel’de yaşadığım beş aylık süre boyunca öğrendiğim bir şey var ise, o da herhangi bir sebebin parti yapmak için yeterli olduğuydu. Bu akşam için en geçerli sebep bugünün Cuma gecesi olmasıydı. Dönem sonuna bir hafta kala ve Noel tatilinin başlangıcında bir parti kaçınılmazdı ve tabii ki tema Noel’di. Port Sentinel’in hoş körfezine bakan büyük camların üzerine sahte kar taneleri yapıştırılmıştı. Dekoratif süsleme ışıkları şöminenin etrafını çevreliyordu ve merdivenin başında duran üç metre altmış beş santimlik Noel ağacı, insanlar mutfağa giderken önünden geçtikçe hafifçe sallanıyordu.

“Jess.” Ev sahibi birden karşıma çıktı ve kollarını boynuma doladı. Gözleri tam olarak odaklanamıyordu ve ağzı pembeye boyanmıştı: çok fazla Noel kokteyli içmiş olmalıydı. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Bunu kaçırmazdım.” Acaba kusar mı ve ne zaman kusar diye merak ederken sırtını sıvazladım. “Nasıl gidiyor Claudia?”

Jane Casey

‘Bilirsin.’ Şöyle bir etrafına baktı. ‘Herkes eğleniyor gibi görünüyor ama kesin bir şey söylemek mümkün değil.’

‘Herkes harika zaman geçiriyor.’ diyerek onu ikna ettim. Doğruydum. Müziğin sesi, Tanrı’nın kalp atışından daha yüksekti, gereğinden fazla içecek vardı ve çok tatlı bir kar tanesini öpen ren geyiği görmüştüm. İşler ters gitmeye başlamadan önce, ortam böyleydi. Çok şüpheli olduğumu fark ettim ve kendime bunun için kızdım. Herhangi birinin problem çıkaracağını düşünmek için bir sebep yoktu; tabii, bunun Port Sentinel’in sosyal hayatında müzik kadar doğal ve sık rastlanılır bir şey olması dışında. Port Sentinel, zengin ve şımarık çocuklarla dolu bir kasabaydı ve tartışmalar, aynı aşk ilişkileri gibi, birden başlayıp alevlenebiliyordu. Görmek istemediğiniz insanlardan kaçmak çok zordu. Bu durum benim yerimde olsaydınız, uzun süre beladan uzak kalmanızı imkansız hâle getirirdi. Claudia, ‘Noel ağacı üstündeki peri’ kostümüyle ışık saçarak bana yaslandı. Ona yardım ederek kanatlarını düzelttim. ‘Çok rahatladım.’ diye fısıldadı. ‘Bu akşam parti vermeye karar verdiğimde ne düşünüyordum bilmiyorum. Baskı.’

‘Tahmin edebilirim.’

‘Hepsi bu, biliyorsun değil mi?’ Bardağından bir yudum almak için başım çevirdi, hâlâ bana tutunuyordu. ‘Yılın son büyük partisi. Herkes Noel ve yeni yıl için bir yerlere gidiyor.’

‘Herkes değil.’ dedim. ‘Ben bir yere gitmiyorum.’

‘Ne demek istediğimi biliyorsun.’ Eliyle bana vurdu. ‘Önemli olan herkes.’

‘Çok teşekkür ederim Claudia.’ Ellerini boynumdan çektim. ‘Tek başına ayakta durabilirsin.’

‘Darılma.’ diye karşı çıktı. ‘Bir sürü insan.’

‘Bir sürü boş insan.’ diyerek onu onayladım.

Üçe Kadar Say

“Genellikle Barbados ve St. Lucia’ya gidiyorlar.” Claudia kak-larını çattı. “Babacığma söyledim. Bu yıl Karayipler popüler dedim. O gitti, kahrolası Cape Town’dan yer ayırttı.”

“Aman Tanrım, ne büyük şok!” dedim.

“Kimse Cape Town’a gitmiyor. Sam, Belinda ve George dış-ında ama onlar da önce Garden Route’a gidecekler.” İç geçirdi. “Ne yapalım, tatilden en iyi şekilde faydalanmaya çalışacağım. En azından güzel bronz bir tene sahip olabilirim.”

“Şükürler olsun. Yoksa ne işe yarardı bu tatil.”

“Kesinlikle.” Claudia arkamdaki birine bakıyordu ve gözleri-ni kısarak: “Aman Tanrım, o kızı kim içeri soktu?” dedi.

Arkamı dönünce, gözlerindeki haleleri ortaya çıkarmak için kalınca çekilmiş koyu göz kalemiyle narin bir melek gördüm. “Immy mi? Siz hâlâ kavgalı mısınız?”

“Henüz özür dilemedi.”

Claudia ve Immy’nin bu sefer ne için kavga ettiklerini tam olarak hatırlayamadım. En aptalca şeyler için hep birbirleriyle küsüyorlardı ama ikisinden biriyle tartıştın mı her ikisiyle de tartışmış oluyordun. Onları tanımak bana çok şey öğretti; görünüşün aldatıcı olabileceği, varlıklı olmanın, zengin olma-nın yanı sıra mutlu veya popüler olduğun anlamına gelmediği-ni onlardan öğrendim. Ve insanları sadece ayrıcalıklı oldukları için hayatımdan çıkarmamam gerektiğini öğrendim. Bu onların engel olabileceği bir şey değildi.

“Belki de affetme ve unutma zamanı.” dedim. “Noel yakla-şıyor.”

Claudia sözlerimi onaylamayan gözlerle uzunca bana baktı. “Neden çaba göstermesi gereken ben olayım. Bu onun hatasıydı.”

Jane Casey

“Biliyorum.” dedim. Oysaki bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Ama şu anda Immy burada.”

“Onu dışarı atacağım.” Claudia bir Noel perisi ne kadar korkutucu görünebilirse o kadar korkutucu görünüyordu.

“O senin en iyi arkadaşın, Claude.”

“*Arkadaşımdı.*”

“Ve yeniden öyle olacak.” Kolunu sıvazladım. “Hadi git, bariş.”»

“Neden ilgileniyorsun ki?”

Omuzlarımı silktim. “Hayat kavga etmek için çok kısa.” İnsanların birbirlerine nefret adına neler yaptıklarını görmüştüm. Aşk adına yaptıklarını da görmüştüm. Bazen hangisinin daha kötü olduğunu ayırt etmek zordu.

Claudia tek kaşım kaldırdı ve bana yan yan baktı. “Bu konuşan sen değilsin.”

“Ben kimseyle kavga etmem.” dedim ciddi bir ses tonuyla. “Bazen insanlar benimle kavga eder...”

“Ve pişman olurlar.” diye sözümü tamamladı Claudia.

“Bela aramam.”

“Ama bela seni bir şekilde bulur.”

“Yıllardır olmuyor.” diye itiraz ettim. “Neyse, önemli değil.”

“Ve sen bunu özölüyorsun.”

“Hayır, özlemiyorum.” Ama bunu söylerken gerçekten inanarak mı söylüyorum diye kendimi sorguladım. Diğer insanların acılarından zevk almazdım, gerçekten almazdım, insanların problemlerini çözmek için olaylara dâhil olmak tamamen bir tesadüftü, gerçekten. Kuzenim Freya'nın ölümü hem onun anısının hattına, hem de kendi akıl sağlığım için çözmem ge-

Üçe Kadar Say

reken bir gizemdi. Ve Seb Dawson'ın küçük kız kardeşi bana, ağabeyini kimin yan ölü bir şekilde bıraktığını bulmasına yardımcı olmam için yalvardığında, çok fazla bir seçeneğim yoktu. O zamandan beri, hiçbir şeye karışmıyorum. Hayat sakın. Sessiz ve öngörülebilir. Huzurlu.

Sıkıcı.

Ama bu şekilde düşünmemeliydim.

Claudia mn dikkati yine Immy'ye döndü. “En iyisi gidip onunla konuşayım.”

“Kibar davran.” dedim ve odanın diğer tarafındaki Immy'ye doğru zik zak yaparak gidişini izledim. Immy kızgın bir şekilde onu görmezden geliyordu. Bir sonraki sahneyi göremeden kulağıma bir ses: “Hayal kırıklığına uğradım Bayan Tennant. Bu nasıl bir Noel kıyafeti?” dedi.

Ryan Denton m masmavi ve alaycı gözlerine baktım, sonra da sade ve siyah elbiseme. “Ah arkasını henüz görmedin.”

Kendisini tüm arkadaşlarının modacısı olarak görevlendiren Darcy'nin sırtıma yapıştırdığı gümüş yıldızı görebilmek için beni çevirdi. Darcy bana diğer birçok şeyin yanında, ölen kuzenimden yadigârdı. Freyanın en yakın arkadaşıydı ve şimdi de benim en yakın arkadaşım olmuştu.

“Gece Gökyüzü temalı bir kostüm mü?” diye tahminde bulundu.

“Bir Noel yıldızı.”

“Ben bir cin kostümü bekliyordum.”

“Üzülme. Belki Noel Baba sana bir tane getirir.”

“Kastettiğim o değildi.”

“Biliyorum.” dedim. “Her neyse, sen benim kıyafetimi eleştirecek durumda değilsin.”

Jane Casey

Boynuzlarım vardı.” Ryan sanki birden ortaya çıkacaklarmış gibi etrafına baktı: “Biri onları aldı.”

Daha önce gördüğüm ren geyiğini düşündüm. “Sanırım onları bir kar tanesi ile birlikte yukarı çıkarken gördüm.”

Omuzlarını silkti. “Zaten o görüntüm çok da içime sinmemişti.”

“Çok şık ve havalı göründüklerinden eminim, dedim. Ve bir Prancer* ** *** havası yarattığına.”

Sırıttı. “Eğer bir ren geyiği olsaydım, Dancer olurum. Hey, istersen sen de benim Vixen’im olursun.”

“Sanmıyorum.”

“Will burada mı?” Sanki cevabın önemi yokmuş gibi umursamaz bir şekilde söylemişti, belki de artık önemi yoktu. Ryan’ın benimle ilgilendiğini söylemesinin üstünden çok zaman geçmişti; en az beş kız arkadaşından önceydi, tabii doğru bir şekilde takip edip listeyi düzgün tutabildiysem.

Eğer beni düşünmeyi bıraktıysa bu çok iyiydi çünkü kalbimin her atışında, gözlerine, elmacık kemiklerine, dudaklarına hayran kalabilirdim ama Will’in sadece adının geçmesinin bile yarattığı heyecanı ve gerginliği bedenimin her hücresinde ve sinir ucunda hissettim.

Ne hissettiğimi çok belli etmemiş olmayı umarak içkimden bir yudum aldım. Will hakkında hissettiklerim, benimle onun arasındaydı; bizim yaşadığımız, şu anda uzakta yatılı okulda olduğu için birbirimize dokunmadan, iletişim kurabileceğimiz her türlü araçla, mesajla, e-postayla ya da telefon görüşmeleriyle

* Noel Baba nın geyiklerinden birine verdiği ad.

** Noel Baba nın geyiklerinden birine verdiği ad.

*** Noel Baba nın geyiklerinden birine verdiği ad.

Üç Kadar Say

paylaştığımız bir şeydi. Sanki tüm ilişkiyi ben icat etmişim de Will benim hayal ürünümmüş gibiydi ve onun geri döndüğünü düşünmek beni heyecanlandığı kadar endişelendiriyordu da. Tabii bunların hiçbirini Ryan'a anlatmayacaktım. "Gelecek haftaya kadar okulda olacak."

"Yazık." dedi Ryan, pek içten söylemiş gibi görünmüyordu.

"Peki ya dans?"

"Şu içinde bulunduğumuz saniyede değil." Onun görmediğini görmüştüm; şu anki kız arkadaşının yanına gelmesine saniyeler kalmıştı. Üç... İki... Bir.

"Bebeğim sıkıldım." Bana düşmanca bir bakış atarken Ryan ın boynuna doğru sokuldu. "Gidebilir miyiz?"

"Daha çok erken."

Suratını astı, uzun kirpikleri neredeyse yanaklarına değiyordu. "Hiçbir zaman benim istediğimi yapmıyorsun."

"Bu doğru değil Yoyo." Ryan bir tutam uzun siyah saçını parmağına doladı ve öpmek için kızı kendine çekti. Kız bedenini Ryaninkine bastırarak sarılmasına ve öpüşüne karşılık verdi. Ryan ın ellerinden biri kızın sırtından aşağıya doğru kaydı, parmakları her yerde teninin içine giriyordu.

"Aman Tanrım. Bir oda tutun." diye söylendi Darcy, komik platform topuklu ayakkabıları yüzünden dengesini kaybederek bana çarptı. "Kalıp bunu izleyecek misin yoksa başka bir yere gitmek ister misin?"

"Herhangi başka bir yer olabilir." dedim, bana uzaklaşmam için bir bahane vermiş olmasına minnettardım. Ryan ve Yolanda'nın birbirlerini kıskandırmak için bazı şeyler yaptıklarını düşündüm ve bunun bir parçası olmak istemedim. Dans edenlerden birine

Jane Casey

çok sert bir dirsek atarak, kalabalığın içinde Darcy'yi takip etmeye başladım. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Darcy omzunun üzerinden, "Oturabileceğimiz bir yere." dedi. "Ayaklarım beni öldürüyor."

"Ayakkabılarını çıkarabilirsin." dedim.

"Asla. Kaybederim. Biri onları alabilir."

"Parlak platform topuklu ayakkabıları saklamak biraz zor. Onları giyebileceğin yerler sınırlı. Ayrıca senin çok küçük ayakların var."

"Domuz ayakları gibi." dedi Darcy neşeyle. "Hiç kimse benim ayakkabılarımı giyemez."

O zaman...

"Yine de hayır. Eğer otursam hâlâ ayakkabılarımla poz verebilirim. Hızla bir kapıyı açtı. "Tatatatam."

Küçük kuytu bir yerd, odanın neredeyse tamamını kaplayan L şeklinde bir kanep ve kanepenin karşısındaki duvarda boydan boya bir televizyon vardı. Işıklar kapalıydı. Biri "Die Hard" filmini açmış ama sesini kısmıştı ve oda, ekrandaki oyuncuların hareketlerinin yarattığı titrek ışıkla aydınlanıyordu. Kanepenin bir ucunda, dip dibe oturmuş bir grup kız vardı ancak televizyondan gelen yarı ışıkta neler olduğunu tam olarak göremiyordum. Hepsi sanki izinsiz giriyormuşuz gibi sertçe tek tek kafalarını çevirerek bize baktı.

"Tanrıya şükür." Darcy odadaki ortamdan bihaber, kanepenin diğer ucuna kendini bıraktı. "Gerçekten ağlamak üzereydim." Ayakkabılarından birini çıkardı ve ayağına acıyla baktı. "Seni çok seviyorum ayakkabı ama seninle bir anlaşma yapmamız gerek. Bana bu şekilde işkence edemezsin."

"Rahatsız etmiyorum umarım?" Konuşan Abigail Norris'ti,

Üçe Kadar Say

sesi sertti. Onu çok iyi tanıımıyordum ama benim dönemim-dendi. Parmaklarını uzun bal rengi saçlarının arasından geçirerek hâlâ düzgün ve biçimli olup olmadığını kontrol etti. Yaparken defalarca gördüğüm bir hareketti bu. “Bu odayı biz kullanıyoruz.”

Darcy bağdaş kurarak, “Kapıda herhangi bir not görmedim.” dedi.

“Ne demek istediğimi anla ve git.” Abigail’in yüzünde kızgın bir ifade vardı. Gruptan bir kız ayağa kalktı ve Abigail’i iterek kapıya doğru yöneldi. Asık bir yüzü çevreleyen siyah kıvrıkcık saçlar: Gilly Poynter, tarih dersimdeki en sessiz kız. Abigail, yanından geçerken Gilly’yi kolundan tuttu. “Henüz işimiz bitmedi.”

“Beni rahat bırak.” diye fısıldadı Gilly.

Arkamdaki duvarı, ışık düğmesini bulana kadar elimle yokladım. Işık parlak bir şekilde yandı ve ben de herkes gibi gözlerimi kırptım. Gilly nin yüzü aydınlanınca, neden bilmem ağladığını düşünüyordum fakat ağlamıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ama gözyaşları içinde değildi, kızgın görünüyordu. Başını öne eğmiş, tamamen hareketsiz duruyor ve Abigail’in kolunu bırakmasını bekliyordu.

“Gilly?” dedim. “İyi misin?”

Başını sallayarak “evet” dedi ama bana bakmadı. Gözlerini iki eliyle tuttuğu şarap bardağına dikmişti.

Bu an, normal birinin ipucunu fark ettiği, neler olduğunu anladığı ve gidecek başka bir yer bulduğu andı. Ama ben o insan değildim daha önce ispatladığım gibi ve muhtemelen kısa sürede yeniden ispatlayacağım gibi.

Abigail.” dedim. “Bence gitmesine izin vermelisin.”

Jane Casey

“Konuşuyorduk.”

“Neden defolup gitmiyorsun?” Louise Manning, Abigail’in sarı saçlı en iyi arkadaşıydı. Küçümser bakışlarla beni süzerken ellerini kalçalarına koydu. “Her zaman burnunu ilgin olmayan işlere sokuyorsun Jess. Bu seni ilgilendirmez.”

“Gilly?” dedim yeniden.

“Bu dostça bir konuşmaydı.” diye ısrar etti Abigail. Arkasında duran diğer iki kız büyük bir şevkle kafalarını sallayarak onun dediklerini onaylıyordu ama bu yeni bir şey değildi: Stephanie Waltan ve Min Owen kapsama alanlarındaki en çok sesi çıkan insana hep hak veren tiplerdendi. Ve Abigail’in sesi yüksekti: yüksek ve cırtlak. Bir partide bile dikkatleri çekecek kadar yüksekti. Kapı aralığının meraklı izleyicilerle dolduğunun farkındaydım. Birkaçı odaya girmişti çünkü içerde ne olduğunu görmek isteyen diğer particiler tarafından arkadan itilmişlerdi.

“*Oh Tanrım, hayır.*” diye mırıldandı birisi ama bu benim kulağıma bir fısıltı gibi geldi. Kimin konuştuğunu görmek için baktım ama kalabalıkta seçemedim; herkes gergin ve meraklı görünüyordu ama kimse biraz bile şaşırmamıştı ve kimse endişelenmiş gibi değildi. Tekrar Gilly’ye döndüğümde, elleri bardağını daha da sıkı kavramıştı ve parmak eklemleri beyaza dönmüştü. Ne yaptığını anlayamadan onu izledim, ta ki elindeki ince bardak parçalara ayrılana kadar.

Olayı gören herkesten bağırışlar yükseldi ve ona doğru koştular. Gilly yavaşça gözlerini kaldırdı. Kırık bardağı daha da sıkı tutarken bir rüyada gibiydi. Sıvı parmaklarının arasından akmaya başladı; ellerinin arkasından koluna süzülen ve yayılarak sanki aniden damarları vücudundan dışarı çıkmış gibi bir görüntü oluşturan kanla karışmış şarap.

Üç Kadar Say

Herkes şoktan buz kesildi, ölü gibi hareketsizdi. Ben de bir an dondum kaldım ama sonra ona doğru bir adım attım ve bileklerini tutmak için uzandım. Nessa Mellan şimşek hızıyla beni geçerek daha önce ona ulaştı. Buna şaşırılmamalıydım. Nessa ve Gilly asla ayrılmazdı. Erkekler ona Sullen Mullen diyordu. Nessa'nın minyon ve sert biri olduğunu ve Gilly'ye çok bağlı olduğunu biliyordum. Nessa arkadaşını tuttu, parmaklarını yavaş yavaş açtı ve bardak elinden düştü. Kızın avuçlarına baktı. "Gilly. .. Aman Tanrım... Ne yaptın? Ne yaptın böyle?"

Sıktığı dişlerinin arasından, "Beni rahat bırak." dedi Gilly. Nessa'dan uzaklaşmaya çalıştı ama Nessa onu daha sıkı tuttu. Aynı boydaldardı ama Nessa daha küçükken jimnastikçiydi ve Gilly'den çok daha güçlüydü. Mücadele ederlerken kan Gilly'nin koluna tamamen yayıldı. Ama birden direnmeyi bıraktı ve kafasını Nessa'nın omzuna koyarak ona yaslandı.

"Böyle olsun istemedim."

"Özür dilerim." dedi Nessa ve ancak çok sonra Nessa'nın özür dilemesinin hiç mantıklı olmadığını düşündüm.

Gilly sadece başını sallayarak karşılık verdi ve Nessa ne demek istediğini anladı, cevabının bu olmasını istemese bile. Nessa dudağını ısırıldı. "Hadi." Gilly'yi yanımdan geçirdi ve "Geri çekilin." diyerek ilerledi.

İnsanların çoğu, Nessa ve Gilly'nin geçmesi için kenara çekildi ama mırıldayarak yorum yaptıklarını duyuyor, merakla aydınlanan ve böyle bir olayın içinde olmadan çok yakınında olmanın heyecanı ile canlanan yüzlerini görebiliyordum. Bela, büyük harf B ile. Gilly yine herhangi biriyle göz göze gelmemek için başını öne eğdi. Gilly gözden kaybolunca kalabalık dağıldı ve ses aynı parti başladığında olduğu yükseğe çıktı. Ben

Jane Casey

yine saçlarını geriye doğru atan Abigail'e bakmak için arkamı döndüm.

“Neye bakıyorsun bilmiyorum. Gilly'nin bunu neden yaptığını bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.” Abigail'in sesi yükseldi ve savunmacıydı.

“Tabii ben de senin hakkında böyle duymuştum.” demekten kendimi alamadım.

Öfkeyle baktım. “Gilly'nin kendisine zarar vermesinin sebebi ben değilim. Onu gördün. Kendisi bunu yapmayı seçti.”

“Ne hakkında konuşuyordunuz?”

“Hiçbir şey. Hayat. Aşk.” Döndü ve başlarını sallayarak ona destek veren üç arkadaşına baktı.

“Bunun için neden etrafta hiç kimseyi istemediğini kesinlikle çok iyi anlıyorum.” Sesimde bolca ironi vardı, o kadar çoktu ki onlar bile anlayabilirdi. Darcy bana tek kaşını kaldırarak baktı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi hâlâ koltukta oturmuş ayağını sallıyordu.

Abigail kaba ve öfkeli bir şekilde, “Sen gelmeseydin bunların hiçbiri olmazdı.” dedi. “Sen onu bu şekilde davranmaya ittin, biz değil.” Beni iterek yanımdan geçti ve diğerleri de aynı hızla onu takip etti.

Ben geldiğimde Gilly üzgün değildi, bu doğru ama kendini incitmesine ben sebep olmamıştım. Olayları yeniden aklımdan geçirince, onu üzenin benim arkamdaki birinden gelen yorum olduğunu düşündüm: *Aman Tanrım, hayır*. Keşke kimin konuştuğunu bilebilseydim ancak tahmin bile yürütemiyordum. Bir fısıltıydı, tanımlanamaz ve anonim.

Darcy yanıma geldi. “Gilly ve Nessa'nın arkadaş olduklarını sanıyordum.”

Üçe Kadar Say

“Öylelerdi.” dedim.

“Bu onların arasında olan bir şey miydi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ve Gilly ve Abigail arasında neler oldu?”

“Yine hiçbir fikrim yok.”

Darcy omzunu silkti. “Her şekilde drama.”

“Bütün partilerde olan şey.”

Kolunu omzuma doladı. “Hadi gidip kendi dramamızı yaratalım.”

Onunla gittim. Gülümsedim, sohbet ettim, biraz dans ettim, karanfil kokulu Noel içkisi içtim ve çok içmemek için elimdeki bardağı mümkün olduğu kadar çabuk bıraktım. Fakat söylediği cümle bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Eğer sen gelmeseydin, hiçbir şey olmazdı.

Abigail sadece beni üzmemek istiyordu. Ama daha sonra bu sözünü ve hiçbir şey bilmeden nasıl oldu da doğru bir tespitte bulundu diye düşündüğüm zamanlar oldu. Çünkü ben o odaya girmemiş olsaydım belki de her şey farklı olacaktı.

Belki de her şey yoluna girecekti.

Jess, dinliyor musun?”

Tarih öğretmenimin ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Özür dilerim. Evet.” Bununla “hayır” demek istemiştim.

Bay Lowell kaşlarını kaldırarak, “O zaman yeniden tekrar etmeme gerek yok.” dedi.

“Kesinlikle hayır.”

“Çünkü ne dediğimi biliyorsun.”

Daha fazla sürdüremeyecektim. “Belki hızlı bir tekrar?”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Dikkatini buraya ver lütfen.”

Bay Lowell yavaş yavaş gülümsemeye dönüşen uzun sert bir bakış attı bana. Sert olmaya çalışan ama aynı zamanda da öğrenciler arasında popüler olmayı isteyen biriydi. Bizi kazanmak için biraz fazla çabalıyordu ama bu, aynı şu anda olduğu gibi rüyaya daldığımda çok işe yarıyordu. Bu tamamen benim suçum değildi. En iyi zamanda bile Perşembe öğleden sonra son derse odaklanmak zordu, özellikle dönemin son haftası imkânsızdı. Pembe ve turuncu gökyüzünde, is karası çıplak ağaçların arka-

Üç Kadar Say

sında, muhteşem bir kapanışla veda eden günü izliyordum. Şu anda bulutlar kül rengindeydi ve benim hiçbir bahanem yoktu. En iyisi özür dilemek gibi görünüyordu.

“Özür dilerim bayım. Ne kaçırdım?”

“Bu proje için takımları oluşturuyordum. Dönem kapanmadan kimin ne yapacağına karar vermeniz lazım ki tatilde araştırmanızı yapabilesiniz.” Bay Lowell bir kutu uzattı. “Bir isim çek.”

Elimi kutuya soktum ve bir kâğıt parçasını aldım. “*Sam Milner*” ismini yüksek sesle okudum.

“Ve bu da konunuz.” Diğer elinde tuttuğu tomar arasından çektiği bir kâğıt parçasını bana uzattı.

“*Hayvanlar ve savaş alanlarındaki görevleri.*” Neden bunun bunaltıcı olacağını düşündüm acaba?

““Git ve Sam ile otur lütfen.”

Kalktım ve kitaplarımı arkaya Sam’in oturduğu yere taşıdım. Sıranın altında telefonu ile oynuyordu ve oturduğumda bana bakmadı bile. Bu ilginç olacaktı. Sam’i hiç kitap okurken görmemiştim. Ama projeye ilgili tüm işi benim yapacağımı düşünüyorsa yanılıyordu.

Grup olmak, sadece çekme sırası sana geldiğinde veya sen seçildiğinde önemli olduğu için, kimse diğerininkine dikkat etmiyor ve sınıftaki herkes konuşuyordu. Max Thurston a doğru ilerleyen Bay Lowell’i izleyen tek kişi bendim. “Hadi, dostum. Uyan. Bir isim çek.”

Max söylenileni yaptı ve çektiği kâğıdı açtı. Birdenbire kulakları kızardı. Bir şeyler mırıldandı.

“Gilly?” Bay Lowell arkasını döndü. “Gilly, Max seni çekti. Gel ve yanına otur.”

Jane Casey

Öne doğru eğildim. Gilly sağımda, birkaç sıra önde oturuyordu. Sanki insanların ona baktığını düşünüyor ve bu izlenme duygusundan nefret ediyormuş gibi başı öne eğik ve hafif kambur duruyordu. Elleri kucağındaydı bu nedenle bandaj görünmüyordu ama ben orada olduğunu biliyordum. Pazartesi okulda yoktu, Salı günü başı önde, sağa sola bakmadan, kimseyle iletişim kurmadan okula geldi. Yanına gitmemiştim. Açıkça merak ediyordum ve yine açıkça belliydi ki bu benim vazgeçemeyeceğim bir şeydi. Başka insanların işlerine burnumu sokma konusunda ün salmışım ama genel olarak konuşuyorum aynı bir vampir gibiydim, mudaka içinde olmalıydım.

Gilly'nin ona bakması için "Gilly?" diye tekrar etti Bay Lowell. Sırasının yanına çömeldi ve sıraya hafifçe vurdu. "Gilly, beni duydun mu?"

Hafifçe başını salladı ama onu duymadığı için değil. Ona bir şeyler söyledi; onu şaşırtan bir şey. Bay Lowell Max'e baktı sonra tekrar Gilly'ye.

"Şey, değiştirebilirim."

Gilly bir şey daha fısıldadı. Max, sanki ayağa kalkma isteğini bastırıyormuşçasına kollarını bağladı ve oturduğu yerde kıpırdadı. Profilden onu görebiliyordum, çenesinin sertliği dişlerini sıktığını gösteriyordu. Utanç mı? Öfke mi? Çözemedim. Max, uzun ve geniş omuzluydu ama sanki hâlâ bedeni tam şeklini bulamamış, daha gelişmesi gerekiyormuş gibi biçimsizdi. Onu Ryan aracılığıyla tanıyordum ama Ryan'ın bir sürü arkadaşı vardı ve Max'in sınıf dışında konuştuğunu hiç hatırlamıyordum. Onu gerçekten tanımıyordum.

Gilly, duyulamayan kelimeler arasında burnunu çekiyordu. Endişeyle aim kırışan Bay Lowell'in gözleri, Gilly'den Max'e kaydı. Max omuzlarını silkti. Beden dili o anda sınıf yerine her-

Üç Kadar Say

hangi bir yerde olmak istediğini anlatıyordu. Herkes başka bir yerde olmak isteyebilirdi ama onun hâli ilgimi çekmişti.

“Tamam Gilly...” dedi Bay Lowell yavaşça. “Neden Max ve Jess’in yerlerini değiştirmiyoruz? Sen Jess ile çalışabilirsin. Max de Sam ile çalışır.”

Max’in ayağa kalma isteği hakkında haklıydım ama başka yerde olmak istediğini düşünerek yanılmıştım. Yerinden fırladı fakat bu benimle yer değiştirmek için değildi. “Bayım bu haksızlık.”

“Bu gelişigüzel bir birleştirme. Eğer Jess senden önce çekmemiş olsaydı, Sam’in adını şapkadın sen çekmiş olabilirdin.”

“Evet. Ama çekmedim. Gilly’yi çektim.”

Bay Lowell sesini alçaltarak ona doğru yürüdü. Max’ten biraz kısaydı o nedenle gözlerine bakabilmek için kafasını kaldırması gerekti. “Bir kız öğrenci ile çalışmak istiyor.”

“Neden?”

“Sana bunu açıklamak zorunda değilim. Bana inan, Gilly gerçekten bunu istiyor.”

“Başkasının değiştirmesine izin vermezsiniz ama.”

“Bu kadar yeter.” Bay Lowell öfkeyle Max’e baktı. “Sınıfımdaki insanların mutlu olmasını istiyorum. Gilly mudu değildi. Senden rica ettim ve şimdi de Jess ile yer değiştirmeni istiyorum. Gilly ile çalışmıyorsun. Sam ile uğraşmak zorundasın.”

“Oh çok teşekkür ederim.” dedi Sam bir saniyeliğine telefondan başını kaldırarak. “Bu Max’e ceza gibi bir şey mi?”

“Bunu sen söyledin.” dedi Bay Lowell. Yeniden dostça ama tatlı sert hâline döndü. “Hadi Max. Bekliyorum. Jess, kalk oradan.”

Jane Casey

Gilly nin masasına konunun yazdığı bir kâğıt parçası bıraktı ve ütülü keten pantolonu ve mavi gömleğiyle kusursuz giyinmiş Bay Lowell ilerleyerek sınıfın ön tarafına geçti. Acaba çok kısa süre için bile olsa hiç havalı bir adam olmuş mudur diye düşündüm. Sonra eşyalarımı yeniden topladım ve Max'in yanından geçerek, Gilly'nin yanına oturdum. Hâlâ kıpkırmızıydı ve akmayan gözyaşlarıyla ıslanmış kirpikleri dimdikti fakat aslında normal görünüyordu. Kesinlikle partide gördüğüm boş bakan kendini feda eden kurban değildi. Bana şöyle bir göz attı sonra bakışlarım başka bir yöne çevirdi.

Eğer insanlar beni görmekten hoşnut olmaya başlamasalardı paranoyak olacaktım. Omzumun üzerinden arkaya baktım ve Max'in benim olduğum yöne doğru kaşlarını çatarak baktığını gördüm ki çok haksızdı.

Bay Lowell beyaz tahtadan bize doğru döndü. "Siz dördünüz, sınıfın çoğunun verdiğim konuları çoktan tartışmaya başladığının farkındasınız muhtemelen ve belki arkadaşlarınızı yakalamak istersiniz."

*Sınıfın çoğunun tarih projesini tartışıyor olması gerekiyordu ama ben çok çalıştıklarından şüpheliydim. Sanki onunla konuşmamam için bana hafif arkasını dönmüş olan Gilly'ye yan gözle baktım. Bunun beni pes ettirmeye yeteceğine düşünüyorsa yanlış insan seçmişti. Ama ona sanki çılgın bir gösterinin karakteriymiş gibi de davranmak istemiyordum. Gilly ile birlikte projede çalışacak olmamızı bir işaret olarak görmemem gerektiğini de kendime çoktan söylemiştim. Ona sormak istediğim bir sürü soru vardı. *Bir önceki gece ne oldu? Neden bir erkekle çalışmak istemiyorsun? Ve Nessa ile aranda neler oluyor?* Bunları sormanın Gilly'nin bir daha asla benimle konuşmaması için hızlı bir yöntem olduğunu biliyordum, proje olsun olmasın.*

Üçe Kadar Say

Bay Lowell'in bize bıraktığı kâğıt parçasını aldım.

“Savaşın Silahları, Birinci Dünya Savaşındaki yeni askeri teknoloji.” diye yüksek sesle okudum.

“Bayım, Max ve ben o konuyu yapamaz mıyız?”

“Hayır.”

“Bayım, silahlar ve klorin gazı hakkında çok şey biliyorum. Jess ve Gilly konu ile ilgili hiçbir şey bilmiyor.”

“O zaman keşfedecekleri çok şey var.” Bay Lowell kollarını göğsünde birleştirdi. “Siz muhabere güvercinleri ve atları konunuzda kalın ve başkası hakkında endişelenmeyin.”

Sam kendi kendine mırıldanarak sessizliğe gömüldü. Gilly'ye doğru eğildim. “Ben de savaştaki hayvanlar üzerine çalışmayacağım yoksa Max ile çalışmayacağım için mi daha memnun oldum bilmiyorum. Beni kurtardığın için teşekkürler.”

Gilly şaşkınlıkla baktı sonra omuzlarını silkti. Ellerini, kazak kollarını sündürerek içeri çekti ve bandajlarını sakladı. Önündeki kâğıdın kenarına üçgenler ve küpler çizerek sakinleşiyordu. Defterindeki her sayfa aynı bu şekilde dekore edilmişti, kenarları mürekkebin ağırlığından dolayı kıvrılmıştı. Şekillerle, resimlerle değil. Geometrik. Düzenli. Onu izlerken, kaleminin ucunu o kadar sert bastırdı ki, kâğıt yırtıldı.

Kafamı kaldırdığımda Bay Lowell'in bizi izlediğini gördüm. Kocaman açtığı parlak mavi gözleri vardı aslında şaşırmamış olsa bile, her zaman şaşkınlığa uğramış gibi bakıyordu. Kolları bağlı, ayakları çapraz masasına yaslanıyordu. Rahat biri diye düşünebilirsiniz. Ama değildi. Hiçbir zaman o hatayı yapmazdı.

Ellerini çırptı. “Evet gençler. Herkesin birlikte çalışacağı bir zaman belirlemesini istiyorum. Araştırma için okul kütüphan-

Jane Casey

sini veya kasabadaki ana kütüphaneyi kullanabilirsiniz. Lütfen hepsini Vikipedi'den yapmayın. İnternette bulduklarınızı aynen geçirirseniz bunu anlarım. Eğer bütün işi grup arkadaşınıza yıkarsanız bunu da anlarım. İş yükünü paylaşacağınız biri var diye tembellik yapabileceğinizi düşünmeyin. Bunun üzerine çalışmanız gerekiyor. Projeler, Ocak'ın ikinci haftası teslim edilecek. O nedenle yeni yıla başladığımızda, okumaları tamamlamış ve yazmaya başlamış olmanız gerekiyor. Eğer teslim tarihini bir gün geciktirirseniz, otomatik olarak bir not düşecek. İki gün, iki not. Ve böyle devam ediyor.”

Bay Lowell konuşmasını bitirir bitirmez sınıftan bir uğultu yükseldi. Birkaçı muhtemelen *proje ile ilgiliydi*.

“Evet. Ne zaman çalışmak istersin?” diye sordum Gilly ye.

“Bu akşam? Yarın?”

Başını salladı. “Olmaz.”

“Peki ya Cuma, eğer okuldan sonra vaktin varsa?” Birden bir fikir geldi aklıma. “Noel’de bir yere gitmiyorsun değil mi?”

“Emin değilim.”

Nasıl emin olmazsın? Tabii bunu yüksek sesle söylemedim ama bunu düşündüğümü tahmin etmiş olmalı.

“Sadece henüz bilmiyorum.” Yine kızarıyordu ama ifadesi sakindi. “Babamı görmeye gidebilirim. Karar vermedim. Ama Cuma okuldan sonra buralarda olurum.”

“1-2 saat benim evime gelebilirsin. Yeteri kadar yer var. Gürültülü. Kuzenlerimle yaşıyorum ve onlar çılgın. Evde yedi kişiyiz ama çoğu zaman yedi yüz kişi varmış gibi gürültü çıkıyor.”

“Evde bir tek ben varım.”

Sonunda bir ortak noktamız çıktı. “Ben de tek çocuğum.” dedim ve sanki yanlış bir şey söylemişim gibi Gilly’nin geri çe-

Üçe Kadar Say

İçildiğini fark ettim. Yine de devam ettim, “Beş aydır kuzenlerimle yaşıyorum ama daha ses seviyesine alışamadım. Fakat benim odam evin üst katında ve oraya saklanırsak kimse bizi rahatsız etmez.”

“Gelebileceğimi sanmıyorum.”

“Neden? Çok mu uzak? Port Sentinel merkezinden sadece 10 dakikalık yürüyüş mesafesinde. Yani, hemen yukarıda. Yine de sen bilirsin. Dönüşte de yokuş iniyorsun.”

“Gelemem.” Gilly’nin sesindeki bir şey bana şu anda pek tartışma havasında olmadığını söylüyordu. Hayır dedi ve bitti. Neden hayır dediğini bilmiyordum.

“Peki ya senin evin?”

“Çok küçük.”

Şöyle bir kendime baktım. “Sadece iki kişiyiz ve ikimiz de kesinlikle iri yarı değiliz. Ne kadar küçük olabilir?”

Gülmedi. “Pollock Lane’de.

“Oh o şirin kulübelerden biri mi?” Küçük ve parlak renklilerdi, ailemin Viktorya dönemi villasından bir yüzyıl veya daha fazla yaşlılardı. Bir zamanlar balıkçılar kullanırdı oraları. Port Sentinel’in kendine özgü ve eskilerden kalan tek tarihi kalıntıları olarak kartpostallar üzerinde resimleri vardı. Bugünlerde Port Sentinel, tepeleri pahalı ayakkabı kutuları gibi denize bakan modern evler tarafından parsellenmiş bir yerdi.

“No 14’te yaşıyorum.” dedi Gilly ve “Şirin olduklarını düşünmüyorum.” diye de ekledi.

“Orada yaşamak isterdim.”

“Herkes böyle düşünüyor.” Ve herkes çok aptal iması çok güçlü bir şekilde yapılmıştı.

Jane Casey

Tamam.” dedim. “Senin evin olmuyor benim evim olmuyor. Kütüphaneye ne dersin?”

“Okuldaki mi?”

“Hayır, kasaba kütüphanesi.”

“Tamam.” Dudağını ısırıldı. “Yani anneme sormam lazım ama sorun olmayacaktır.”

“Harika. Okuldan sonra uygun mu?”

“Hemen sonra *değil*. Beş olabilir mi?”

“Tamam.”

“Sadece bir saat.”

Dönemin sonunda kütüphanede takılmaktan yapacak daha iyi şeylerim olduğunu düşünerek, “Çok iyi.” dedim. Bir saat fazlaydı bile.

Gilly, *sanki* bundan pişmanlık duyuyormuş gibi baktı. “Planı değiştirmek zorunda kalma ihtimaline karşın bana telefon numaranı versen iyi olur.”

Numaramı yazdım. “Seninki kaç?”

“Benim telefonum yok.”

“Ne?”

“Vardı ama... Kaybettim.”

“Kabus değil *mi*? Tüm bağlantılarını, resimlerini ve diğer şeyleri kaybetmek.”

“Evet.” dedi alçak sesle. “Tam bir kâbus...”

Zil çaldı ve herkes eşyalarını almak üzere aceleyle sıralarına doğru ilerleyince her zamanki karışıklık çıktı.

Bay Lowell gürültünün arasında, “Bunun önümüzdeki yıl çalışmalarınızın önemli bir bölümünü oluşturacağını unutma-

Üç Kadar Say

yın. “Mutlaka ciddiye alın çünkü ben alacağım.”

Kitaplarımı çantama tıktırdım ve kapıya doğru ilerledim. Gilly ile aramızda birkaç insan vardı, birkaç adım önümdeydi. Aniden durdu, bir şeyler mırıldandı, döndü ve tekrar sınıfa doğru yürüdü.

“Bayım, konuşabilir miyiz?”

Bay Lowell beyaz tahtayı silmeyi bıraktı, şaşırmıştı. “Tabii Gilly.”

Ellerini kazağının içine doğru bükerek, herkesin çıkmasını bekledi. Neden geri döndüğünü merak ederek yanından geçtim, koridora çıkana kadar. Koridorda, Max Thurston bekliyordu, öfkeden yüzü kararmıştı. Kollarını bağlamış, tek ayağını arkasındaki duvara yaslamıştı. Sanki sonsuza kadar orada kalmaya hazırlanmış gibiydi.

“Yerine geçtiğim için özür dilerim.” dedim.

“Senin hatan değildi.” Kaşları kalın düz bir çizgi şeklindeydi ve çenesi hâlâ sertti.

“Hayır.” diye onayladım. “Sorunun tam olarak ne olduğunu anlamadım.”

Max’in konu hakkında ne düşündüğünü bana söylemesini umuyordum ama o, sanki yeteri kadar odaklansa kapının ötesini görebilecekmiş gibi sınıfın kapalı kapısına bakmak için arkasını döndü. Benimle konuşmak istemediği çok açıktı. Beni sevmediğinden değil; sadece alakasız biriydim. Ne düşünüyorsa tüm beynini işgal etmişti ve benim için yer yoktu.

Ne olduğunu çok merak etsem de etrafta takılıp Gilly’nin çıkmasını beklemem için bir sebep yoktu. Merak içinde yürüyerek uzaklaştım. Bay Lowell’in dediği gibi Gilly bir erkekle çalışmaya mı itiraz etmişti yoksa özellikle Max’ten mi kaçmaya

Jane Casey

çalışıyordu? Acaba Max, *Claudia* nın partisinde var mıydı, *Gilly kendisini* kestiğinde arkamdaki kalabalığın içinde miydi?

Gilly'nin bardağı kırmasına sebep olan ses onun sesi *miydi* diye merak ediyordum ya *da benim henüz anlayamadığım belki de hiçbir zaman anlayamayacağım başka bir şeyler mi* oluyordu? Kendi kendime unut *gitsin, eve yürümeye* devam et dedim ama durum beni ayakkabıma *girmiş bir taş gibi* rahatsız etti. Ve TAMAM, *gerçeği* bulana kadar da beni rahatsız etmeye devam edeceğini biliyordum.

Tatilimin ilk saatlerini Port Sentinel'in cereyanlı kütüphanesinde geçirdiğim için memnun olduğumu söylemem abartılı olurdu. Merkeze doğru yürüdüm, keşke başka planlarım olsaydı diye düşünürken Noel süsleriyle ve sahte kartaneleri ile dekore edilmiş vitrinlerin önünden geçtim. Evde olsam daha mutlu olurum. Şöminenin önüne kıvrılıp huzur içinde kitabımı okurdum. Hatta dışarı bile çıksam daha mutlu olurum. Kütüphanenin önündeki Noel pazarı en hareketli gündeydi, yan yana dizilmiş küçük kulübeler, çıplak ağaçlara asılmış küçük süs ışıkları ve Percival meydanının tam ortasında küçük bir buz pisti. Gecenin temiz havasında kahkaha ve sohbet sesleri yükseliyordu. Arkadaşlarımın çoğu orada olmalıydı, tüm yetenekleri ve zarafetleriyle sırayla buz pistinde kayıyor olmalıydılar. Meydanın içindeyken neredeyse sihirli bir dünyada gibiydiniz; kulağınızda çınlayan müzik, baharatlı şekerli şarabın kokusu içine sinmiş hava ve tezgâhlara göz gezdiren müşteriler.

Noel pazarının içine girmeden, etraftan dolanarak uzun yoldan yürüdüğüm için, sadece pazar alanına elektrik veren jeneratörlerin uğultusunu duyuyor ve çeşitli yiyecek arabalarından gelen yağ kokusuyla yarışan petrol tankının kokusunu

Jane Casey

alıyordum. Noel pazarı sadece bir illüzyondu. Tüm yıl rüzgârlı olan Port Sentinal sokaklarını dolaşan turistlerden para kazanmak için bir başka yoldu.

Sihre inanmayı tercih ederdim ama ben o şekilde yetiştirilmemiştim. Annem sanatçı ruhlu, yaratıcı, nazik ve hayal gücü kuvvetli biriyken babam sert mizaçlı, kötümser ve aşırı derecede gerçekçi biriydi. Meraklı tarafımı kontrol altında tutmak için çok çabalasam da babamın *genleri savaşı* kazanmıştı. Daha önce hemen olayın içine giriyordum, iyi veya kötü etkim oluyordu ve sonunda insanların hayatına dâhil olmakla ilgili dersimi aldım.

Kütüphanenin cam kapısından içeri girip ortasına geldiğimde, özel deri ve eski kitap kokusunu içime çekince biraz daha mutlu hissettim. Bina eskiydi, her ne kadar mobilyaların kenarları yıpranmış görünse de döşerken masraftan kaçılmamıştı. Buranın yeniden bilgisayarlarla ve modern koltuklarla donatılacağına dair bazı söylentiler vardı fakat henüz bir şey yapmamışlardı ve ben bundan memnundum. Karanlık ve soğuktan ama ortamı iyiydi. Orada, ödev yaparken saatler geçirmiştim.

Gilly'yi bulmayı umduğum, küçük gruplar hâlinde tekli koltukların bulunduğu kapının önündeki alandan geçtim. Tanıdık bir tarafa, orada oturan hiç kimse yoktu. Gilly'yi tarih bölümündeki uzun sıralarda bulmak ümidiyle o tarafı da kontrol ettim. Ya da biyografi bölümünde. Ya da (biraz umudumu kaybetmeye başlamıştım) çocuk bölümünde. Hepsi boştu, sarı ışıklı lambaların gölgeleri üstü çizilmiş maun masaların üzerinde gölgeler yapıyordu. Bilim kurgu bölümünde kitap okuyan iki kişi vardı ve kitapları raflara koyan bir kütüphaneci gördüm ama onlardan başka kimse yoktu, yalnızdım.

Yeniden ön kapıya geldim ve saate baktım. Beşi on geçiyordu. 5 dakika gecikmiştim Gilly'nin gitmiş olma olasılığı vardı. Ama

Üç Kadar Say

tam olarak beşi beş geçeden bir dakika sonra gitmiş olsa bile kütüphanenin içinde yürürken onu görürdüm. Henüz gelmemiş olması daha muhtemeldi. Koltuklardan birine oturdum ve atkı-mı çıkararak sahibinin gelmesini bekleyen bir köpek gibi kapıya gözlerimi diktim. Güneş bir saat önce batmıştı, hava tamamen kararmıştı ve rüzgâr hızlanıyordu. Cama birkaç yağmur damlası düştü şemsiyemi evde unuttuğum için bu şahane olmuştu.

Paltomu çıkardım ve kendi kendime güzel bir konuşma yaptım. Gilly nin gelip gitmiş olduğunu düşünmek garip olmazdı. Aslında çok da gecikmemişti. Cep telefonu yoktu o nedenle iki saniyede bir gelmeyen bir mesajı kontrol etmek için kendi telefonuma bakmamın anlamı yoktu. Çantamdan kitabımı çıkardım ve arada sırada kafamı kaldırıp etrafa bakarak okumaya başladım.

Beşi çeyrek geçiyor.

Beşi yirmi geçiyor.

Beşi yirmi üç geçiyor.

Beşi yirmi beş geçse, tek kelimesine bile odaklanamamış olduğum kitabı bıraktım. Kütüphanecinin bilgisayarının başında çalıştığı masasına gittim. Gençti, saçları at kuyruğuydu ve tırnaklarında mor oje vardı.

“Affedersiniz, kütüphanenin kaçta kapandığını öğrenebilir miyim?”

“Altı.” Bana gülümsedi. “Hâlâ yarım saatiniz var.”

Tekrar koltuğuma döndüm. Gilly şimdi gelse bile yarım saat proje hakkında konuşmak için yeterli olmayacaktı. Ve hâlâ ondan bir iz yoktu. Konuşmamızı yeniden aklımdan geçirdim. Kesinlikle Cuma günü, saat beşte orada buluşmaya karar vermiştik. O gün onu okulda koridorda görmüştüm ve sonra görüşürüz

Jane Casey

dediğimde başıyla onaylamıştı. Yani unutmamıştı. Buluşmaya karar verdikten sonra evi ve yaşadığı yer hakkında konuşmuş-tuk. Başparmağımın kenarını ısırđım. Kafası karışmış olabilir miydi? Kütüphane yerine evinde buluşacağımızı mı düşünmüş-tü? Ya da başka bir şey oldu; onu evde tutan, geciktiren bir şey. Gidip evde mi diye bakabilirdim.

Ama bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordum. Beni evinin yakınlarında herhangi bir yerde istemediğini çok kesin bir şekilde belli etmişti.

Ayağa kalktım, saatime baktım, kütüphanecinin 24 dakika sonra beni kovmasını beklemenin anlamı yoktu. Gilly gelmi-yordu ve onu bulmaya gitsem de gitmesem de olduğum yerde kalmayacaktım. Kolumu paltomdan geçirdim ve diğer kolumla öbür kolunu aramak için döndüm ve tam bunu yaparken oda-nın sonundaki, arkamda duran rafların birinin arkasında bir hareket gördüm. Sinsice bir hareketti sanki o tarafa doğru dön-müş olmama şaşırılmış ve hızlıca görüş alanımdan çıkmıştı. Gilly değildi; çok uzundu.

Ve belki de benimle ilgisi yoktu ben paranoyakça davranı-yordum. Başımı çevirdim, çantamı almak için eğildim ve sonra aniden arkamı döndüm. Max Thurston rafların arkasından eğil-mişti. Gözlerini bana dikmişti, tahta kaplama ve kitapların oluş-turduğu koyu fonun önünde, uzun yüzü solgun görünüyordu. Yeniden gözden kayboldu ve kalbim şaşkınlıktan, öfkeden ve bi-raz da korkudan dolayı küt küt atıyordu. Öyle gizlenmesine gerek yoktu. Ben onu tanıyordum, o beni tanıyordu, yanıma gelebilir ve benimle konuşabilirdi. Ve izlenmekten hoşlanmazdım.

Geniş adımlarla kütüphanenin diğer tarafına yürüdüm. Bot-larım o kadar çok ses çıkıyordu ki geldiğimi gayet iyi biliyordu. Kitap raflarınının diğer tarafına geçti ve onu raflara yaslanmış bir

Üçe Kadar Say

şekilde buldum. Kafasını geriye yaslamıştı ve gözleri kapalıydı. Ceketini yağmur damlalarından dolayı benek benek ıslanmıştı ve koşmuş olduğu için de zar zor nefes alıyordu.

Sesime olabildiği kadar kızgınlık katarak, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. Sessiz kütüphanede ona bağıramazdım. Max bana baktı ve ben yine, onun için tamamen önemsiz olduğum izlenimine kapıldım, onun dikkatini bozan sinir bozucu biri. “Ne demek istiyorsun?”

“Hadi ama.” diye cevap verdim. “Beni izliyordun ve şimdi de saklanıyorsun.”

Kafasını salladı ama hafifçe. “Seni izlemiyordum.”

“Neden buradasın?”

“Burası kamu kütüphanesi. Sana bir açıklama yapmak zorunda değilim.”

“Eğer beni gözetlemek için buradaysan yapmak zorundasın.” Sonra tarih dersini düşündüm. “Ya da Gilly’yi.”

Max adını duyunca ürperdi, boynumdaki tüyleri diken diken eden gayriihtiyari bir hareketti. “Burada mı?” derken sesi sertti.

“Hayır. Gelmedi.” Kaşlarımı çattım. “Bununla ilgili ne biliyorsun? Onun burada olacağını nereden biliyorsun?”

“Bir sorun mu var?” Kütüphaneci rafların diğer ucunda duruyordu, ifadesi çok net bir şekilde “Bunu benim kütüphanemde yapmayın, teşekkür ederim.” diyordu.

“Hayır.” dedi Max. “Affedersiniz.” Raflardan uzaklaştı ve beni iterek yanımdan geçti. Onu engelleyemeyeceğim kadar iriydi ama peşinden koştum. Oturduğum koltuğun yanından geçerken eşyalarımı topladım. Tam kapıdan geçip, kapının kanatları arkasından kapanırken ona yetiştim ve camın suratıma çarpmaması için aniden durmak zorunda kaldım. İterek açtım

Jane Casey

ve onu takip etmeye başladım. Ancak bir iki saniye bile onun avantajlı başlamasına yetti. Onu Percival meydanın giriş kapısından koşarak çıkarken gördüm, Max kalabalığın içinden, alışveriş yapanların arasından geçerken en üst basamaktan onu izledim. Saklanmak için çok uzundu ama meydanın diğer tarafından koşsam bile benim kesinlikle onu yakalama şansım yoktu. Kaşlarımı çattım. Bir şeyler oluyordu. Anlamadığım bir şey. Max çok net benden kaçıyor ve Gilly gelmemiştir.

Max kütüphanede Gilly ile bulaşacağımı biliyor olabilirdi. Gilly ile sessiz konuşmamıştık. Ya da en azından ben sessiz değildim. Sessiz olmam gerektiğini bilmiyordum.

Max, Gilly onunla çalışmayı reddettiğinde üzülmüştü. Bunu kişisel olarak algıladı.

Gilly ile konuşmak için Bay Lowell'in sınıfının dışında bekleyen kişi de oydu. Konuşabildi mi bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Max'in ben kütüphaneciyle kapanış saatini konuşurken gelmiş olmasıydı çünkü Gilly'i ararken orada değildi ve ondan sonra da gözüm hep kapıdaydı. Normal koşullarda binaya başka giriş yoktu; acil çıkışların üzerinde alarmlar vardı ve pencereler demirliydi. Bu yüzden de arkam dönükken girmişti.

Belki -sadece belki- Gilly kütüphaneye Max'in orada olacağını bildiği için gelmemiştir. Belki onu dışarıda görmüştü ve girmeye cesaret edememiştir.

Ve belki tüm bu olanlardan sonra, Pollock Lane'deki evine gidip orada mı değil mi diye bakmak çok iyi bir fikirdi. Max'in onu aradığını söyleyerek onu uyarmak için. Bu konu hakkında konuşup konuşmak istemediğini anlamak için. İyi olduğunu görmek için. Bu karışmak değil dedim kendi kendime. Bu is-

Üçe Kadar Say

tenmeyen yere burnumu sokmak da değil. Sadece dostça davranmaktı.

Kitap çantamı omzuma attım ve yürümeye başladım. Pollock Lane'e daha hızlı varabilmek ve kalabalıktan kaçmak için yan yolları kullandım. Yağmur hafifçe çiseliyordu, sanki yağmur damlasından çok denizin bıraktığı nem gibiydi. Yağmuru önemsemiyormuşum gibi çenemi paltomun yakasından içeri sokarak kollarımı bağladım. Garipti, Port Sentinel'i artık çok iyi biliyordum ve genelde gece yürüyüşü yapmaktan mutlu olurdum fakat şu anda huzursuzdum. Max'in davranışları beni huzursuz etmişti ve Gilly için endişeleniyordum. Partide, kânın parmakları arasından aktığını ve gözlerindeki boş bakışı görmüştüm. Tarih dersinde yüzündeki umutsuzluğu. Arkadaşı Nessa'nın alçak, boğuk bir sesle ve telaşla üzgün olduğunu söyleyişini. Abigail'in Gilly'e iğrenerek baktığını. Gizeme, fısıltılar söylentiler ve karanlıkta saklanan insanlar eklenmişti ve gizemler eğlence değildi. Saklanması gereken sırlardı. Konuşulamayan düşüncelerdi. Günün soğuk ışığında anlamsız gelen hareketler mücadeleler ve fedakârlıklardı. Felakete yol açabilecek çok da fazla alternatifi olmayan az sayı da seçeneklerdi. Ve ben bu gizemin içine tesadüfen düşmüştüm. Nerede başladığını ve nasıl başladığını bilmiyordum. Ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama bilinmesi gereken bir şey olduğunu biliyordum.

Port Sentinel'in bu bölgesindeki caddeler dardı, binalar çok mantıksız ve dengesiz açılarla kaldırımlara taşmıştı. Şeritler, sokak lambaları için çok dardı bu sebeple de belirli aralıklarla fenerler duvarlara monte edilmişti. Yeteri kadar da ışık vermiyorlardı. Arada sırada biri beni takip ediyor mu diye arkamı kollayarak hızlıca yürüyordum, Max geliyor mu ya da korkmam gereken başka biri var mı diye. Kalabalıklardan uzaklaşmakta

Jane Casey

çok başarılıydım. Çevrede kimse yoktu. Attığım uçan adımlarla, rüzgârın daha sert olduğu ve dalgaların sertçe kıyıya vurduğu deniz kenarına geldiğimde, ayak seslerim yankılanıyordu. Dudaklarımda tuzun tadını hissettim ve beş ay sonrasında bile buna hâlâ alışamamıştım. Bu yol, eğer evinden geliyorsa, Gilly'nin benimle buluşmak için izleyeceği yoldu, İlerlerken, orada olabilir mi diye gölgelere ve yan yollara bakmaktan kendimi alamadım.

Pollock Lane'e yaklaştıkça endişem azalmadı, aksine çoğaldı. Gilly'ye "Hangi cehennemdeydin?" dışında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir röntgencisi olma ihtimali olan biriyle -hayır kesinlikle olan biriyle- konuşmaya nasıl başlayacağını bilmek zordu. Pollack Lane sahile paraleldi ama birazcık tepenin yukarısına doğruydu, oraya giden yolu tırmandım, her adımda çantam kalçamın üstünde zıplıyordu. Kaldırım yoktu, bu Port Sentinel için pek garip değildi. Bazı yollarda tek arabanın geçmesi için bile yeteri kadar alan neredeyse yoktu. Bir araba Pollock Lane'den çıkıp bana doğru çok hızlıca döndüğünde oraya birkaç metre uzaklıktaydım. Arabanın önünden kaçarken, farlar gölgemi arkamdaki duvara yansıdı. Araba yanımdan geçerken, ışık da üzerimden geçti ve içinde kimin olduğunu ya da arabanın markasını, hatta rengini bile görme fırsatım olmadı. O anda, kötü araba kullanan birinden daha fazlasını düşünmedim. Böyle şeyler olurdu. Yerliler kibirliydi ve turistler her şeyden bihaberdi ve herkesin her zaman acelesi vardı. Kalbim yine güm güm atıyordu, dizlerim titriyordu ve Gilly'nin evine gitmeye istekli büyük adımlarla yürümeye devam ettim. Orada beni bekleyen ne olursa olsun dibimden geçen gölgeler kadar korkutucu olamazdı.

Ama bu konuda yanıldığım ortaya çıktı.

Kendimi toplayarak Pollock Lane'e doğru devam ettim. Arnavut kaldırımını dik bir yoldu ve eğer arabaları görmezden gelerseniz sanki geçmişe gitmek gibiydi. Arabalar, iki tekerleri kaldırımın üstüne gelecek şekilde yolun sadece bir kenarına park edilmişlerdi ve zor sığmışlardı. Müstakil küçük evler, kapılarına asılı Noel çelengiyle ve pencerelerinin önündeki parlayan ağaçlarıyla karanlıkta bile güzel görünüyordular. Şimdi daha alıcı gözle bakınca bu evlerin çok küçük olduğunu görüyordum: üstte iki pencere ve altta bir kapı ile bir pencere. Sonradan dahil olduğum, hayatımı dolduran ailem, gittikçe genişleyen Leonardların kendilerini ve kişiliklerini bir Pollock Lane evine sığdırmaya çalıştıklarını hayal etmeye çalıştım ve başaramadım. Gilly'nin sessiz içe dönüklüğü şimdi daha haklı görünüyordu. *Evde sadece ben varım* demişti ve *babamı görmeye gidebilirim*. Bu yüzden orada, o ve annesinin yaşadığını düşünmüştüm. Tekrar düşününce aslında o böyle bir şey söylememişti. Gerçi çok fazla bir şey de söylememişti.

Numara 14'e, daha geldiğim kadar yol vardı ve diğerlerinin aksine kapısında Noel çelengi yoktu. Panjurlar sıkıca kapanmış-

Jane Casey

ti, sadece içeriden hafif bir ışık sızıyordu ki bu bana evde birinin olduğunu düşündürdü.

Ev grinin mat bir tonuna boyanmıştı ve siyaha boyanmış bir kapısı vardı. Genel izlenim zevksiz oluşuydu. Bir anlığına, endişeyle orada öylece durdum ve sonra uzanarak kapıyı çaldım. Öz güvenimi yeniden inşa ediyormuşum gibi yüksek sesli bir vuruştı. Ona rağmen uzunca bir süre kimse kapıya bakmaya gelmedi. Bir dakikadan fazla bir süre. Kulübenin içinden gelen sesleri duyuyordum. Beni yeniden huzursuz eden bir sürüklenme sesi. Bir şeyler itiliyordu. Hayır, biri yürüyordu ama yavaşça. Yaşlı biri mi? İçeriden gelen sürüme sesinin yanı sıra gelen çarpma sesi neden bilmiyorum irkilmeme sebep oldu. Caddeden aşağıya ve yukarıya baktım, Arnavut kaldırım taşlarının üzerine düşen kare ışıklardan başka hiçbir şey göremedim, 14 numaranın her iki yanında da normal evler vardı. Diğer kapılardan birini çalıyor olmayı ne kadar isterdim.

Siyah kapının ardından tırmalama sesleri geldi ve ben kapı kilidi dönüp kapı çok yavaşça açılırken, içimden gelen kaçma isteği ile kavga ettim. Destek almak için kapıya yaslanmış bir kadın duruyordu karşımda. Uzun ve çok inceydi. Sivri çene-
li, uzun köşeli bir yüzü ve kemikli elleri vardı. Ten renginin ve saç dokusunun ve gözlerindeki solgun mavinin Gilly'ye olan benzerliğini gördüm. Gerçi bu kadının gözleri yarı kapalıydı ve bana odaklanmaya çalışırken kaşlarını çattı.

“Ne var? Ne istiyorsunuz?” Kelimeler dudaklarından yavaş yavaş döküldü. O kadar belli belirsiz ki cevaplamadan önce tereddüt ettim, doğru anlayıp anlamadığımdan emin olamadım.

“Bayan Poynter? Ben Jess Tennant. Gilly'yi arıyorum.”

“Gilly?” Adını sanki bir yabancıya aitmiş gibi söyledi. ‘Ah Gilly.’

Üçe Kadar Say

“Onunla bir tarih projesi üzerinde çalışmamamız gerekiyordu.” İçimden bir his bana Gilly’nin kütüphaneye gelmediğini dile getirmememi söyledi. “Burada mı? Onu görebilir miyim?”

Hareket etmiyordu, söylediklerimi düşünüyordu. İçki mi içiyordu ya da başka bir şey mi almıştı bilmiyorum ama kesinlikle ayık değildi.

Bayan Poynter kapıda durdu. Cildi sarkmıştı ve durduğu yerde sallanıyordu. Elini başına koydu ve elindeki kemiklerin üzerinde kanı gördüm, üzerlerindeki sıyrığı.

“Gilly.” dedi sonunda.

“Evet.”

“Adım ne demiştiniz?”

“Jess.” Birkaç saniye daha bekledim. “İçeri girebilir miyim Bayan Poynter?”

Bakışlarını benim çok eski ve çok yıpranmış botlarıma çevirdi ve yavaşça, çaba harcayarak kaşlarını çattı. “Onları çıkarman gerekecek.”

“Tabii. Sorun değil.”

Kapının önünden çekilmemişti. Ben paspasın üzerinde durdum ve botlarımı çıkardım. Soğuk, ayak tabanlarıma çarpınca titredim. Botlarımı çıkarmam, Bayan Poynter’ı içeri geçmeme izin vermesi için yeterliydi, geri çekildi. Arkasındaki duvardan haberi yokmuş gibi çarptı. Ona çok yaklaşmamaya özen göstererek içeri girdim. Her ne içtiyse, içtiği şeyin etkisi olmasa bile onda büyümlü bir şey vardı, ters bir şey. Gilly’nin evde buluşmak için neden çok da istekli olmadığını anlamaya başlıyordum.

Doğrudan oturma odasına ilerledim çünkü başka gidecek bir yer yoktu, koridor yoktu. Botlarımı duvarın yanına koydum.

Jane Casey

Oda soğuk ve iticiydi, şömine yanmıyordu. Köşede yıpranmış bir koltuk, yanında yanan bir lamba vardı. Boş şöminenin diğer yanında karton kapaklı kitapların dolu olduğu raflar vardı ama hepsi bu kadardı, eğlence istiyorsanız *maalesef* bulamazdınız. Görebildiğim kadarıyla televizyon yoktu. Müzik sistemi yoktu. Duvarlarda resim yoktu. *Kesinlikle Noel* süsü yoktu.

Arkamdan gelen Bayan Poynter dengesini kaybedince gayet anlaşılabilir bir şekilde küfür etti. Düşmemek için kapı koluna tutundu ama kesinlikle ayakları üzerinde duramıyordu. Yardım için yanına gittim ve koluna girmeme izin verdi. Yavaşça onu oturma odasının diğer tarafına köşedeki koltuğa götürdüm ve koltuğa yığıldı. Koltuğun etrafında bardak yoktu, içki içtiğine dair herhangi bir işaret yoktu ve nefesi *de alkol* kokmuyordu.

“Bayan Poynter, iyi misiniz?”

Gözleri kapanmıştı. Yüzü solgundu ve hafif terliydi. “İyiyim.” dedi nefes nefese ama hiç de iyi görünmüyordu.

“Size su getirebilir miyim?”

Başını hayır anlamında salladı ama sonra fikrini değiştirdi.

“Evet. Tamam. Su.”

Oturma odasının diğer tarafındaki kapıdan çıktım, evi ikiye bölen karanlık merdivenlerin yanından geçtim ve kendimi tuhaf bir şekilde oturma odasından çok daha neşeli görünen mutfakta buldum. Yine de içerisi sıcaktı, şömineyi dolduran dökme demir yığınının şükürler olsun. Üç sandalyesi ile duvara yaslanmış eski bir masa vardı. Bir kapı açıktı, küçük bir banyo görünüyordu aralığından ve evin arkasındaki küçük avluya açılan bir kapı daha vardı. Lavaboya baktım ve kırıntılarla kaplı bir tabak ve zedelenmiş bir fincan buldum. Dibinde bir santim kahverengi sıvı vardı. Sıvıyı dışarı akıtmak için kupayı biraz eğdim, içini pü-

Üçe Kadar Say

türlü bir tortunun kapladığını gördüm. Onu yıkama fikrinden vazgeçtim ve temiz bir bardak aldım. Musluktan doldurdum ve yeniden Bayan Poynter'ın yanına gittim, nefes alış verişi ağırdı. Bardağı titreyen elinin yanına koydum ve bileğini tutarak, aslında nasıl yapılması gerektiğini de çok bilmeden, nabzını kontrol ettim. Yavaş ama düzenliydi ve Bayan Poynter'ı omuzlarından sarstığım zaman hemen uyandı.

“Ne oldu? Affedersin.” Hepsini bir çırpıda söyledi ve sonra bir eliyle gözlerini kapadı. “Neler oluyor?”

“Gilly yi arıyorum.” dedim tane tane. Beni daha kolay görebilsin diye önünde diz çöktüm.

“Yukarıda.” Bayan Poyntefin gözleri yine kapandı.

“Emin misininiz?” Sesleri duymuş olsa aşağıya inerdi diye düşündüm. Evde ikimizden başka kimse olmadığından emin dim.

“Beni yalnız bırak.” Başına arkaya yaslayarak, koltukta kıvrıldı. Ne yapacağımı bilemeden ayağa kalktım. Yukarıya bakmanın bir zararı yoktu ancak yine de Gilly'nin gelip, annesini koltukta baygın bir hâlde, beni de yukarıda etrafı gizlice araştırırken görünce eşit derecede mahcup olma ve kızma ihtimali beni endişelendiriyordu.

Fakat bu tam olarak gizlice araştırma yapmak değildi. Onun iyi olup olmadığından emin olmaktı.

Oturma odasının kapısına gittim ve yukarı doğru, karanlık ve dar merdivenlere baktım. Oradan çıkmak istemedim. Basamaklar dik ve ürkücüydü ve merdivenlerin sonunda kapılar ile arasında bir boşluk yoktu, sadece sağda ve solda birer kapı vardı ve son basamağa geldiğinizde direkt kapıları açıyordunuz. Biri Gilly'nin odası olmalıydı. Diğer de annesinin olmalıydı ve

Jane Casey

muhtemelen boşuna endişeleniyordum, yerde tebeşirle çizilmiş bir pentagram* olacak hâli yoktu herhalde. Herhalde.

Kesinlikle yanlış kapıyı seçmek istemiyordum.

Sonunda Bayan Poynter'in evin ön tarafına bakan sokak manzaralı odayı almış olacağını ve arka odanın Gillynin olduğuna karar verdim. Yani tehlike yoktu. Soldaki kapıyı açmalıydım. Bir kez daha basamakların ne kadar dik ve dar olduğunu düşünerek merdivenleri koşarak çıktım. Yarı yolda ayağım takıldı ve iki seksen yere uzanmamak için elimi yere koydum. Halı avcumu yaktı ve irkildim. Gillynin olduğuna karar verdiğim soldaki odanın kapısını açmak için sol elimi kullandım. Elimle lamba düğmesini aradım. Sonunda buldum. Tavanın ortasındaki ampulden yayılan zayıf sarı ışık odayı kapladı ve gerçekten kendini yormasına hiç gerek yoktu. Etrafa yaydığı ışık değil kasvetti. Başka bir şey yapmadan önce döndüm ve yavaşça kapıyı kapadım. Bayan Poynter'in solgun bakışları ile aramda elle tutulur bir engel olması bana kendimi daha iyi hissettirdi. Şu anki durumunda merdivenleri çıkabileceğini düşünmedim ama sürpriz kaldırabilecek durumda değildim. Kapı mandalı yerine oturdu ve halisiz döşeme tahtalarının üzerinde çok ses yapmama çalışarak, parmak ucunda kapıdan uzaklaştım.

Burası Gillynin odasıydı ancak sadece masanın üstündeki kitaplar bu fikrimi destekliyordu. Kişisel hiçbir eşya yok gibiydi; fotoğraf ya da poster. Yatağın üzerinde çerçeveli bir tavşan resmi asılıydı ama sararmış ve tozluydu. Daha önce yaşayan birinin onu orada unutmuş olabileceğini düşündüm çünkü bir ergenden çok ana okul çocuğuna uygun bir resimdi. Duvarlar bej renginin depresif bir tonuydu. Küçük bir kitaplık, duvarlardan

Beş köşeli ters yıldız. Cadılar için kutsal sayılan bir sembol.

Üçe Kadar Say

birine yaslanmıştı ama yarısı boştu, kalanlar da ya ikinci el klasikler ya da okul kitaplarıydı, benim eğlence için okuduklarımla hiç alakası yoktu. Eski ve ahşap tek kişilik yatak, odadaki masa ve kitaplık gibi üzeri çizilmiş ve ikinci el eşyalardı. Bir roman veya dergi görmeyi umarak komodinin üstüne baktım ama sadece bir lamba vardı. Yatak, kısa bir süre önce biri orada yatmış gibi dağınıktı. Bu şaşırtıcı değildi. Masasındaki sandalye dışında odasında oturacak yer yoktu. Sandhayes'teki büyük Viktorya villasındaki kaotik ve sıcak hayatı düşündüm ve zavallı Freya'dan bana miras kalan, benim için önemli sanat eserleri, kitaplar ve posterlerle dolu olan, evin üst katındaki devasa büyüklükteki odayı düşündüm. Gilly'nin hayatı ile olan zıtlığı çok acı vericiydi.

Yatağa gittim ve sıcak bulmayı umarak battaniyeye dokundum ancak soğuktu. Yastığın, Gilly'nin kafasını koyduğu yerde çukur oluşmuştu. Ayak parmağım yatağın altında sert bir şeye çarptı, eğildim ve yatağın altına fırlatmış olduğu okul ayakkabılarını gördüm. Üniforması sandalyenin üstüne atılmıştı. Eve gelmiş, üzerini değiştirmiş ve kendini yatağa bırakmıştı. Diğer tarafta küçük bir kâğıt çöpünün içinde top şekline getirilmiş peçeteler vardı, sanki Gilly yatağa uzanmış ve ağlamış gibiydi. Ya da daha kötüsü... Çöpü yana eğdim ve bazı peçetelerin lekeli ve kırmızıya boyanmış olduğunu gördüm. Bir yerlerini kesmiş olmalı... Birçok kızın bunu yaptığını biliyordum. Düzgün çizgilerle şeritler hâlinde kollarını ya da baldırlarını kesiyorlardı çünkü fiziksel acı duygusal acıdan daha iyiydi. Kesikler, izin verirsen zamanla iyileşirdi. Yara izleri iyileşirdi.

Odada henüz terk edilmiş gibi bir ağırlık vardı. Gitmiş olmasına rağmen Gilly'nin varlığını hissedebiliyordum. Oradaydı ve orada değildi.

Jane Casey

Kitaplara bakmak için masaya yaklaştım. Bir not veya bir günlük ya da Pollock Lane'den daha iyi olan bir yere gitmek için alınmış bir tren bileti fişi aradım. Gilly ve Max Thurstan arasında olmuş olabilecekleri bana anlatacak herhangi bir şey bulamadım. Tek bulduğum, tozun ortasında daha önce duran bir şeyin bıraktığı dikdörtgen şeklindeki izdi. Eğildim ve masanın altına baktım. İki prizli adaptör gördüm. Biri masa lambası ve komodinin üzerindeki küçük lamba içindi. Diğer priz boştu. O yüzden iz bırakıp ortadan kaybolmuş şeyin, fişe takılı olduğunu düşünmek oldukça mantıklıydı. Bir bilgisayar olabilir mi diye düşündüm ve Gilly'nin onu almaya gücü nasıl yetti diye merak ettim -tabii bir bilgisayarı olmasına neden izin verildiğini de merak ettim- evindeki her şey çok basit, sayıca az ve eski modayken.

Aşağıdan gelen bir çıtırdama sesi beni yerimden sıçrattı, duyduklarım yukarıya gelen ayak sesleri miydi? Bir ayak sürümesi ile birlikte güm diye sürgülü bir şeyin kapanışını duydum. Kesinlikle biri yukarıya geliyordu. Çantamdan bir defter çıkardım ve bir sayfa yırttım sonra hiç düşünmeden defteri Gilly'nin masasının üzerine, üst üste yığılmış kitapların üzerine koydum. Kısa bir not karaladım, katladım ve notun ucunu rüzgârdan uçmasını diye masa lambasının altına sıkıştırdım. Sonra kapıya gittim ve tam açmak için uzandım ki kapı kolu çevrildi. Kapı hızla açıldı ve ben çığlık atarak geriye sıçradım. Bayan Poynter çok tehlikeli bir açıyla eğilmiş karşımda duruyordu. Bana boş boş baktı.

“Gilly?”

“Burada değil.” dedim. “Ben de tam ona not bırakıyordum.

“İşin bitti mi?” Son kelime ağzından büyük bir zorlukla ve acılar içinde çıktı.

Üçe Kadar Say

“Kesinlikle.” diye kafamı salladım anlayışlı bir şekilde. “Gerçekten gitmem gerek.”

Kızarmış uykulu gözleriyle bana baktı. “Git. Şimdi.”

“Ben de tam olarak bunu düşünüyordum.” *Ama sen yolumdan çekilmiyorsun. Ve senin yanından yürüyüp geçmemi istiyorsan bunu yapamayacağım.* Ondan korktuğumu fark ettim ve hemen mantığımla nedenini buldum -tabii ki benim üzerime düşerse ikimiz de merdivenlerden aşağıya yuvalanırdık- ki aslında gerçekte sebebin bu olmadığını biliyordum.

Arkasını döndü, bir ayağını karanlık odasına giden basamağın üzerine koydu ve kapısını açtı. Sadece caddeden gelen ışık vardı, kalın perdeler de ışığın çoğunu engelliyordu. Odası kesinlikle çok karanlıktı ama Bayan Poynter kapıyı kapatmadan önce sanki duvarda bir iz gördüm; koyu bir şey. Kana benzeyen bir şey.

Kendi kendime bunun hayal gücüm olduğunu söyledim, Gilly nin odasındaki ışığı kapatırken titriyordum. O merdivenlerden tazi hızında inmek pek mümkün değildi ama mümkün olduğunca hızlı olmaya çalıştım ve bu arada da Bayan Poynter’in odasındaki soğuk havanın onu uyandırıp, benim bu evde ne yaptığım ile ilgili merakını ve ilgisini harekete geçirmesinden endişe duyuyordum. Oturma odasındaki ışık kapalıydı ve karanlıkta ayağım yerdeki bir şeye takıldı. Sertliğinden, botlarımdan biri olduğunu anladım. Ellerim ve dizlerimin üstünde, parmaklarım döşeme tahtasından çıkan çivilere ve deliklere takılarak yeri aradım. Giderek artan bir umutsuzlukla, yerde daha büyük delikler de keşfettim. Lambanın düğmesini de bulamadım. En sonunda ön kapıyı açtım ve sokaktan gelen ışığın beni botumun diğer tekinin durduğu köşeye götürmesine izin

Jane Casey

verdim, bıraktığım yerden metrelerce uzakta. Botlarımı giydim ve onları düzgünce Sağlayamadan ıktım.

Kafamdaki tüm sorulara cevap bulmamı sağlasa bile, hiçbir şey ve hiç kimse bana Gilly Poynter'in evinde bir dakika daha fazla zaman geçirtemezdi. Ön kapıyı arkamdan gürültülü bir şekilde kapattım. İşte o an, tuttuğumun fakında bile olmadığı nefesimi bırakarak, özgür olduğumdan emin olduğum andı.

Pollock Lane'den aŒađıya doğru koŒarken titrememe sebep olan sadece soğuk akŒam havası değildi. Isınmak için kol-larımı bağlayarak kendime sarıldım ama bir faydası olma-dı. İim üŒüyordu.

Yolun sonunda bir anlığına durdum, Gilly eve doğru yürü-yor mu diye terk edilmiŒ caddede bir aŒađı bir yukarı baktım. Herhangi bir hareket yoktu.

Hızla kasabaya doğru yürüdüm ve arkamdan bir ses duydum: kalbimi durduran ifte bir tık. Aklımın mantıklı bölümü bunun bir araba kapısı olduğunu söylüyordu, beynimin çok küçük bir bölümü de koŒmaya devam etmemi söylüyordu. KoŒmaya ve bağırmaya hazır sesi duyduğum yöne doğru dönmeye karar ver-dim ve döndüğümde arkamda, Range Rover'ına yaslanmış bir Œekilde onu görmek hem güven vericiydi hem de korkutucuydu. Dan Henderson. Tam unvanıyla söylemek gerekirse, MüfettiŒ Dan Henderson. Port Sentinel'deki en yüksek rütbeli polis me-muru. Annemin ocukluk aŒkı...

Erkek arkadaŒımın babası.

Göründüğü gibi karmaŒık bir durum. Zaten Dan Handerson karmaŒık bir adam. Bana gülümsüyordu; güvenmeye hazır

Jane Casey

olmadığımdan, benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir gülümseme. Dan e de her zaman yaptığım gibi onunla ilgili önceki bilgilerimle şu anki gördüklerimi karşılaştırdım. Hâlâ uzun, esmer, benzeri olmayacak bir biçimde tehditkâr, rahatsız edici bir şekilde oğluna benziyor. Ah ve tabii muhtemelen öfkeli...

Yani, her zamanki gibi.

“Burada ne yapıyorsun, Jess?”

“Birini ziyaret ettim.” Ona doğru yürümeye başladım. O anda hangi rolü oynadığından pek emin değildim ama hangisini istediğimi biliyordum. Polisi. “Aslında sen tam da görmek istediğim insansın.”

Kaşları çatıldı çünkü onunla karşılaşmamın hoşuma gitmesi tuhaf olurdu. Ondan hoşlanmam için annemle olan ilişkisini yeniden canlandırmayı çok istiyordu. Evli olduğu gerçeğini bir kenara koysanız bile, karısı yavaş yavaş ölüyordu, korkunç bir ölüm (başka detay öğrenmeye hazır değildim); Dan Henderson 18 yıl önce kötü haber demekti ve hâlâ bir kötü haberd. Annemin kalbini kırmış ve annemi babama itmişti, iki kez benim hayatımı kurtarmıştı ancak onu azıcık bile sevmedim.

“Benden ne istiyorsun?”

“Bir arkadaşım için endişeleniyorum. Gilly Poynter. Orada yaşıyor.” Parmağımla Pollack Lane’i gösterdim. “Benimle buluşacaktı ama gelmedi.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Saat beşte kütüphanede buluşacaktık.”

“Öğleden sonra beşte? Yani bir saat önce?” Dan kakhaha atmaya başladı. “Hadi ama Jess. O bir ergen değil mi?”

Başımla onayladım. “Benimle aynı yaşta. Ama...”

Üçe Kadar Say

“Ama hiçbir şey. Cuma akşamı kütüphaneye gelmedi. Onu suçladığımı söyleyemem.”

“Bu onun yapacağı bir şey değil.”

Şeytan gibi alaycı bir bakışla kaşını kaldırdı. “Bu doğru mu?”

“Evet öyle.” Telaşlanmamaya çalışıyordum. “Ve evinde de yok.”

“Evine mi gittin?”

Başımınla onayladım.

“Başka bir gizem daha mı arıyorsun Jess?”

“Aramıyorum.” Hemen savunmaya geçmişim. “Sadece merak ettim. Annesi de garipti. Sanki rüyada gibi... Mutfaktaki kupanın içinde toza benzeyen bir şey vardı. Belki biri ona ilaç ya da uyuşturucu vermiştir. Ya da belki kendi bir şeyler içmiştir.”

Dan kafasını salladı. “Gidip tutuklamamı istediğin kişi Bayan...^a

“Poynter.” diye sözünü tamamladım.

“...bir Cuma akşamı kafası güzel olduğu için? Muhtemelen sen gidip de kızının kayıp olduğunu söyleyerek onu korkutana kadar iyi bir şarap içiyordu. Cuma akşamı. Gilly, büyük ihtimalle bir partidedir.”

“Gilly dizüstü bilgisayarını yanına almış.”

“Tamam, o zaman muhtemelen bir yerlerde kullanıyordu!. Neden ona bir e-posta göndererek kontrol etmiyorsun?”

“E-posta adresini bilmiyorum.”

Dan omuzlarını silkti. “Benim sorunum değil. Ve seni kütüphanede ekmesi de değil.”

Onunla tartışmayı düşündüm, ona Gilly'nin ellerini kestğini, çöpteki kan lekeli peçeteleri, kütüphanede röntgencilik ya-

Jane Casey

pan Max Thurston'ı anlatmayı düşündüm ama buna da gülerdi. Polisleri aramaya yetecek bir sebep yoktu ve ben ona rastlamasaydım bu kadar dramatik davranmayacaktım. Ama Dan'in bu kadar ilgisiz olması beni kızdırdı. Gilly'yi çok iyi tanıımıyordum ama o Gilly'yi hiç tanıımıyordu.

Dan'in de hatırlayabileceği gibi daha önce Freya ve Seb Dawson hakkında haklı çıkmıştım.

“Eğer bir çukurda ölü bulunursa, en azından seni uyarmış oldum.” Topuklarımın üzerinde döndüm ve yürümeye başladım.

“Bekle genç bayan. Nereye gidiyorsun?”

“Eve.” dedim omzumun üzerinden.

“Seni bırakayım.”

“Gerek yok.”

“Hadi Jess. Seni eve götüreyim. Zaten işim bitti ve o tarafa doğru gidiyorum.”

Dan, tam bizim evin arkasında oturuyordu. Eğer bizim mahalledeki tümsekli caddelere doğru gidiyorsa, onunla gitmek mantıklıydı.

Bu onunla gitmeyi çok istediğim anlamına gelmezdi.

“Çok naziksin ama yürümeyi tercih ederim. Hoş bir gece.”

“Dişlerin birbirine çarpıyor.”

“Hoş dedim, sıcak demedim.” Yüzü karardı ve ben hızlıca, “Sadece şu anda yağmur yağmıyor demek istedim. Gitsem iyi olacak. Tekrar teşekkürler.” diye ekledim.

“Jess.

Tam gitmek üzere dönmüştüm ama seslenince ona doğru döndüm. Dan'in sesinde *eğer* işbirliği yapmazsam beni tutuklamak için mutlaka bir sebep bulacağına dair bir ima vardı.

Üçe Kadar Say

“Arabaya bin.”

“Ama...”

“Şimdi.”

Başka seçenek yoktu. Tüm kibar ve kibar olmayan şekillerde hayır demiştim. Ayaklarımı sürüye sürüye yolcu kapısına doğru yürüdüm. Bir tarafım tepeden yukarı çantamı taşımayacağım için memnundu. Bir tarafım da sürekli Dan’ın beni en son eve bıraktığı zamanı kafamdan geçiriyordu, Dan’ın korkutucu ve huzursuz edici olduğu zamanı.

Sokaklarda tek başıma yürürken daha güvende olacağım hissiyle arabaya bindim ve kapıyı kapattım. Dan çoktan emniyet kemerini takmıştı.

“Kemerini bağla.”

Koltuğun ucuna tünemişken bunu yapmak şaşkıncı derecede zordu. Emniyet kemerini çektim ve yerine takmak için yaslandım.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Kemer takıldı, çantamı Dan’le arama koydum ve o motoru çalıştırırken, ona bakmamaya çalıştım. Düz bir burun, uzun kirpikler, kare bir çene. Tam olarak Will. İçtenlikle hoşlanmadığım birinin bu hayatta her şeyden çok hayran olduğum birine benzemesi gerçekten garipten de öteydi. Sanki bir kâbustu.

“Tek başına dışarda olmak için geç bir saat değil mi?”

Saatime baktım. “Saat altıyı yirmi geçiyor.”

“Karanlık. Yürüyorsun. Yalnızsın. Savunmasızsın.”

Çünkü ben bir kızdım, bunu düşündüğünü biliyordum ve feminist kalbim çok öfkelenmişti. Bunu bu şekilde söylemesini is-

Jane Casey

tedim ki onunla bu görüşü hakkında tartışabileyim. “Neye karşı savunmasızım tam olarak?”

“Soyulabilirsin. Kapkaççılar saldırabilir. O çantayı çıldırabilirsin”

“Çünkü buralarda sokak suçları çok.” Suçlu davranışımı hissettirecek herhangi bir çöp ya da spreyci boyayla yazılmış bir yazı yoktu sokaklarda. Bunu bilmek için kâşif olmaya gerek yoktu. Kuzey Londra’da, metro istasyonunun hemen çıkışında istediğiniz uyuşturucuyu alabileceğiniz, biraz olaylı bir mahallede büyümüşüm (böyle işlere hiç girmedim). Kapkaçlar gazetelerde bile yer almazdı. Dan’ın endişesini pek ciddiye almadım.

Dan öfkeyle parladı. “Artık Londra’da olmadığın için güvende olduğunu düşünüyorsun ama burada sahip olduğun her şeyi almak için gözünü kırpmayacak insan çok. Özellikle de yılın bu zamanı. Suçlular çocukları için para harcamak ister ve o da senin cebinde var.”

“Öğüdün için teşekkür ederim.” dedim ve bana ters ters bakmak için döndüğünde yüzüme masum bir gülümseme ekledim. Eğer biraz daha az kibirli olup, patronluk taslamasaydı uyarısını dikkate alabilirdim ama patronluk taslamak onun doğasında vardı.

Arabasına yerleştirilmiş telsiz konuşmalarını dinlerken sessizliğe gömülmüştü Dan. Bip ve parazit sesi beni rahatsız ediyordu fakat o alışmış görünüyordu. Daha sonra, dinlediğim, bölgede olma ihtimali bulunan çalınmış bir mopedle ilgili bir haber olduğu anlaşıldı. Tutuk yayına ve radyo jargonuna alışıp, anlamaya başladığım anda kendimi harika hissettim. Dan kaşlarını çatmıştı. Yanındaki kapının cebine elini soktu ve kucağıma bir defter attı.

Üçe Kadar Say

“Benim için plakayı yaz.”

“Kalem?”

Kısık sesle küfrederek cebini karıştırdı ve arka ucu kırık bir tükenmez kalem buldu.

“Bu standart bir polis sorunu mu?” diye sordum kalemi incelerken.

“Hayır ama işe yarıyor. Ve yanında kalemin olmadığına göre bunu eleştirmeye hakkın yok.”

“Var.” dedim. Çantamın içine baktım. “Tabii Gillynin evinde bırakmasaydım.”

Dan bana bakmadan defterin üzerine vurdu. “Yaz. Şimdi.”

Bana söylenileni yaptım.

“Tekrar oku.” dedi

“HX53 HPJ.”

“Nasıl bir araç olduğunu duyabildin mi?”

“Bir moped. Arkasında beyaz bir oturağı olan gümüş bir küçük motosiklet. On plaka numarası yok.”

Kaşlarını kaldırdı. “Doğru anlamışsın.”

“Şaşırılmış görünüyorsun.”

“Dinlediğini düşünmemiştim.”

Ama beni test edebileceğini düşündün. “Dinliyordum. İlginç.”

Şöyle bir baktı bana. “Birçok insan bunun ilginç olduğunu düşünmez. Çoğu kapatmamı ister.”

Omuzlarımı silktim. “Senin işin bu. Beni eve götürmek değil. Yani bunun bir taksi olmadığını biliyorum.” *Sen sanki öyleymiş gibi davransan da ve ben keşke neden böyle yaptığını bilsem.*

“Hayır değil.” Dan, bir dakika sessizlik içinde arabayı sürdü.

Jane Casey

Araba sıcaktı; koltuk, bir tarafında tümsek gibi bir çıkıntı olsa da rahattı. Rahatlamaya başladığımı hissettim.

Tabii bu bir hataydı.

“Evet Will ve sen nasıl gidiyorsunuz?”

Hemen dik oturdum. “Daha okuldan dönmedi.”

“Birbirinizle sürekli iletişim hâlinde değil misiniz? Ergenlerin hayatlarını telefonda geçirdiklerini sanıyordum.”

“İletişim kurmuyoruz demedim.” Kızarıyordum. “Sadece seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Hadi ama.” dedi Dan. “O kadar şeyden sonra gerçek aşk mıymış değil miymiş onu soruyorum. Detayları istemiyorum.”

Sesimi, tüm duygulardan arındırmaya çalıştım. Utandığımı asla bilmemeliydi. “Her şey iyi gidiyor.”

“Güzel.” dedi. “Jess biliyor musun, sen mantıklı bir kıza benziyorsun. Ama biliyorum ki ergenler ve sen değer verdiğiniz biriyle beraberken aklınız uçuyor. İlerletmek çok kolay oluyor. İşleri ileriye götürmek, risk almak...”

Yoldaki bir tümsekten geçmişiz gibi midemde bir burkulma hissettim. Benim konuştuğumu düşündüğüm şey hakkında konuşuyor olamazdı. Özellikle de şu anda konu ile bu kadar ilgisizken. Yapmadık. Hatta bunu konuşmadık bile. Bunu Dane söylemeyecektim.

“Hmmm. Tamam.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne söylemeye çalıştığımı biliyorsun. Gerekli tedbirleri aldığınızdan emin olun. Bir anlık dikkatsizlik tüm hayatınızı mahvetmeye yeter.”

Konuşabileceğimden emin olmadan önce birkaç kez yutkundum. “Aslında bunu biliyordum.”

Üç Kadar Say

Bu tanımlanmanın hiç de hoş olmadığını düşünerek buz gibi dehşet arasında sıkışıp kaldım. “Bunu Will ile konuştun mu?”

“Tabii ki. Bu onun da sorumluluğu.”

“Hayatını mahvetme kısmını da söyledin mi?”

Dan biraz düşündü. “Evet. Hemen hemen.”

Will kaza sonucu olmuştu. Sağlam temellere dayanmayan bir evliliğe gitmesine sebep olan, kısa süreli bir ilişkinin ürünüydü. On sekiz yıl önce Dan ve annem ayrıldığında başlamış bir ilişki. “Yani aslında ona hayatını mahvettiğini söyledin.”

Arabanın ön panelinin ışığında Dan bu yaptığından memnun görünüyordu. “Ben her zaman ona karşı dürüst oldum. Numara yapmaya gerek yok.”

Yalnızca çocuğunun doğmamış olmayı dilemesine sebep olmasan iyi olurdu.

Hiçbir şey söylemedim ama Dan yeniden bana bir bakış attı. “Onaylamıyorsun, değil mi?”

“Bunu ona söylemenin doğru olduğunu sanmıyorum. Bu onun hatası değildi.”

“Hayır.” Dan in çenesinde bir kas gerildi. “Annesinin suçuydu.”

“Bildiğim kadarıyla bir bebek yapmak için iki insan gerekiyor.”

“Evet ama devam ederek bebeği doğurmaya sadece biri karar veriyor.”

“Onun bedeni, onun seçimi.”

“O da tam olarak böyle söyledi.”

“Ve senin dediğin olsaydı Will diye biri olmayacaktı.” Bunu

Jane Casey

düşünmek bile ürpermeme sebep oldu. Parlak gün ışığından soğuk karanlık gölgelere yürümek gibi hissettirdi.

“Sanırım hayır. Karenin onu doğurmaya kararlı olması iyi olmuş değil mi?” Dan bana dönerek gülümsedi ama karşılık vermedim.

Aslında Will’e işkence yapmadığı zamanlarda Dan için üzülüyordum. Will’in annesi Karen ile tutsak kalmıştı. Karen, benden, annemden ve evliliğine ve oğluna tehlike oluşturabilecek her şeyden nefret eden A sınıf bir öküzdü. Motor nöron hastalığı sebebiyle yavaş yavaş ölüyordu.

Ondan gerçekten nefret ediyordum fakat bu durum karşısında için kendimi kötü hissetmemek çok zordu.

“Karen nasıl?”

“Aynı.” Dan elini çenesine götürdü ve hafif uzamış sakalını sıvazladı. “Sadece odasında oturuyor, ilaç alıyor ve ölümü bekliyor. Eğer bu iyi bir toplum olsaydı, onun gibi insanları bu ıstırabından kurtulması için bazı düzenlemeler yapardı.”

“Şu anda o kadar hasta değil.” Sesimdeki şoku saklayamamıştım.

“Belki şu anda değil ama olacak. Kapana kısılacak. Eğer ertelerse hızlı ve onurlu bir son için İsviçre’ye gidemeyecek.”

“İstiyor mu?” Sesim azalarak kesildi. Söyleyemedim. Tabii Dan söyleyebildi.

“Sonunu getirmeye mi? Sormadım. Ama onun yerinde olsam yapardım.”

Bunu tahmin edebiliyordum. Dan güçlü, kuvvetli bir varlıktı. Hareket kabiliyetini yitirmesi onun için ölümden daha kötüydü.

Üç Kadar Say

Ana yoldan ilerliyorduk. Will hakkındaki konuşmamız bittiği sırada, kavşaktan önümüze bir araba çıktı ve sürücü arabayı kontrol altına almadan önce hafifçe arkadan bize çarptı. Dan frene basarken küfretti sonra yan yan bana baktı.

“Affedersin.”

“Daha önce de duydum.” dedim.

“Aptal...” Uygun bir kelime bulmak için durdu: “Mankafa. Kazaya sebep olabilirdi.”

“Sebep olduğu ilk bela olmazdı.”

“Ne demek istiyorsun?”

Şimdi Dane yan yan bakma sırası bendeydi. “Arabayı tanımadın mı? Babamdı.”

Bizim yola girmek için köşeden dönmüştük. Sandhayes’e arabayı sürmeye devam etmek yerine, Dan kenara çekti ve siren ışıklarının açtı. “Bir daha söyle.”

“Babamdı.”

“Burada ne yapıyor?”

Başımı salladım. “Yanlış insana soruyorsun. Onu olabildiğince az görüyorum.”

“Yakınlarda yaşamıyor.”

“Hayır. Dairesi marinanın yanında.”

Dan düşünceli bir şekilde başını salladı. “Biliyordum. O zaman neden buradaydı? Anneni görmek için mi?”

“Yanlış yol. Ve umarım öyle değildir.”

Dan’ın yüzü karardı. “Annemi hâlâ rahatsız ediyor mu?”

“Eskisi kadar değil. Kendisi için çalışmasını istiyor.”

“Onu geri istiyor.”

Jane Casey

Muhtemelen.” diye kabul ettim.

“Ama annen dönmeyecek.”

“Umarım.”

Dan gözlerini kıstı. “Neden dönsün ki?”

“Bak. Öncelikle onunla neden evlendiğini bilmiyorum.”
Buradan ve senden kaçmak istemesi dışında. “Evlendiği için memnunum yoksa ben olmazdım ama onun için tam bir felaket olmuş. Babama dönmeyi düşünmesi için aklını kaçırmış olması lazım.”

Dan ellerini direksiyonun etrafında gezdirdi, başka bir şeyi düşündüğü çok belliydi. “Daha önce âşık olmuştu ama.”

“Bu uzun zaman önceydi. Ve kaçıyordu. İnsanlar umutsuz olduklarında aptalca şeyler yaparlar.”

“Bunu çok iyi biliyorum.” Dan çok ender gördüğüm gerçek gülümsemesi ile bana baktı. Ön camdan dışarıya baktığı anda gülümsemesi kayboldu. Neredeyse kendi kendine, “Merak ediyorum da...”

Ben de tüm gün arabada oturup oturmayacağımızı merak ediyordum. Elimi kapı kolunun üzerine koydum. “Getirdiğin için teşekkür ederim. Buradan sonra yürüyebilirim.”

Bu sözlerim onu sürüklendiği yerden gerçeğe döndürdü. Yeniden arabayı çalıştırdı. “Aptallık etme. Seni eve bırakacağımı söyledim.”

Dediğinde ciddiydi. Sandhayes’in modern komşularından farkını gösteren taştan kapı direğine geldiğimizde, tekerlekler seyrek çakıl taşlarını eze eze içeri girdik. Farlar evin ön tarafına, Hugo’nun eski Fiat arabasını, amcamın kamyonetini ve annemin küçük Nissan Micra’sını da aydınlatarak eve yansıdı.

Üçe Kadar Say

“Molly evde sanırım.” Dan rahatlamış gibiydi.

“Arabası evet.” Tam isabet. *Beni Will hakkında paranoyak yapmanın intikamı. Nasıl hissettiriyormuş Dan?*

“Annen dışarda mı?”

“Bilmiyorum.” dedim emniyet kemerimi çıkarırken. “Ama olabilir.”

Dan parmaklarıyla direksiyona vurdu. “Ona selamlarımı söyle.”

Hızla kapıyı açtım ve dışarı fırladım. Defteri ve kalemi yolcuğu koltuğuna atmak için döndüm. “Tekrar teşekkürler.”

Cevap vermedi. Dönüşe geçerken benim kapıyı kapatmamı bile beklemedi; kapının kolu elimden kaydı ve kapı büyük bir gürültüyle kendi kapandı.

Ve araba, onu evde bekleyen ölüm döşegindeki karısına doğru gitmek yerine şehre doğru yöneldiğinde nedense şaşırmadım.

ve girdim ve durduğumda koridorun yarısını geçmiştim.
EDikkatimi çeken hoş çam kokusu ve ortamdaki gerginlikti. Ah tabii bir de oturma odası kapısından dışarı sarkan ağaç gövdesi.

“Merhaba?” dedim.

“Jess, sen misin?” Tilly teyzem yüzüne gelen dalları uzaklaştırarak, ağacın arkasından başını uzattı. Annemle o tek yumurta ikizleriydi. Ama ben onları hiçbir zaman karıştırmadım. Bana göre tamamen farklı görünüyorlardı. “Hepimiz burada mahsur kaldık, komik değil mi? Jack ve Hugo Noel ağacını ancak buraya kadar getirebildiler ve şimdi kapıda sıkıştı. Sanırım parlak bir fikrin yoktur.”

Parmak ucumda ayağa kalkarak, ailenin çoğunun oturma odasında olduğunu gördüm. En küçük kuzenim Torn ekmek parçasının üzerindeki reçeli yalarken, koltuğun kolunda otururken dengede durmaya çalışıyordu. Ondan bir yaş büyük, yerde oturan Petra siyah dağınık saçlı kafasını aylardır üzerinde çalıştığı pis goblenin üzerine eğmişti. Etrafını kaos sarmışken hâlâ işine devam etmek tam ona göre bir şeydi. Daha büyük olan kuzenim Hugo da sanki tüm bu olanlar ona fazla geliyormuş gibi

Üç Kadar Say

yüzünde işkence çeken bir ifadeyle, hâlsiz bir şekilde koltuğa yayılmıştı. Amcam Jack elleri kalçalarında, Tilly'nin arkasında duruyordu ve o da sanki bizi akrabalıktan reddederek belindeki aletlerle ağacı testere talaşına döndürmek istermiş gibi bakıyordu.

“Bu kimin fikriydi?” Güvenli bir soru gibi geldi.

“Ben seçtim.” En utanç dolu yüz hâliyle başparmağını ısırıldı.

“Diğerleriyle birlikteyken daha küçük görünüyordu.”

“Üzerinde üç metre olduğunu yazan bir etiket vardı.” dedi Jack.

“Biliyorum. Gördüm. Yani?”

“Yani senin üç metrelik bir ağacın kapılardan geçemeyeceğini bilmediğin çok açık. Aynı geçen seneki gibi.” Jack, eleştirideki iğnelemenin etkisini yok etmek için Tilly'ye sarıldı ve onu sıkıttı. Almaya gittiğimde bir terslik olduğunu anlamıştım. Ve aynı geçen yıl gibi ön kapıdan geçirdik ancak bu noktaya geldiğinde çuvalladık.”

“Geçen yıl ne yaptınız?” diye sordum.

“Jack onu yonttu.” dedi Tilly.

Öfkeyle başını tuttu. “Kenarlarından biraz kestim. Yapılabilecek tek şey oydu.”

“Korkunç görünüyordu. Tamamen yanlış bir şekil.”

“O zaman daha küçük bir ağaç almalıydın.” Hugo oturduğu koltukta dikleşti. “Gerçekten oluyor mu bu, çok sıkıcı. Görüldüğü üzere kapıdan geçmeyecek anne. İçeriye sokmak için kesmeniz gerekecek.”

“Ya da dışarıya kurabilirsiniz.” diye önerdim. “Koridor yeteri kadar büyük. Merdivenlerin yanına konulabilir.”

Jane Casey

Petra, kalın kâkülünü geriye atarak, kafasını gobleninden kaldırdı. “Her zaman buraya konur.”

“Belki de değişim zamanıdır.” dedim.

“Evet.” Jack bana sırtıttı. “Sonunda mantıklı düşünen biri.”

Tilly içini çekti. “Gireceğinden emindim.”

“Ama girmiyor.” Hugo dikleştı ve gerinerek, bedeniyle normalde mümkün olmayan bir alan kapladı. Bir albatrosun kanatlarını açtığında kapladığı kadar yer kaplamıştı. “Hadi ağacı geri taşıyalım.”

“Ağaca zarar vereceksiniz.” Tilly çömeldi ve korumacı bir şekilde ağaca sarıldı. “Öylece itemezsiniz. Tüm küçük dalları kırılır ve süslemeleri asacak yer kalmaz. Seni tanıyorum Hugo. Dikkat ediyormuş gibi davranıp sonra da ağacı mahvedeceksin.”

“Hayır.” diye itiraz etti Hugo.

“Ağacın nasıl görüldüğü umurunda değil.”

“Umurumda ama belli bir noktada da bu odadan çıkmak istiyorum.” Hugo ellerini saçlarının arasından geçirdi ve onları dikleştirerek şekil verdi. “Hadi taşıyalım, süsleyelim ve ağaçla işimizi bitirelim. Yapılacak işlerim var. Tom’un karnı aç.”

Tilly kafası karışmış görünüyordu. “Nereden biliyorsun?”

“O her zaman açtır.”

Torn kanepeden kalktı ve tozlu eski avizenin taşlarını sarsacak şekilde büyük bir gürültüyle kendini yere attı. “Açım anne.”

“Reçelli ekmeğini ye.”

“Yedim.”

Tilly bir saniyeliğine gözlerini kapattı. “Tamam. Ağacı koridora koyabilirsiniz. Ama ağacın üzerinden atlamak yok. Oturma odasının penceresinden çıkmanız gerekecek.”

Üçe Kadar Say

“Hey!” Tom koşarak pencereye gitti ve ustalıkla kilitleri açmaya başladı.

Petra, “Bunun yasak olduğunu sanıyordum.” dedi. “Tom düşer ve kolunu kırar diye.”

“Bu bir seferlik, sorun yok.”

“Ama eğer bir kural varsa...”

“Petra!” Bunu hepimiz birlikte söyledik.

“Sorduğum için özür dilerim.” Petra yeniden goblenine döndü.

“Peki, neden bu kadar büyük bir ağacımız olmak zorunda?” diye sordum.

“Çünkü oradakilerin hepsini üstüne asmamız lazım.” Tilly, büyük cereyanlı koridorun bir köşesini kaplayan eski karton kutuları işaret etti.

“O kutuların içinde milyonlarca Noel süsü var ve hepsi ağacın üzerinde olmak zorunda yoksa birileri mızızlanacak.” dedi Tetra.

“Kim fark eder ki?”

“Herkes. Hepimizin favorisi var. Göreceksin.”

Benim gördüğüm, Leonard kardeşlerin her şeyi, gerçekten detaylı olarak incelenmesi, gözlemlenmesi gereken ritüellere çevirmenin bir yolunu bulduğu: sarı kupayı kahvaltıda kullanabilirsiniz ama asla çay saatinde olmaz, tüm aile bireylerinin doğum günleri bir hafta boyunca kutlanmalı ve Cumartesi günü en son uyanan, tüm hafta bulaşıkları yıkamak zorunda. Her gün öğrenecek yeni kurallar, gelenekler, alışılması gereken yeni aile kelimeleri, yeni şakalar, favoriler ve şikâyetler vardı. Ben kardeşlerle büyümemiştim ve bazen kendimi uzak bir adada kıyaya

Jane Casey

vurmuş, garip bir kabileyle yaşamayı öğrenen bir kazazede gibi hissediyordum. Bazen çok rahatsız olarak, bir Leonard değil de Tennant olduğumu hissettiğim zamanlar oluyordu. Ben tüm kalbimle annemin ailesine ait olmayı arzulasam da babamın tarafı -mantıklı, şüpheli, pratik, inatçı- benim kafamı yönetiyordu.

Torn ve Hugo, arkalarında Jack ve şu an için goblenini bir kenara bırakmış olan Petra, sallana sallana koridorda yürüyorlardı. Annem yorgun bir şekilde mutfaktan çıktı ama beni görünce gülümsedi. Onun evde, babamdan ve Dan'den uzak olmasından dolayı büyük bir rahatlama hissettim.

Ona sarıldım. "Günün iyi geçti mi?"

Noel pazarında, ana gelir kaynağını sağlayan galeri için bir stantta çalışıyordu. "Çok yoğundu. Ve soğuk. Yarın stantta bana yardım edecek misin?"

Söz vermiştim, hatırladım. "Evet. Tabii."

"Termal kıyafetlerini giy." diye fısıldadı annem ve bana bir kez daha sarıldı.

Hugo'nun ayağı takıldı ve küfretti. "Eğer bahçenin yarısını eve getireceksen anne, en azından iyi aydınlatılmış bir yere koy."

"Kusura bakma." dedi Tilly. "Karanlık olmadan çobanpüskülünü ve sarmaşığı kesmek istedim."

Hugo yeşillik yığınının yanına çökmüştü. Gözlerini yukarı kaldırdı, elmacık kemikleri o kadar keskindi ki kendinizi kesebilirdiniz. "Sadece çobanpüskülü, sarmaşık ve ökseotu yok."

"Bahçede hiç yoktu."

"En önemli şey. Değil mi Jess?" Kurnazca sırıttı. "Özellikle de Will'in geri döndüğünü duyduğumdan beri."

Üç Kadar Say

“Gıcıklık yapma Hugo.” dedim. Her zaman benden bir tepki göstermemi bekliyordu ki ben de bunu ilgisinin bir işareti olarak görüyordum. Benim aileden biri olduğuma karar verir vermez, meşru hedef listesine beni eklemişti.

Tüm masumiyetiyle gözlerini açtı. “Kendim için istemiyorum.”

“Ella Londra’da olduğuna göre umarım istemiyorsundur.” Ella benim en yakın arkadaşım ve Hugo’nun kız arkadaşıydı. Bu hafifçe başımın dönmesine sebep olan bir gerçektir. Ella Port, Sentinel’den ayrıldığından beri Hugo normalden daha sinirli olmuştu. Hugo en iyi zamanlarda öfkeli olduğu için de bu, geri kalanlarımızın hayatını zorlaştırıyordu.

Dümdüz bir şekilde, “Ben hiç Ella’yı aldatmadım.” dedi. “Ben seni ve Will’i düşünüyorum.”

“Kes.” diye lafı ağzına tıkadım. Rüzgâr, duvarın karşısında arkamdaki kapıyı açtı ve ağaç yaprakları, aynı fareler gibi yer döşemesinin üstüne yayıldı ve arkasından bir ses geldi.

“Evet, kes.”

Koridorda herkesle birlikte ben de döndüm ve kapıda duran uzun boylu bedene baktım. Geniş omuzlar. Koyu renk saç. Şu anda alaylı bir şekilde kısılmış cam gibi gri gözler.

“Will...” dedim nefes nefese ve neredeyse hiç duyulmadı.

“Döndün demek! Bu... Harika!” Petra başarısız bir şekilde Will’e olan ilgisini gizlemeye çalışıyordu. Benim Port Sentinel’e gelişimi epey yıl erkene çeken bir ilgi.

“Seni her gördüğümde biraz daha büyümüş oluyorsun.” Tilly bir anne gururuyla parlayan gözlerle ona baktı.

Jack her zamanki gibi pratik biri olarak “Ah iyi. Ağaca yardım edebilirsin.” dedi.

Jane Casey

Tom kaçınılmaz olarak, “ Will burada olduğuna göre akşam yemeği vakti geldi mi?” dedi.

“iyi insan lafının üstüne gelirmiş.” Son karşılama, koridorun karşısına geçip ona sarılan Hugo’dan gelmişti. Suç ortakları, ayrılmaz ikili, her şeyden öte arkadaş. Hugo ve Will’in ne kadar yakın olduğunu görmek beni kıskandırmıştı. “Seni görmek güzel.”

“Seni de.” Will koridordaki herkese sarıldı, yanaklarından öptü, Tom’un saçlarını karıştırdı. Annemi öpmeye eğildiğinde, annemin yüzünü gördüm: Gözlerinde hüznün vardı. Tabii, Will ona, babasının o yaşlardaki hâlini hatırlattı. Ebeveynlerimizin talihsiz ilişkisini yeniden yaşamamız için lanetlenmemiş olmamızı umdum. Yanımdan, bana bakmadan geçti. Merdivenlerin en alt basamağına çıktım ve kafamı trabzan direğine dayadım. Bu döndüğünden beri Sandhayes’e yaptığı ilk ziyareti ve Leonardları çok uzun zamandır tanıyordu. Onlarla kendi ailesiyle olduğundan daha yakındı. Gerçekten de onun ailesi Leonardlardı. Tabii ki onlarla ilgilenmeliydi benimle değil. Ama yine de bu benim içime kurt düşürdü.

Jack’ten sonra döndü ve bana doğru geldi, pusulanın ucu gerçek kuzeye. Basamağın üzerinde olduğum için, yüzüm neredeyse onunkiyle aynı hizadaydı.

“Merhaba.” dedim.

“Sana da merhaba.”

“Çok uzun süre gelmeyeceğini sanıyordum.”

Sırıttı. “Sana sürpriz yapmak istedim.” Artık dudakları dudaklarımdaydı. Petra’dan gelen iç çekişi, Hugo’nun çıkardığı alaycı sesleri ve babası kafasını kollarının arasına alırken Tom’dan gelen öğürme seslerini önemsemeyerek kollarımı boynuna doladım.

Üçe Kadar Say

Tabii, tamamen görmezden gelmeyi beceremedim ama elimden gelenin en iyisini yaptım.

“Ayrılın artık. Hadi ama.” Hugo sıkılmıştı. “Hortumu dışarıya çıkarmak zorunda mıyım?”

“Ökseotu* için endişelenen şendin.” Bunu söylemek için durmuştum.

“İhtiyaç olmamasına sevindim.” Hugo’nun sesindeki nüktenin incelikleriyle bir kilim dokuyabilirdiniz.

“Hugo, gel ve bana yardım et.” Hugo bile babası o kadar sert konuştuğunda onu göz ardı edemezdi. Söyleneni yaptı.

“Evet.” dedi Jack etrafına bakarak. “Şimdi bu ağacı taşıyacağız. Hepimiz birlikte çalışacağız.”

“Sorumlu benim.” dedi Tilly

“Hayır, sorumlu benim.” Jack sırttı. “Sen onu kapıya sıkıştırdın sevgilim hatırladın mı?”

Tilly ona dilini çıkardı.

“Onu kaldıracacağız, tepesi kapı girişinden çikana kadar iteceğiz, egeceğiz ve buraya bırakacağız. Merdivenlerin yanındaki standı gösterdi. “Basit.”

Beş dakika boyunca ağacı kaldırdık, indirdik, sendeledik ve ağaçla mücadele ettik. Hugo tüm bu zaman boyunca neşeyle küfretti, Torn bundan keyif alıyor Jack ise sinirleniyordu. Tek gözümün kör olmasına ramak kala kendimi korumuştum. Ağaç bir canavardı, maksimum düzeyde zarar vererek ellerinizin arasından kayan sert ve sivri uçlu dikenler ve kamçıya benzeyen dalları vardı.

* Eski bir Noel geleneğine göre, eğer bir kadın dikilen ökseotunun altında dururken yakalanırsa, bir adam onu öpebilir.

Jane Casey

“Aman Allahım ağzımda çam iğneleri var.” Hugo kafasını çevirdi ve ağzındakileri tükürmeye çalıştı.

Babası, “Ağzını kapatman iyi bir fikir olabilir Hugo, diye hemen cevabı yapıştırdı.

“Püh. lyyy.” Ağacı standın üzerine kaldırırken Hugo anlamsız sesler çıkarıyordu.

“İşte bu kadar! Kıpırdama... Kıpırdama... Evet, şimdi aşağıya indirin. Düz tutun. Düz Hugo.” Jack ağacı tutacak çivileri sıkmak için kendini yere attı. “Sakın bırakmayın millet, aksi takdirde düşer.”

Kollarım ağrıyordu ve saçlarım gözüme girmişti. Will eğildi ve bana baktı ve aniden emin oldum. Her şey iyi olacaktı. Neden olmasındı ki.

Ağacın altından Jack bağırdı. “Bırakın ve geri çekilin millet.”

“Ya senin üzerine düşerse.” diye sordu annem.

“Düşmez.”

Tilly koridorun diğer tarafına geçti. “Düz değil.”

“Umurumda değil.” dedi kocası hoş bir şekilde.

“Altmış santimetre daha şu tarafa kayması lazım.”

Jack hâlâ ağacın altında görünmüyordu. “O taraf ne taraf?”

“Sol.” dedi Tilly sağı göstererek.

“Sağ mı demek istiyor?”

“Evet.” dedik koro halinde.

Tilly başını bir tarafa yatırmış düşünürken, Will ve Hugo devasa ağacı mükemmel bir pozisyona getirmek için çevirdi.

“Neden daha önce hiç koridora ağaç koymadık bilmiyorum.”

“Çünkü Sandhayes’de böyle yapılmaz.” dedim “Ve önemli olan bu.”

Üçe Kadar Say

“öğreniyorsun.” Jack ağacın altından çıkabilmek için geri geri süründü. “Tilly ile evlendikten sonra benim bunu anlamam beş yılımı aldı.”

“Her zaman öğrenmen zaman alır.” Tilly dikkati başka bir yerde parmaklarıyla yanaklarına vurdu. “Geçen sene ışıkları ne yaptım ben?”

“Üzerinde ‘ışıklar’ yazılı olan kutuya koydun belki.” diye fikir verdim.

“Hayır, onlar cam biblolar.” Petra çoktan sırtmaya başlamıştı.

“O zaman cam biblolar’ yazan kutunun içinde ne var?”

“Melekler.”

“Melekler.” diye tekrar ettim. “O zaman belli ki üzerinde ‘Melekler’ yazan kutu...”

“Hatırlayamıyorum...” Tilly’nin yüzü birden aydınlandı. “Biliyorum. Süslenmiş çam kozalakları. Hugo ve Freya beş ya da altı yaşlarındayken yapmışlardı.”

“Bu beni deli edecek, değil mi?”

“En iyisi detaylara o kadar takılmamak.”

Will arkama geçti, elleri belimde beni kendine iyice yaklaştırdı. Ona yaslandım, sadece beni tuttuğu için midem perende atıyordu. Başka bir şey düşünmek imkânsızdı. Gillynin nerede olduğu sorusu bile zihnimin en ücra köşelerinde soldu. Leonardlar etrafımızda didişiyor, kutuları karıştırıyor ve ağaçla ilgileniyorlardı. Kimsenin ilgisi bizim üzerimizde değildi. Ortadan kaybolsak kimsenin dikkatini çekmezdi.

Sanki düşündüklerimi duyabilme yeteneği varmış gibi Will kulağıma bir kelime fısıldadı: “Yukarı?”

Jane Casey

Başımla onayladım ve ikimiz sessiz adımlarla yukarı çıkarak gölgelerin arasında kaybolduk. Herkes gittiğimizi fark etmiş olsa bile hiç kimse bir şey söylemedi. Odanın kapısını açtım ve Will'e bir şeyler söylemek için döndüm, gülerek beni yakaladı ve beni öptüğünde kemiklerimin içinden geçen titreşimi, saçlarımın ucundaki ürpertiye ve tenimde heyecanı hissettim. Bedenimdeki her bir atom sayısız küçük mutluluk yıldızları gibi yüzüyordu, dönüyordu.

Sonunda ayrıldık çünkü insanların nefes almak ve göz kırpmak gibi ihtiyaçları vardı ve birbirlerinin yüzlerini yeniden hatırlayabilmeleri için birbirlerine bakmaları gerekirdi. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına aldığında ben de Will'in sol kaşının kusursuz açısını yeniden hesaplıyordum.

“Ne diyordun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Beynimi yeniden programlamaya çalışırken bir anlığına gözlerimi kapattım. “Doğru, şimdi hatırlıyorum. Ne zaman döndün?”

“Daha yeni.”

“Ama baban...”

“Babam?” Will kaşlarını çattı, tıpatıp babasına benziyordu. “Onu ne zaman gördün?”

“Beni kasabadan eve getirdi.”

“Neden?”

“Babanın neyi neden yaptığını bilen var mı?”

“Sorun çıkarmak için.” dedi Will sertçe. “Biliyorsun birlikte olmamızdan hiç hoşlanmıyor.”

“Biliyorum.” Omuzlarımı silktim. “Genelde anne babalar beni sever. Sorununun ne olduğunu gerçekten anlamıyorum.”

Üçe Kadar Say

“Seninle ilgili değil. Tüm mesele benim. Onun başarısız olduğu yerde, benim başarılı olduğumu görmeye dayanamıyor.”

“Ama ben annem değilim.”

“Ve ben de babam değilim.” Will’in çenesi gerildi. “Benim sahibim olduğunu düşünmeseydi, bunu fark edebilirdi.”

Onun kollarında güvenli sırtımı ona yasladım. “Her neyse artık döndün.”

Yüzü aydınlandı. “Yeni yıla kadar.”

“Şu ana kadar geçirdiğimiz en uzun zamanın olacağının farkındasın değil mi? Yani çift olarak diyorum.”

“Evet.” Başparmağımı yanağımdan aşağıya doğru sonra dudaklarımda gezdirdi. “Sabırsızlanıyorum.”

Gerçekten de ökseotuna hiç gerek yoktu.

Daha önce hiç Noel pazarında çalışmamıştım ama annem bir konuda haklıydı: soğuktu. Kat kat giyinmiştim, büyük bir atkı ve parmaksız eldivenlerimi takmıştım fakat galerinin Noel pazarı için geçici mağazasını açtığı bu kulübe yine de çok soğuktu. Ayaklarımın üstünde zıplarken, ellerimi yeniden hissedebilmek için nefesimle ısıtmaya çalışıyordum.

“Seni uyardım.” Annem bir kutu süslemeyi yere yanıma koydu. “Bunları boşaltır mısın?”

Parmaklarım titreyerek, süsleri asmaya başladım. “Çok saçma. İnanılmaz soğuk.” Alışveriş yapanlar bile üzgün görünüyordu, kendi nefeslerinden oluşan bulutun içinde ellerinde dumanı üstünde şekerli ve baharatlı sıcak şaraplarıyla zar zor yürüyorlardı. “Bunun neresi iyi bir fikir?”

“Turistler seviyor. Mevsime özgü.” Annem berrak mavi gökyüzüne baktı, parlaklık gözlerini kısmasına neden oldu. Tezgâhın altına gizlediği fotoğraf makinesini çıkardı ve birkaç poz çekti. Ben aynı yöne baktım ve çıplak dalların ışıklarla süslendiğini gördüm ve bu görüntünün iyi bir fotoğraf olacağını düşün-

Üç Kadar Say

meden yıllarca bakabilirdim. İşte, bu yüzden annem bir fotoğrafçıydı ve ben değildim. “Noel’de soğuk olur.” diye mırıldandı.

“Bu koşullar altında çalıştığın için Nick sana ek para ödemesi.

Annemin yakışıklı zengin patronundan bahsedince yanakları kızardı. “Şu anda bize kahve alıyor.”

“Ah.” Silahlarımı indirmiştim. “Şey. Çok nazik.”

“Evet, öyle.” Sesi rahat ve ifadesi dikkatli bir şekilde doğal olmasına rağmen annemin daha da kızardığını fark ettim. Bir anda yüzünde dehşet belirdi. “Oh, hayır. Burada ne işi var?”

Kimi kastettiğini görmek için baktım ve anında seçtim: babam, Christopher Tennant. Açık saçları -aynı benimki gibi- hemen fark ediliyordu. Süper kötülerle özdeşleştirdiğim bir kararlılıkla anneme odaklanmış kulübeye doğru yürüyordu.

“Molly.”

“Christopher.” Anneme hakkını vermeliyim, sesi gayet sakin çıktı ama dizleri titriyordu ve bunun soğuktan olmadığına emindim. “Senin için ne yapabilirim?”

“Konuşmak istiyordum.” Bana baktı. “Yalnız.”

Sert bir şekilde, “Çalışıyoruz.” dedim. “Standı bırakamayız, ikimiz de.”

“Uzun sürmez.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Yapabilirsem annemi onunla yalnız bırakmayacaktım. Babam hayatını hep annemin öz güvenini hiçe sayarak geçirdi. Eğer o annemi terk etmeseydi annem asla boşanma talep edecek gücü kendinde bulamazdı. Başına gelen en iyi şeydi ve onların tekrar birleşmesini engellemeyi kendime görev edinmişim. Diğer ergenler anne babalarının barışması-

Jane Casey

nı isteyebilir ama ben istemiyordum. Her şey barışmalarından daha iyi olurdu.

“önemli.” Babamın sinirlendiğini görebiliyordum ama nazik olmaya çalışıyordu. “Ne söyleyeceğimi gerçekten duyman gerek Molly.”

Annem tezgâha eğildi. “Ne hakkında?”

Babam tekrar bana baktı ve sonra anneme. “Özel.”

“O zaman kesinlikle olmaz.” Annem döndü ve aslında düzeltilmeye gerek olmayan bir rafı tekrar düzeltmeye başladı.

“Molly.” Babamın gözlerinde o çok iyi bildiğim kıvılcım vardı. “Benimle konuş.”

“Şimdi değil.” dedi sıkığı dişlerinin arasından.

Asla diye düşündüm.

Kulübenin arkasındaki sesten annemin patronu Nick Trubbet’in kapıyı açtığını anladık. Üst pervazın altında başını eğmiş, kafasını alçak tavana birkaç kere çarptıktan sonra dikkatle dikleşti. Bir tepsi kahve taşıyordu. Sorgulayıcı bir ifadeyle bir anneme bir bana baktı. Annem saf, yardım isteğiyle dolu gözlerle ona baktı. Nick’in bakışları kulübenin dışında bekleyen Nick’e döndüğünde gözleri kısıldı.

“Bir şey mi alıyorsun?”

“Molly ile konuşmak istiyorum.”

“Üzgünüm.” Nick’in sesi o kadar soğuktu ki kulübedeki hava en az sıfırın altında 10 derece daha düştü. “Şu anda meşgul.”

Babam güldü ve bu hiç hoş bir gülümseme değildi. “Stantta çalışmak için bu kadar insana ihtiyacın olduğunu hiç düşünmemiştim. Müşteriler uzun kuyruklar oluşturmuş değil.”

Nick hiç istifini bozmadı. “Belki de onları sen engelliyorsundur.”

Üç Kadar Say

Babam içinde kesinlikle bir sıcaklık olmayan bir kahkaha attı. “Belki de sebep odur. Ne zaman bu egolu hâllerinden vazgeçeceksin? Galeri sana para kazandırıyor olamaz.” Babam finans danışmanı olmasının, kendisine diğer insanların işleri hakkında kaba analizlerde bulunma hakkını verdiğini düşünüyordu.

“Para kazanmak çok sıkıcı.” dedi Nick. “Ben yeteri kadar yaptım bunu.”

Babamın, yeteneği olmasına -ki Nick’in kesinlikle vardı- rağmen, para kazanmayı seçmeyen birini anlamak için uğraştığını gördüm. Öyle göstermemesine ve davranmamasına rağmen Nick bir milyonerdi. Babam ona ters ters bakarak durumu kabullendi. Sonra anneme döndü.

“Molan ne zaman?”

“Emin değilim.”

“Molly.” Sesi bir kırbaç gibi çınladı ve annem yerinden sıçradı.

“On bir.” dedi annem. “Ondan sonra bir zaman. Ama eğer meşgul değilsek.”

Babam burnundan soluyordu. “Bunun olma olasılığı nedir? 1 l’den sonra görüşürüz o zaman.” Döndü ve yürüyerek uzaklaştı, üçümüz de onu giderken izledik.

“Molly.” dedi Nick, sanırım sana bugün ihtiyacım yok. Burarlarda olmak istemiyorsan istediğin yere gidebilirsin.”

“Teşekkürler ama sadece eski kocam etrafta dolaşarak sıkıntı çıkarıyor diye seni yarı yolda bırakmak istemiyorum.”

“Konuşma onunla anne. Seni üzecek. Ne söylemesi gerekiyorsa, duymaya değmez.”

Jane Casey

“Jess haklı.” dedi Nick. “Büyük ihtimalle. Yani ben onun hiç yararlı bir şey söylediğini duymadım. Şimdi değişmiş olması için bir sebep göremiyorum.”

“Teşekkür ederim, ikinize de.” Annem diğer tarafa döndü. “Unutalım onu. Hangi kahve benim?”

Babamı unutmamış olsak da, Nick ve ben, Noel pazarı, soğuk ve kahve hakkında keyifle konuşarak annemi sözünü dinledik. Ve sonra müşteriler gelmeye başladı. Süs, el yapımı kart ve bas-kılar almaya başladılar. Gerçekten de ne babamı ne de söylemek istediği şeyi düşünemeyecek kadar yoğunlaştık. Yeniden satış yapmaktan ve insanları üç porselen küçük mumluğa değil de beş porselen küçük mumluğa ihtiyaçları olduğuna ikna etmekten zevk aldığımı keşfettim. Genelde hafta sonları çalıştığım mağaza kapalıydı, sahibi Noel için Fiji’ye gitmeye karar vermişti ve ben konuşmayı özlüyordum. Nick memnun görünüyordu ve annem zor satış kısmını bana bırakarak eşyaları güzelce paketlemekten ve müşterilerle sohbet etmekten memnundu. Gerçekten işe yaramayan bir satışçıydı ama Nick’in pek umurunda değildi. Annem seslendiğinde, bir ara sakinlik esnasında, arkada Noel kartları diziyordum. “Sanırım bu müşteri senin için geldi Jess.”

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve ayağa kalktığımda neden olduğunu anladım. Will gelmişti, uzun siyah paltosu içinde geniş omuzları belirgin ve gözlerinin rengiyle uyumlu gri atkısıyla Will oradaydı. Burnu soğuktan kızarmıştı ve güzelliği karşısında hâlâ nutkum tutuluyordu.

Sırıttı. “Hey. Gelip işler nasıl gidiyor bir göreyim dedim.”

“Gerçekten iyi.”

“Böyle giderse stokları tüketeceğiz.” dedi annem beni dürterek. “Alışveriş yapıyor musun Will?”

Üçe Kadar Say

“Şöyle bir etrafa bakarım diye düşünmüştüm.” Bana bakarak kaşını kaldırdı. “Gelmek ister misin?”

Her şeyden çok. Saatime baktım. On bire on kala. Omuzlarım düştü. “Gelemem.”

Nick annemle arama girdi, sırtını ona döndü. Sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu.

“Neden molanı şimdi vermiyorsun?”

“Ama ilk ara annemin değil mi?”

“Eğer buradaysan. İkiniz olmadan yapamam.”

“Bu da annemin gidemeyeceği ve babamla konuşamayacağı anlamına gelir.” dedim usulca.

“Kesinlikle.”

“Annemi yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum. Babamın etrafta ona zorbalık yapmasına izin vermemesini sağlayacağına emin misin?”

Nick içini çekti. “Bu kesinlikle beni ilgilendirmez biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Ya da seni muhtemelen.”

“Bu tartışılır.”

“Eğer Molly onunla konuşmak isterse, onu durduramam.”

“Onunla konuşmak istediğini sanmıyorum. Yalnızca onun kendisine zorbalık yapmasını engelleyemiyor. Sadece onu buradan uzaklaştırabilir misin?”

“Böyle söylediğim için üzgünüm ama sonsuza dek bunu engelleyemem. Ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Nick kızgın kızgın bakarak kaşlarını indirince ben bir adım geri attım. “Korkunç görünüyor muyum?”

Jane Casey

“Çok.” dedim.

“İyi. Hadi, şimdi git.”

Dışarı çıkmak için kulübenin arkasına geçtim. Gerçekten ama gerçekten Nick’in önümüzdeki hafta ortasına kadar babamı korkutmasını umuyordum ama babamı şu ana kadar korkutan tek bir insan gördüm ve eğer işler kötüye giderse müdahale etmesi için Dan Henderson’dan yardım istemeye hazırdım.

Neyse ki durum henüz o boyutta değildi.

Kulübenin etrafından dolanırken birden Will’e çarptım, beni yakaladı ve tuttu. “Sorun ne?”

“Bir sorun olduğunu nerden biliyorsun?”

“Bir şey hakkında endişelendiğin zaman şu şirin küçük kırılganlık oluyor.” Eğildi ve alnımdan öptü. “Tam burada. Peki, sorun ne?”

“Ebeveyn belası.” Ona gülümsemeye çalıştım. “Sanırım önemli bir şey değil. Umarım.”

“Babam herhangi bir şekilde bu işin içinde mi?” Sıradan bir soru gibi sordu ama ciddi bir soruydu ve ben de ciddi bir şekilde cevap verdim.

“Benim bildiğim kadarıyla yok.”

“O zaman o kadar kötü olamaz.”

Beni güldürmeye çalışıyordu ama aslında ben ağlayacak gibiydim. “Belki değil. Aslında babanın dâhil olmasını isterdim. Bu konuda tamamen tek başımayım.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Benim annem. Benim babam. Benim problemim.”

“Onların problemi.” Will ellerini omuzlarıma koydu ve hafifçe sarstı. “Seni mutsuz etmelerine izin verme.”

Üç Kadar Say

“İşler öyle yürümüyor.”

“Kendini düşünmen gerek. Onları değil. Onları unut.”

“Keşke yapabilsem. Onlara güvenemem. En azından babama güvenemem. Ve annem onunla baş edebilecek güçte değil. Daha evliyken onu çok kırdı. Sonra gitti ve annem paramparça oldu. Sonra annem hayatını düzene sokabilsin diye buraya geldi ve babam bizi takip etti.” Hâlâ göstermiş olduğu o rahat kibrine inanamıyordum. “Babamı annemden uzak tutmam lazım.”

“Her şeyin senin sorumluluğunda olmadığını ne zaman anlayacaksın?”

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. “Anlamıyorsun. Annemin yardıma ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var.”

“Kendini seni ilgilendirmeyen bir olayın ortasına atıyorsun.” *Her zamanki gibi.* Will bunu söylemedi ama söylemesine gerek yoktu; ses tonundan ne demek istediğini anlamak kolaydı.

“Belli ki kimse yardım etmek için parmağını oynatmayacak bu yüzden bu bana düşüyor.” dedim.

“Doğru olanın koruyucusu olarak kendini görevlendirdiğin için...” Will yamuk bir şekilde gülümsedi. “Bu dünyayı kurtaramazsın.”

“Bu beni denemekten alıkoymayacak.”

“Bir şeyi yapmaya karar verdiğinde seni durduracak herhangi bir şey düşünemiyorum.” Geriye bir adım atarak beni bıraktı. “Hadi gidelim ve içecek bir şeyler alalım.”

Ellerim paltomun cebinde, Will’in yanında yürüdüm. Will’e bakarken, herkesi unutup kendime odaklanmam gerektiğini söylemesinin kendisi içinde geçerli olduğunu düşündüm. O da bir veya iki kere kurtarıcı rolüne soyunmuştu ve asla kendini ön

Jane Casey

plana koymazdı. Bana söylediklerini o da kendi hayatına ayarlamalıydı.

Onunla tartışmak istemedim ama yanılıyordu. Dünyayı kurtarmak istemiyordum.

Sadece kendime ait olanı...

Alkollü olmayan iki kupa baharatlı ve şekerli sıcak şarap almak için sıraya girdik ve oturup içebileceğimiz bir bank bulduk. Kupayı, kokulu buharının yüzümü ısıtabileceği şekilde tuttum ve bir yudum aldım.

“Oh, bu daha iyi.”

“İyi.” Will’in sesindeki bir şey ona bakmama sebep oldu.

“Ne?”

“Sadece, şu anda daha mutlu görüldüğün için memnunum. Üzgün olman beni öldürüyor ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Sadece varlığın bile benim için büyük bir destek.” dedim. Ellinin olduğu paltosunun cebine, ben de elimi soktum. Elini sıkı sıkı tuttum. Ağzı tarçın kokuyordu ve sıcak eli boynumdaydı. Başparmağıyla kulağımı okşuyordu, gözlerimi kapadım ve onda kayboldum. Uzaklaştığımızda uzun bir süre ona baktım, bacaklarıma yapıştırdığı bacaklarımdan ve gri gözlerinden başka hiçbir şeyin farkında değildim artık, ne soğuk, ne üzüntü.

Will arkama baktı ve hafifçe dikleşti. Elini salladı ve kimi selamladığına bakmak için döndüm.

Tabii ki sıcak şarap standına yaslanmış bizi izleyen Ryan Denton.

Kulağıma, “Seni tamamen aştığını söylememiş miydin bana?”

“Aştı. Yanındaki kız, sevgilisi.” Yolanda üzerindeki tüylü ce-

Üç Kadar Say

ket ve altındaki spreyl boyalı kotla hiç ortama uygun giyinmemişti ama üşüyorsa bile bunu kabul etmezdi.

“O zaman neden yanındaki kıza değil de sana bakıyor?” diye sordu Will.

“Yapma.” dedim usulca. “Sen kazandın. O devam etti. Hikaye bitti.”

Will’in ağzının kenarı kıvrıldı ki bu aklı baştan alan, dikkat dağıtıcı bir hareketti. “Eğer öyle diyorsan.”

Döndüm ve Ryan’ın artık bize bakmadığını gördüm çünkü Max Thurston’la konuşuyordu. Max ona bir araba anahtarı attı ve eliyle omzuna vurdu.

“Teşekkürler ahbab.”

“Sorun değil. Ryan anahtarı cebine koydu. “Yardım edebildiğime sevindim.”

Max döndü ve yürümeye başladı. Kalabalığın içinden çıkan küçük gölge ona çarptığında ben de Max’i izliyordum. Çarpışmanın etkisiyle Max’in ciğerlerinden çıkan havayı duydum. Midesini tutarak ve geri çekilerek iki büklüm oldu.

“Tanrım, nereye gittiğine dikkat etsene.”

Ama bunun yerine, o kişi yine onu itti, bu sefer bilerek yaptığı kesindi. Max bir parça buzun üzerinde kaydı ve tek dizinin üzerine düştü. Kız, gözlerine kadar çekilmiş, saçlarını gizleyen bir şapka takıyordu ama ben onu Max ile aynı anda tanıdım. Burnundaki piercing yardımcı oldu. Solgundu ve bir zırh kadar dar ve sert bir deri ceket giyiyordu.

“Nessa?”

“Ne yaptın sen?” öfke ile dolu sesi gergindi. “Sen olduğunu biliyorum. Ona ne yaptın?”

Jane Casey

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Max ayağa kalmak için hareket etti ve Nessa boğazına yapıştı. Neredeyse onun yarısı kadardı ama bir çelik kadar güçlüydü ve ben farkında olmadan sanki Max’e yardıma koşacaktım gibi ayağa kalktım. Will beni kolumdan tuttu ve karışmamam için beni durdurdu. Ayırmaya çalışmak yerine, kalabalık ikisinin etrafında bir yuvarlak oluşturdu. Hiç kimse karışmak istemiyordu ama herkes ne olacağını görmek istiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Will.

“Bilmiyorum.”

Max boğuluyordu, yüzü kıpkırmızı oldu ve Nessa onu bıraktı. Yüzüne doğru parmağını salladı. “Seni uyarıyorum... Eğer onu geri getirmezsene, herkese seninle ilgili gerçeği anlatacağım.”

Max kahkaha attı ama huzursuzdu. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yeteri kadar biliyorum.”

“Belli ki yeterli değil. Yoksa o kızı görmediğimi bilirdin.” Nessa bir adım daha öne attığında Max de ayağa kalkmaya çalışıyordu. Planlı bir hareket miydi, değil miydi anlayamadım ama dizi Max’in burnuna çarptı. Max kafasını geriye attı, sıcak şarap standım süsleyen sahte karın üstüne kan sıçradı. Herkes nefesini tutmuştu ki biri aralarına girerek büyük bir rahatsızlık uyandırdı.

Tam bir polis edasıyla, “Burada neler oluyor?” dedi Dan Henderson, çok büyük bir öfkeyle.

“Hiçbir şey.” dedi Max yüzünü tutarak. Sendelese de bu sefer ayağa kalkmayı başardı. “Bir kaza.”

Nessa solgun yüzüyle ona baktı ve kafasıyla onayladı. “Sadece bir kaza.”

Üçe Kadar Say

“O zaman ikiniz de buradan çıkın. Kazalar için endişelenmekten daha önemli işlerim var.” Dan, Max ve Nessa zıt yönlerde doğru ilerlerken onları izledi sonra yapacak daha iyi işleri olduğunu fark ettirip insanlar dağılına kadar kalabalığa baktı.

Şarap standının yanına sıçramış olan çobanpüskülü böğürtlenleri kadar kırmızı kan dışında, şahit olduğumuz kötü küçük sahneden hiç iz yoktu.

Dan bir an kaşlarını çatarak standı baktı sonra döndü ve bizi bankta gördü. Bize doğru yürürken ifadesi değişmedi.

“Kendini hazırla.” diye mırıldandı Will. Yanımda gerildiğini hissedebiliyordum ve onu suçlayamazdım. Çünkü Dan ne zaman oğluyla konuşsa nadiren güzel bir şey söylerdi.

Ama Dan’ın istediği Will değildi. Bendim. Bize ulaştı ve selam vermeden doğrudan konuya girdi.

“Şu bahsettiğin kız. Gilly Poynter. Dün eve gitmemiş ve kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

Biliyordum. Bunu bekliyordum. Ama yine de kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim.

Gilly gitmişti.

Dan başımda dikilmiş bir cevap bekliyordu.

“Eve gitmediğini nereden biliyorsun?”

“Annesi bu sabah kayıp diye rapor etti.”

“Nasıl görünüyordu?”

Dan’ın gözü seğirdi ve kızdı. “Nasıl görüdüğünü mü düşünüyorsun? Kızı için endişeleniyordu. Üzgündü.”

“Sana söylemiştim.” dedim tabii bu muhtemelen mantıksızca söylenmiş bir cümleydi. “Gilly’nin gittiğini söylemiştim.”

“Ve ben de bu yüzden seninle konuşmak istedim. Nasıl bildin?”

“O birden ortadan kaybolacak bir kız değil.”

Dan bana şüpheyile baktı. “Başka ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey.” *Senin faydalanabileceğin hiçbir şey.*

“Onu arıyoruz.” dedi. Dışarda adamlarım onu arıyor. Eğer onu görürsen ya da işe yarar bir şey duyarsan, beni bilgilendirmeni umuyorum.”

“Yaparım.”

Üçe Kadar Say

“Ve eğer önümüzdeki 12 saat içinde ortaya çıkmazsa seninle tekrar konuşmak isteyeceğim.”

“Annesi onu en son ne zaman görmüş?”

“Dün öğleden sonra evde. Seninle buluşacağını söylemiş”

“Ve oraya hiç ulaşamadı.”

“Belli ki hayır.”

“Bayan Poynter onun evden çıkışını hatırlıyor mu?”

“Çıktığını duymadığını söyledi. Saatini tam olarak söyleyemiyor. Beşten önce diye düşünüyor.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Bu nasıl mümkün olabilir? Ev küçücük. Mutfaktayken, ön taraftaki yatak odasından gelen fare öksürüğünü bile duyabilirsin.

“Kafasının yerinde olmadığını söylemiştin.”

“Ve sen de bana aşırı tepki gösterdiğimi.”

“Ne dememi istiyorsun? Sen haklıydın ve ben yanıldım mı?”

Başımı salladım.

“Eğer bilmem gereken bir şey aklına gelirse...” dedi Dan ağır ağır, “Beni ara.” Oğluna kızgın gözlerle baktı ve onunla konuşmadan arkasını döndü.

Babası kalabalığın içinde kaybolurken, Will kolunu omzuma attı. “Kimden bahsediyordu?”

“Gilly Poynter adında bir kız.”

“Onu tanıyor musun?”

“Biraz. Tarih sınıfımda. Dün benimle kütüphanede buluşması gerekiyordu ve gelmedi.”

“Ve sen de babama söyledin.”

“Bana endişelenmemem gerektiğini söyledi.” Daha önce

Jane Casey

üşüdüğümü düşünüyordum ama soğuk şu anda içimde, kalbimi sarmıştı. “Will, ya ona bir şey olduysa? Kütüphaneye gelirken kaçırılmış olabilir. Ya da kaçmış ve başı belaya girmiş olabilir. Dün akşam çok soğuktu. Eğer dışarda bir yerdeyse ya da çalılıklarda bir çukura düştüyse hatta kaybolduysa...”

“Onu bulacaklar.” WilFin sesi kesinlikle güven vericiydi. “İnsanları bulmakta iyiler.”

“Ya bulamazlarsa? Ya kendine zarar verdiyse? Yani diyorum ki bunu bilerek yaptıysa.”

Kaşlarını çattı. “Neden böyle bir şey yapsın?”

“Bilmiyorum.” Ona partiyi ve Gilly nin kendini nasıl kestiğini anlattım.

Ürperdi. “Berbat.”

“Öyleydi.”

“Ve herkesin önünde. Saklamaya çalışmıyordun değil mi? Sen-

1 1 • 1 -1 w. .... -J.i»

“Bilmiyorum.” Kollarımı kendime doladım. “Ya öyleyse ve kimse onu duymadıysa?”

“Yani ya sen onu duymadıysan demek istiyorsun?” Will omuzlarımda olan kollarıyla beni daha sıkı sardı. “Onu kurtarmak neden senin sorumluluğun olsun?”

Ona döndüm. “Neden bu sorumluluğu almayayım?”

“Çünkü seni üzüyor.”

“Başarısız olmuş olmam beni üzüyor.” Başımı salladım. “Ona ne olduğunu sormalıydım. Israr etmeliydim ve...”

“Jess bu senin işin değil.” Will beni nazikçe sarstı. “Yapabileceğini yaptın. Babama kayıp olduğunu söyledin. Eğer onu daha erken aramaya başlasaydı, dün gece onu bulabilirdi. Bu baba-

Üçe Kadar Say

mın problemi, senin değil. Yapmak istemediği bir şeyi ona yaptıramazsın, bunu biliyorsun. Ve şimdi onu arıyor ve bulmasını sağlayacak kaynaklara sahip. Arama köpeklerini dışarı çıkaracak, helikopteri kullanacak; davayla ilgileniyor. O yüzden lütfen, endişelenmeyi bırak.”

“Onu unutmamı istiyorsun.”

“Ben...” durdu ve iç geçirdi. “Ben kız arkadaşımınla, üzerimle hiçbir şeyin gölge etmediği iki hafta geçirmek istiyorum. Bu kıza ne olduğunu bilmiyorum ama haklısın, elimizdekiler başının belada olduğunu gösteriyor. Bir partide aklını kaçırdığında sadece orada oluğun için, kendini mecbur hissederek bu olayın içine girmeni istemiyorum.”

“Bu, ben değilim.” dedim. “Ben öyle biri olamam.”

Will’in gözleri koyulaştı. “Bencil olduğumu düşünüyorsun.”

“Tam olarak değil. Ama...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. “Benim burada bir hayatım var. Yani sen okuldayken. Ben senin kız arkadaşın olmaktan daha fazlasıyım. Sadece burada olduğun için her şeyi bir kenara bırakamam.”

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Anlıyorum.”

“Bunun için kızma. Haftaları sadece seni bekleyerek geçirmediğim için memnun olmalısın.”

“Eve gelmeye sabırsızlanmak için çok fazla nedenim yok Jess.” Will kolunu benden çekti ve dirseklerini bacaklarına koyarak eğildi. Başını ellerinin arasına aldı. “Bir şeye sahip olmalıyım.”

“Ben bir insanım.” dedim usulca. “Teselli ödülü değil.”

“Doğru.” Sesi gece kadar karanlıktı ve göğüs kafesimde kalbim iki büklüm oldu.

Jane Casey

“Sana değer veriyorum, Will.” Elimi sırtına koydum. “Ama Gilly’ye de arkamı dđnemem. O da bir insan. Eğer ona yardım edebilirim...”

“Eğer edebilirsen.”

“Eğer edebilirsem.” diye tekrar ettim. “Etmeliyim.”

Derin bir nefes aldđđını ve yavaş yavaş dışarıya verdiğini fark ettim.

“O zaman umarım onu bulursun.” Yan yan bana baktı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. “Ve umarım onu en kısa zamanda bulmanı istemek bencilce değildir.”

Daha sonra, pazardaki vardiyam bittikten sonra, deniz kıyısına gittim. Karanlık ve soğuktu ama yürümeyi düşünmüyordum. Omzumla Mario’nun kapısını açtım ve hafif havasız, sıcak, sevdiğim kafenin içine yürüdüm. Her zamanki gibi yoğundu ve tek bir bakışta müşterilerin yarısını tanıdım. Darcy oradaydı. Taburelerden birinin üstüne oturmuş ayakları aşağı sallanıyordu. Bugün tamamen siyaha bürünmüştü, saçları lüle lüle idi, gözlerindeki belirgin koyu mavi göz makyajı çok dikkat çekiciydi.

“Merhaba bebek. İş nasıldı?”

“İyi.” Kafeye girdiğim dakikada aşırı ısındım ve kat kat kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. “Çok soğuk.”

“Will’i gördün mü? Seni arıyordu?”

“Ah, evet gördüm.” Sesimin biraz donuk çıkmasına engel olamadım ve Darcy kaşlarını kaldırdı.

“Cennette sorun mu var? Kalbimi kırma. Siz benim GİÇ’in-siniz.”

Üç Kadar Say

“Yapma yine lütfen.” dedim.

“Benim Gerçek İdeal Çiftim.” dedi “Çünkü siz bir ömür boyu birlikte olacaksınız.”

“İlişkimizle dalga geçmemen için ne yapmam gerekiyor?”

“Birbiriniz için mükemmel olmayı bırakın.” Sırıttı. “Sadece şaka yapıyorum. Asla durmayın. Sen ne yapıyorsun?”

Gözlerimi kafede gezdirerek birini arıyordum. Arkada bir masada tanıdık parlak, düz, sarı bir kafa gördüm. “O Abigail Norris mi?”

“Tek ve yegâne.” Darcy gözlerini kaydırıldı. “Noel için saç maşası aldığını ummak çok mu safça olur? Ya da bigudi? Binlerinin yeni bir görünümüne ihtiyaç duyduğuna dair bir kuşku yaratabilir miyim?”

“Hayır.” Onu kolundan tuttum ve onu yanımda durması için tabureden aşağıya indirdim. “Onu benimle konuşmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalısın.”

Darcy düşünceli düşünceli bukleleri ile oynadı. Tırnakları göz farıyla aynı renkteydi ve aynı, gece gökyüzü gibi küçük gümüş yıldızlar serpilmişti. “Keramet sahibi biri gibi mi görünüyorum?”

“Sihir yeteneğin olduğunu biliyorum.”

“Üç kelime.” dedi Darcy. Elini kaldırdı ve parmaklarını saydı. Gümüş yıldızlar bana göz kırptı. “Kesinlikle-umut-yok.”

Onu Abigail’in olduğu tarafa doğru hafifçe ittim. “Yapman gerekeni yap.”

Darcy nin gidişini izledim sonra da arkadaşım garson Lilly Mancini’yi selamladım.

“Seni ısıtacak bir şeyler ister misin?”

Jane Casey

Çay olur mu?" dedim.

"İyi seçim." Beni pencerenin önündeki bir masaya yönlendirdi. "Sadece sen ve Darcy, değil mi?"

"Ben ve herhangi biri, neyse. Sanım Darcy sosyalleşmekle o kadar meşgul ki benimle oturamaz."

Dares; Abigail'in masasının diğer ucunda ayakta duruyordu. Henüz oturmaya davet edilmemiş olduğu anlaşılıyordu ki bu hem iyiydi hem kötüydü. İyi, çünkü onun oturup da büyük bir dedikodu sohbetine takılmasını istemezdim. Kötü, çünkü Darcy bile her zaman insanlara istediğini yaptıramayabilirdi.

Ama bu durumda, benim için bu işi beklenenden daha başarılı götürüyordu. Abigail, masasından kalkarken Darcy bana çok önemli bir bakış ara. Darcy'e anlayamadığım bir şey söyledi, saçlarım düzeltti, sallanarak bana doğru yürüdü ve onu izleyen biri var mı görmek için etrafına baktı. Karşıma oturdu ve gözlerimin içine baktı, çok kısa süre ve tedbirli.

"Darcy benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Başka ne söyledi?"

"Önemli olduğunu." Kısık mavi gözlerden bir bakış daha geldi. "Bunu duymam gerektiğini."

Yeteri kadar iyi. Darcy'yi bu kadar belirsiz olduğu için öpebilirdim. Bu bana daha çok alan bıraktı.

Öne doğru eğildim ve sesimi alçaltarak: "Polisin seni aradığını söyledi mi?"

"Ne?" Abigail gerçekten şok olmuştu. "Neden?"

"Gilly Poynter kayboldu."

"Dün gece dışarı çıktı ve ondan beri de görülmedi."

Abigail kaşlarını çattı. "Yani? Bunun benimle ne ilgisi var?"

Üçe Kadar Say

“Önceki günkü parti Abigail. Herkes seni gördü. Onun kendisine zarar vermesine sebep oldun.”

“O ben değildim.” dedi hemen. “Kendisi yaptı.”

“Neden kendine o şekilde zarar versin?”

“Neden bana soruyorsun?”

“Çünkü kendine zarar vermeden hemen önce sen onunla konuşuyordun.”

“Sıradan bir konuşmadı.” Abigail elini göğsüne koydu, öfkeliydi ya da öyle görünmeye çalıştı. “Yemin ederim, ben yanlış hiçbir şey yapmadım.”

“Ne hakkında konuşuyordunuz? Eğer doğru hatırlıyorsam, aşk ve hayat demiştin.”

“Doğru.” Şu anda sesi üzgün ve korkmuş olduğunu gösteriyordu. “Dostçaydı.”

“O kadar dostça ki etrafta kimse olmasın istedin? O kadar dostça ki Darcy ve benim gitmemizi istedin.”

“Konu hakkında dedikodu yapmanızı istemedim. Özel bir konuşmadı.”

“Ne hakkında?” Daha yakma eğildim. “Biliyorsun Dan Hendersan’ı tanıyorum. Erkek arkadaşımın babası. Seni arıyor. Kaybolmadan önce Gillynin hayatında neler oluyordu öğrenmek istiyor. Biri ona senin herkesten daha çok şey bildiğini söylemiş.”

“Yani sen söyledin, bunu demek istiyorsun.”

“Ben tek kelime bile söylemedim.” dedim dürüstçe. Hadi Abigail. Partideki herkes olay hakkında konuşuyordu. Birinin senin adını söylemesi yeter ve başın gerçekten belada. Yani, bir avukatın var mı bari?”

“Hayır.” Dudağını ısırıldı.

Jane Casey

“Sana yardım etmeye çalışıyorum. Seni uyarmak zorunda değildim.” Sanki bir telefon görüşmesi yapmayı düşünüyormuşum gibi telefonuma baktım. “Belki Dan’esenin nerede bulabileceğini söylemeliydin böylece sen de her şeyi onunla hallederdin.”

“Hayır, lütfen yapma.” Nerdeyse ağlıyordu. “Eğer tutuklanırsam annemler beni öldürür.”

“Sanırım sadece seninle konuşmak istiyor.” Biraz bekledim. “Şu anda. Ve belli ki ailenin iznini alması lazım. Onlar da sorguda olmak isteyeceklerdir. Yani avukatınla beraber.”

Abigail’in gözleri dolu dolu olmuştu, göz yaşları akmaya hazırdı. “Sana ne olduğunu anlatırsam sen ona anlatabilir misin? İletir misin? Böylece benimle konuşması gerekmez.”

Düşünüyormuş gibi yaptım. “İşe yarayabilir. Başlangıç olarak. Yani eğer konuşmanızda bir gariplik olmadığını söylüyorsan, seninle zamanını harcamasının bir anlamı yok değil mi?”

Minnettarlıkla bu sözümün üstüne atladı. “Hayır. Ben de tam böyle düşünüyordum.”

“Peki, ne hakkında konuşuyordun?”

Abigail, sakinliğini olabildiğine koruyarak saçını düzeltti. “Sadece ondan tavsiye alıyorduk.”

“Ne hakkında?”

İnanılmaz bir şekilde, Abigail’in yanaklarından birinde bir gamze oluştu. “Okulda en iyi seks yapılacak yerler.”

Gözlerimi kırptım. “Gilly böyle bir şeyi neden bilsin?”

“Olanları duymadın mı?” öne eğilme sırası Abigaildeydi. “Soyunma odasında günlüğünü kaybetti. Kimin bulduğunu bilmiyorum ama ona geri vermeden önce birazcık okumuşlar; yani, kim okumaz ki?”

Üçe Kadar Say

“Kesinlikle.” diye mırıldandım. “Günlükte ne anlatıyordu?”

“öğretmenler odasının oradaki engelli tuvaletinde biriyle seviştiğini.”

“Gilly mi yapmış?”

Abigail başıyla onayladı. “Günlükte kimin olduğu yazmıyor ve o da söylemedi. Ama bilirsin, söylentiler havada uçuşuyordu.”

Şüphesiz Abigail ve arkadaşları tarafından rotaları çizilmişti. Kesinlikle bununla ilgili bir şey duymamıştım, benimle konuşmamışlardı. “Peki kimdi? Max Thurston olamaz?”

“Hayır, o değil.” Abigail zafer kazanmış edasıyla güldü. “Tüm konu bu. Onlar çıkıyorlardı, bu arada kimse bilmiyordu. Max bunu öğrenince ondan ayrıldı. Yani tamamen çıldırdı. Gilly’ye onu küçük düşürdüğünü söyledi. Gilly özür dilemeye çalıştı ama Max onunla konuşmadı bile. Gilly’nin tek gözü morarmıştı ve bunun gibi başka şeyler daha...”

“Max ona vurdu mu?”

“Evet.” Ama sonra Abigail ekledi. “En azından ben öyle duydum. Gözü iyileşene kadar birkaç gün okula gelmedi, o yüzden ben görmedim.

“Başka ne duydun?”

“Biliyorsun o ve Nessa en yakın arkadaşlardı. Nessa da onunla konuşmuyordu.”

“Sebebi neydi?”

Abigail başını salladı. “İkisi de söylemedi. Sordum. Gilly defolup gitmemi söyledi.”

Aferin ona. “Bu, partide mi oldu?”

“Evet. Neler olduğunu öğrenmek için iyi bir fırsat gibi görünüyordu.” Abigail tekrar saçını düzeltti, bu bir sonraki anlata-

Jane Casey

cağı ile ilgi kendini suçlu hissettiğinin bir göstergesiydi. Ağzından çıkacak sıradaki sözün yalan olacağına dair bahse girmeyi istiyordum. “Ona sorduk. Anlatmak tamamen kendi seçimiydi. Biz onu konuşması için veya başka bir şey için zorlamadık.”

Nasıl yaptıklarını tahmin edebiliyorum; ilk başta arkadaşça, sonra daha ısrarcı. *Ne yaptın? Neden konuşmuyorsun? Gerçekten okulda mı yaptınız? Kimdi? Neden Maxi aldattın? Onu seviyor musun? Neden sevmiyorsun? Okulda seviştiğin çocuğu seviyor musun? Neden sevmiyorsun? Sadece bir sürtük müsün? Bize doğruyu söyle Gilly. Bize her şeyi anlat. Biz senin arkadaşınız. Bize güven, eğer güvenmezsen, seni kırabiliriz.*

Tabii ki konuşacaktı. Çok değil ama onlara bir şeyler vermek zorundaydı. Başka çıkış yolu yoktu. Ben de dökülürdüm, dünyadaki herkesin yapacağı gibi. Gilly tuzağa düşürülmüştü ve bu da ona duygusal çöküntü yaşattı.

Abigail’e, “Size ne anlattı?” diye sordum. “Ben gelmeden önce?”

“Sadece okulda bir şey yaptığını ama kim olduğunu asla tahmin edemeyeceğimizi.” Abigail sıkılmış görünüyordu. “Biz bulmaya çalıştık tabii. Ama yakınından bile geçmediğimizi söyledi.”

“Kimi tahmin ettiniz?”

“Herkesi. Bizim dönemimizdeki, bir üst dönemdeki ve alt dönemdeki her erkeği.” Abigail parmaklarıyla sayarak, listedeki isimleri saymaya başladı ve doğru, herkesi saydı. Muhtemelen öğretmenleri de şaşırtacak bir hafıza yeteneği sergilemişti. Abigail ne tür bir bilgi olursa olsun, bilginin bir türlü nüfuz edemediği bir insan olarak bilinirdi, mankafa demenin bir diğer harikulade yolu. Sonunda biraz soluklanmak için durdu. Eğer

Üç Kadar Say

kendinden çok genç biriyle ilişkiye girmediyse ya da bu kişi okul dışından biri değilse sanırım herkesi saydık.”

Başımınla onayladım. ‘Bana söylediklerini Müfettiş Henderson a iletteceğimden emin olabilirsiniz. Ama yine de sizinle konuşmak isteyebilir.’”

Konuşmak için ağzını açtı ama ben bunun pek muhtemel olmadığına dair onu ikna etmek için daha önce davrandım. ‘Muhtemelen yardımcı ve dürüst olduğun için seni serbest bırakacaktır.’”

‘‘Bunun için çok teşekkür ederim.’’ Abigail elini masanın diğer tarafına uzatarak elimin üzerine vurdu. ‘‘Bunu hiç unutmayacağım. Sana kesinlikle bir iyilik borçluyum.’’

Yüzümde gülümsemeye benzer bir şey oluştu ve giderken arkasından onu izledim. Darcy kafenin diğer ucundan patinaj yaparak geldi ve az önce Abigail’in kalktığı yere hop diye oturdu.

‘‘Çok eğlenceli görünüyordu. Sana ne anlattı?’’

‘‘Sandığından fazlasını.’’

‘‘Ne demek istiyorsun?’’

Hayır anlamında başımı salladım ve Darcy’i suratını asınca kahkaha attım ama beynimde düşünceler yarıştıyordu. Abigail, Gilly’nin bu suçta muhtemel ortak listesini sayarken, aslında çok büyük bir grubu liste dışı bıraktığını düşünüyordum.

Kızlar.

Doğrudan Nessa Mullen'in evine gidip onu herhangi bir şey ile suçlayacak kadar aptal değildim. Max Thurston'a yaptıklarını görmüştüm. Eğer Max, Gilly ye yurduysa *-ona gerçekten vurmuş olabilir miydi?*- nasıl bir şey olduğunu görme şansı olduğu için ona yaptıklarına üzgün değildim. Ama Nessa zor ve sert bir karakterdi. Onunla karşılaşmadan önce, daha çok bilgilenmeliydim. Bir daha hiç görmek istemeyeceğim bir insanla olmasına rağmen, nereden başlamam gerektiğini biliyordum.

Kafeden çıktım, daha sessiz sokakları seçerek ve karşıdan karşıya geçmeden önce hem sağı hem solu kontrol ederek Pollock Lane'e doğru olan kısa yolculuğa çıktım. Hava kararmıştı ve denizden gelen akşamüstü sisi, ciğerleri yakan bir soğukla caddele-ri doldurmuştu. Sis, her sesi boğuyor ya da tahrif ediyordu. Bir kere, kimin peşimden yürüdüğüne bakmak için aniden arkama döndüm ve fark ettim ki sesler benim ayak seslerimdi. Hava, sisin için hapsettiği yanan tahta dumanları ile acı tatlıydı. Bugünlerde, eğer Port Sentinel'de yaşıyorsanız ve bir odun sobanız yoksa siz hiçbir şeydiniz. Ve eğer yangın çıkacaksa o bu akşam-

Üç Kadar Say

di. Soğuktan korunmak için kıyafetimin kollarını ellerime içine alana kadar çektim ve atkımı yüzüme doladım. Eğer Gilly dışarıdaysa... Eğer yardım çağırabilecek durumda değilse... Bunu düşünmemeye çalıştım.

Zarar görmeden Pollock Lane'e ulaştım ve Gilly'nin evi dışında her şey daha önceki ile aynıydı. Tüm ışıklar açık gibiydi ve ince perdelerden dışarıya yansıyorlardı. Bu sefer kapıyı çaldığımda saniyeler içinde kapıya doğru gelen yere sağlam basan ayak sesleri duydum ve Bayan Poynter düşünmeye zamanım olmadan sert bir şekilde çekerek kapıyı açtı.

“Evet?” Bayan Poynter'in bu versiyonu, düzgün saçlarla ve keskin şahin bakışlarla jilet gibi bir görüntüydü. Kendimi titrerken ve bir gece öncesinin zombi Bayan Poynter'ini tercih ederken buldum.

“Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim. Burada bıraktığım bir şeyi almam gerek.”

Kaşlarını çattı. “Kimsin sen?”

“Adım Jess Tennant Bayan Poynter. Gilly'nin okuldan arkadaşayım. Dün Gilly'yi aramak için buraya gelmişim.”

Beni daha önce gördüğüne dair hiçbir anısının olmadığı çok açıktı. Aniden, “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Dün buraya gelme nedenim buydu. Benimle kütüphanede buluşacaktı ve hiç gelmedi.”

“Polis de böyle söyledi.” diye mırıldandı Bayan Poynter. “Düşündüğünü görebiliyordum. “Ne istiyorum demiştin?”

“Burada bir şey bıraktım. Gilly'nin odasında. Defterim.”

“Ah. Demek şenindi.” Gönülsüzce geri adım attı. “Girip alabilir misin ama çabuk ol.”

Jane Casey

O istemeden botlarımı çıkardım ve içeri girdim. Kızının kaybolduğunu göz önünde bulundurarak onun bir arkadaşıyla ya da aileden biriyle veya hatta bir aile irtibat subayı ile birlikte olmasını bekliyordum. Ama oturma odası ıssızdı. Tek kişilik koltuk, uçları kıvrılmış ve etrafa yayılmış açık kitaplarla çevriliydi. Koltuğu papatya yaprakları gibi çevrelemişlerdi. Bayan Poynter'i orada saatlerce oturarak, bir ya da iki satır okuduktan sonra kitabı ellerinden düşürürken hayal ettim. Havada bir koku vardı ve hoş bir koku değildi: çamaşır suyu. Çünkü tabii ki çocuğunuz kaybolduğunda ilk düşündüğünüz şey bu olur: ev işleri.

“Söz veriyorum, gerçekten hızlı olacağım.” Yıldırım hızıyla oturma odasından geçtim. Yukarıya kadar merdivenlerden çıkarak beni takip edip etmeyeceğini merak ettim ama kolları bağlı aşağıda durdu ve sanki sadece gitmem gereken yere gittiğimden emin olmak için yukarı çıkarken beni izledi.

Gillynin odasında detaycılığa gerek yoktu. Bayan Poynter beni kontrol etmek için yukarı çıkabilirdi ya da Dan arama yapmaya gelebilirdi. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilse beni öldürürdü. Sınırları aştığımı söyleyen içimdeki küçük sesi göz ardı ederek, tepe ışığını açtım. Oda aynen önceki gibi çıplak görünüyordu ama bu sefer yatak düzgünce toplanmıştı ve çöp boştu. Birileri masanın üstündeki kağıtlar ve kitaplar arasında arama yapmıştı. Bayan Poynter mi? Polis mi? Belki de çok geç kalmıştım. Hemen defterimi ve Gilly'ye yazdığım notu buldum ve aramaya başladım, bulabileceğimden emin olmadığım bir şey arıyordum.

Bilgisayarında cevaptrve belki Gilly'de günlüğü okulda kaybolduktan sonra aynı yaklaşımla hareket etmişti. Ama kâğıdı ve kalemi seviyordu. Okul defterinin kenarlarındaki karalamaları

Üçe Kadar Say

hatırladım. Bazı insanlar ellerinde kalemle daha iyi düşünürlerdi ve Gilly'nin onlardan biri olmasını umuyordum.

Gittim ve komodinin yanında durdum, düşünmeye çalışarak. Yastığın altında. Hiçbir şey yoktu ve tabii orada sakladıysa da annesi yatağı toplarken bulurdu. Şilte. Altında çıplak somyadan başka hiçbir şey yoktu. Yerdeki halıyı katlayarak yer döşemelerine baktım ama yerinden oynayan gevşek bir tahta yoktu. Gizli bir yer olmadığını bilsem de komodini kontrol ettim. Benim odamın o dağınıklığı ve karışıklığı içinde arama yapmak saatler sürebilirdi ama Gilly ninki o kadar çıplak ve sadeydi ki tek bakışta bulabilecek hiçbir şey olmadığını görüyordum. Hayal kırıklığıyla yeniden odaya göz attım. Küçük tavşan resmi de bana baktı. Komik olmayı hedeflemişti ama yüzünün neredeyse tamamını kaplayarak görünmesini engelleyen solgun kahverengi noktalar nedeniyle ürpertici olmuştu. Çerçeve duvarda bir gölge gibi iz bırakmıştı, çok uzun süre önce oraya asılmıştı.

Kaşlarımı çatarak, işareti göremiyor olmalıyım diye düşündüm. Resim hafif yamuk bir şekilde asılmıştı. Yanma gittim ve dikkatlice onu duvardan indirdim ve arkasını çevirdim. Fotoğrafi tutmak için zıt köşelerden birbirine tutturulmuş iki telli olan çerçevelerdendi, telin altına sokulmuş ve resmin arkasındaki kartona iyice yapıştırılmış mavi bir defter vardı. Çerçeveden çıkardım ve resmi tekrar duvara astım. Sonra defteri açtım ve hızlıca göz attım. Gilly'nin yazısını, tarihleri ve bildiğim isimleri gördüm. Bingo. Kendi defterimin arasına koydum ve kapıya doğru ilerledim. Bayan Poynter merdivenlerin aşağısında beklemiyordu, bu beni rahatlattı. Aşağıya inmeden, en üst basamakta durdum. Odasının kapısı hafif aralıktı. Nazikçe ve dikkatlice kapıyı açtım, içeriye baktım ve duvarda gördüğüm iz beni meraklandırdı.

Jane Casey

Merak, gerçekten o anki hâlimi tam olarak anlatan kelimeydi. izin olduğu yerde 30 santime 20 santim duvar kâğıdı yoktu. Birisi güllü desenli eski krem rengi duvar kâğıdını soymuştu, sadece orası, başka yeri ellememişti. Tabii duvar kâğıdı kesinlikle miadını doldurduğundan, nemin kocaman İtalyan haritası şeklinde bir yama gibi durduğu yer gibi başka yerlerden de soyulmaya başlamıştı.

Yukarda gereğinden fazla kalmıştım. İçindeki defter düşmesin diye kendi defterimi sıkı sıkı tutarak sessizce aşağıya indim.

Sesi sert, “Aldın mı?” diye sordu Bayan Poynter.

“Evet.” Yukarı kaldırdım. “Hemen bulamadım ama.”

“Gillynin odasını topladım.” Dudakları gerildi. “Temiz tutması gerekiyordu ama her zaman öyle olmuyor.”

Her iki girişimde de neredeyse tertemizdi, ilk girişimde orada biri yaşıyormuş hissi vardı. Bu sefer oda ölü gibiydi.

Gilly gibi mi? Bu düşünceyi aklımın arka taraflarına ittim. Gilly ölü olamazdı. Gitmişti, evet, ama ölü değildi.

“Sen ve Gilly... Yakın mısınız?” Kelimeler, sanki söylemesi Bayan Poynter’e acı veriyormuş gibi ağzından zorla çıkmıştı.

“Aynı tarih dersini alıyoruz. Birlikte bir proje yapmamız gerekiyordu.”

Bayan Poynter’in yüzün aydınlandı. “Gilly tarihte iyidir. Üniversitede de tarih okuyacak.” “Ah.” dedim. “Harika.” Gillynin tarih dersinde gösterdiği özel bir yeteneği hatırlayamadım ama bu Bayan Poynter’de gördüğüm ilk yakınlıktı bu yüzden buradan devam edecektim.

“Sadece, ona kimin yardım ettiğini bilmiyorum.” dedi Bayan Poynter ve ben ancak bir dakika sonra tarihle ilgili bir şey değil de Gillynin kayboluşundan bahsettiğini anladım. Cevap ver-

Üç Kadar Say

meme gerek kalmadan önce, kapı çaldı ve Bayan Poynter diliyle damağından bir ses çıkardı, kızmıştı.

“Şimdi ne oldu?”

Açmak için büyük adımlarla kapıya gitti ve Dan Henderson’ın sesini duydum. Dudağımı ısırarak, kıpırdamadan durdum. Bayan Poynter kapıyı açık bıraktı, Dan ve yanındaki iki üniformalı polis memurunu bırakarak kendi başlarına eve girmelerine izin verdi ve tekrar koltuğuna döndü. Görünen o ki kapıyı benim için açık bıraktı, ona minnettar olmalıydım.

Dan içeri girdiğinde yüzü çok ciddiye. Karşıya baktı ve beni gördü, kısa bir an için şaşkınlık ifadesi geçti yüzünden. “Jess.”

“Merhaba.” dedim ve “Sadece defterimi alıyordum.” diye eklemek zorunda hissettim kendimi.

Dan’ın ağzının köşesi yukarı kalktı ve bu bana o kadar çok Will’i hatırlattı ki dudağımı ısırdım, kan tadı geldi.

Tekrar Bayan Poynter’e döndü. “Eğer soruşturmayı biraz ileriye götürebilsek, bu bize gerçekten çok yardımcı olur Bayan Poynter. Bu aşamada Gilly 24 saattir kayıp. Endişelenmeniz için bir neden varmış gibi düşünmenize sebep olmak istemiyorum ama odasına bakmam gerek sadece nerede olduğuna dair bize bir ipucu verebilecek bir şey var mı diye.”

“Seni evimde istemiyorum.” Sesi alçaktı ama kararlıydı.

Şaşırdım, gözlerimi kırptım ama Dan sanki bu konuşma çok tanıdıkmiş gibi bıkkın görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve devam etti, “Bu bir rutin Bayan Poynter.”

“Hayır, seni burada istemiyorum.” Elleri kucağında bağlanmıştı ve gözlerini yere dikmişti.

Sesi yumuşak olsa da Dan’ın ifadesi korkutucuydu. “Size ve Gilly’ye yardım etmeye çalışıyoruz.”

Jane Casey

“Onu bulmak için burada arama yapmanıza gerek yok. Burada değil. Onu dışarda arıyor olmalısınız. Bu sebeple size bilgi verdim, onu arayabilirsiniz diye. Ben onun odasına baktım. Orada hiçbir şey yok.”

Nasılsa artık yoktu. Elimdeki defteri daha sıkı tuttum.

“Diğer insanların gözden kaçırabileceği şeyleri görmek için eğitildik.” dedi Dan.

“Orada ne olması gerektiğini ve ne olmadığını biliyorum. Hangi kıyafetleri aldığını nasıl tahmin edebilirsiniz? Hangi çantayı?”

“O zaman, yanına eşya almış mı?” diye sordu Dan.

“Bazı kıyafetler kayıp. Ve bir sırt çantası.”

“Ne renk?”

“Mavi.”

“Kıyafederin de tanımına ihtiyacım olacak.” dedi Dan ve öfkesini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum.

“İki kot, bir gri kazak ve iç çamaşırı. Fark ettiklerim bu ka-

Dan’ın sesi nazikti, sohbet havasındaydı hatta. “Bunu ne zaman fark ettiniz?”

“Bugün sanırım. Öğle yemeği civarı.”

“Anlıyor musunuz?” dedi Dan dikkatlice, “Bu tür şeyleri polis bilmesi önemli.” Eğer gitmek için plan yaptıysa, bu onu arama şeklimizde değişiklik yaptırır. Söyledikleriniz, onun sokaktan kaçırılmadığını gösteriyor Bayan Poynter. Ne olduysa onun da bu işin gönüllü bir parçası olduğunu gösteriyor. En iyisi onun sizinle bağlantıya geçmesini beklemek.”

Bayan Poynter’in düşük göz kapakları vardı ve mesafeliydi. “Hepsi bu mu?”

Üçe Kadar Say

“Hâlâ Gilly’nin odasını aramak istiyorum. “

“Hayır.”

“Eğer beni arama emri çıkarttırmak zorunda bırakırsanız, yaparım. Ama eğer bana izin verirseniz ve memurlarım yukarıya bakarsa çok daha kolay olur. Herhangi bir zarar vermeyeceğimize ya da malınıza dokunmayacağımıza söz veriyorum.”

“Hayır.”

Dan’in sesi soğuktu. ‘Eğer arama emri alırsam, bu tüm evi ve bahçeyi de kapsar ve kılı kırk yararız. Muhtemelen bu akşam geç bir saatte yeniden geleceğiz, bizi eve almanızın çok daha uygunsuz olduğu bir zamanda.”

Bayan Poynter’in yüzü değişmemişti. “Burada bulacağınız hiçbir şey yok.”

“Buna ben karar veririm.” dedi Dan. Üniformalı memurlara döndü. “Siz dışarı çıkın gençler.” Dışarı çıktılar. Dan etrafına baktı. “Senin burada işin bitti mi?”

Başım la evet dedim. “Teşekkürler Bayan Poynter.”

Beni takmadı. Botlarımı aldım ve Dan’in arkamda olduğunun farkında hızla dışarı çıktım. Duygularının bir kısmını serbest bırakarak olabildiğince sert kapıyı kapattı. Botlarımı çabucak giymeye çalışırken tek ayağımın üzerinde durdum, ayaklarım donuyordu. Fazlasıyla karışık bir durumdu çünkü defteri yere bırakmak istemiyordum. Dan yüzünü asmış beni izliyordu. Bitirdiğimde, kafasıyla arabasını işaret etti ve ben yine yolcu koltuğuna oturmak üzere arabaya yürüdüm. Dan diğer tarafa geçti ve bana bakmadan bir süre oturdu. Kendimi müziğe katlanmaya hazırladım. Ve hazırlıklı olmalıydım çünkü bana döndüğünde Dan’in yüzündeki bakış, başımın ne kadar belada olduğunu çok net anlatıyordu.

Jane Casey

“Konuş.” dedi. “Şimdi. Ve bu sefer bana her şeyi anlat. Orada ne yapıyordun?”

“Ödev için bu kitabı almam gerekiyordu.” Yukarı kaldırdım. “Bayan Poynter Gilly’nin odasına çıkmama izin verdi.

“Verdi mi?”

“Evet.” Tüm masumiyetimle Dane bakarken gözlerimi kırptım.

“Bir şey buldun mu?”

Sessizce hayır anlamında başımı salladım. Bir yerde ona günden bahsedecektim ama kendim bakana kadar değil. Bir veya iki saat soruşturmayı çok geciktirmezdi. Eğer ona defteri şimdi verirsem, bir daha hiç göremezdim.

“Bayan Poynter’in davranışlarından nasıl bir sonuç çıkar-dın?”

“Herkes, polisin kızını bulmasını istemediğini düşünür.”

“Sen de böyle düşündün.” Düşünceli bir şekilde başparmağıyla çenesini sıvazladı. “Geçen akşam kendinde olmadığını söylemiştin.”

“Evet. Kelimeleri ağzında yuvarlıyordu ve sendeliyordu. Bugün tamamen farklı görünüyordu.”

“Belki bu yüzden evini aramamı istememiştir. Zulasını bulmamdan korktu.”

“Belki.” dedim yavaşça. “Ya da saklayacak başka bir şeyi de olabilir.”

“Ne gibi?”

Ona duvarda gördüğüm izden ve duvar kâğıdının nasıl dikatli soyulduğundan ve çöpteki kanlı peçetelerden bahsettim.

Üç Kadar Say

Dinlerken kaşları biraz daha çatıldı. “Peçetelerde ne kadar kan vardı?”

“Çok fazla değildi. “Yani hepsine bakamadım ama benek benektir.”

“Ve duvar kâğıdının üstündekinin kan olup olmadığına emin değilsin.”

“Hayır, söyledim sana. Odasına girdiği anda gördüm ve ışıklar kapalıydı.”

“Eğer adli tıp ekibini gönderebilseydim bir şeyler bulabilirdik.” Dan arabayı çalıştırdı. “Teşekkürler Jess. Çok yardımcı oldu.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum paniğe kapılmış bir şekilde.

“Eve gidiyorum.”

“Eve gitmiyordum.”

“Şimdi gidiyorsun. Ben Gilly’yi aramaya devam edeceğim. Dışarıya çıkıp aynı şeyi yapmayı düşünme bile. Eğer seni sokaklarda dolaşırken görürsem, gecenin geri kalanında seni hücreye kilitlerim.”

“Bu yasal mı ki?” Sormadan duramadım.

“Ben dersem olur. Ve annenin de bunun neden yaptığımı söylediğimde beni durduracağını zannetme. Başını belaya sokmandan bıktı ve ben de. Çok meşgulüm, senin güvenliğini sağlamak için harcayacak zamanım yok. “

“Ben sadece sana yardım ettim.” dedim.

“Sen üzerine düşüneni yaptın.” Dan yan yan bana baktı. “Tartışmaya açık değil Jess.”

Çabalamanın bir anlamı yoktu. Geri dönüş hızlıydı ama yine de sonsuz gibi görünüyordu, öfkeyle bakarak, sessizce

Jane Casey

oturduğum. Tek tesellim, aldığım günlüktü. Şu anda hiçbir koşulda bu günlüğü vermezdim ve bunun için de kendimi kötü hissetmiyordum.

Sandhayes'in önünde durduğumuzda, "Oraya. Yarın sabahın en erken saatlerine kadar."

"Tamam. "

"Ciddiyim Jess."

"Biliyorum." diye anında cevap verdim. "Seni duydum."

Arabadan çıktım. Ben kapıyı kapatmadan önce Dan bana doğru eğildi. "Çok iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim." dedim kalkanlarımı indirerek.

"Ama artık yeter. Bundan uzak dur. Bana söz ver."

En az kulübeyi kapatırken kullandığı güç kadar güç kullanarak arabasının kapısını çarptım. Sürmeye başlamadan önce, arabanın ön camından bana sırttı, içimden bir his, Dan'ın hiçbir şeye söz vermediğimi fark ettiğini söylüyordu ve kendine rağmen bunu onayladı.

Ve ben de kendime rağmen memnundum.

Gilly Poynter'in Günlüğü

3 EYLÜL

Bu yıl okulu nasıl idare edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. M nin gözü sürekli üstümde, bir hatamı yakalamak için fırsat kolluyor. Kelimenin tam anlamıyla özgürlüğüm yok. Kimseyle konuşma izin yok, özellikle bir erkekle. Bu kesinlikle tartışılmaz. Herkesin mutlu olduğunu görüyorum; dışarı çıkıyorlar, arkadaşlarla

Üçe Kadar Say

buluşuyorlar, sarhoş oluyorlar, eğleniyorlar ve ben bunları neden yapamadığımı anlamıyorum.

Neden ben de normal olamıyorum, anlamıyorum.

23 EYLÜL

Bugün çok yorgunum. Tarih için yapılacak onca ekstra çalışma çok can sıkıcı. Bay L'ye benimle ilgilendiği için minnet duymalıyım -eğer ihtiyacım olduğunu söylemeseydi, bir bilgisayarım bile olamazdı- ama tüm o okumalar ve ekstra kompozisyonlarla uğraşamam. Anlamı yok. Ancak sanırım dışarı çıkmak için bahanem olabilir. Ve insanlarla daha kolay iletişim kurabilirim. Ve en büyük haber: Birinden gerçekten çok tatlı bir mesaj aldım ve burada kim olduğunu söylemeyeceğim çünkü henüz daha gerçek olduğuna kendimi inandıramadım. Tekrar tekrar okuyorum. Güzel olduğumu söylüyor. Birinin beni fark ettiğinden hiç haberim yoktu. Yaşadığımdan haberi olan biri olduğunu bile bilmiyordum.

3 EKİM

Düşün, ya hoşlandığın kişi de... Senden hoşlanıyorsa.

10 EKİM

Çok mutluyum.

Keşke bağırabilsem. Burada bağıracam.

*AAAYIAVIA-
AA!*

(Aşın heyecanlanıyorum.)

Jane Casey

15 EKİM

Okuldan sonra birkaç dakika Ryi gördüm, tüm yapabildiğimiz buydu. Ah Tanrım. Harikaydı, yalnız kalmak. Hayalini kurmak bile güzel ve ikimiz de bunu sürekli yapıyoruz. Ama gerçekten dokunuyoruz. öpüşüyoruz. Ben daha fazlasını istedim, R de öyle.

Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa heyecanlı mıyım bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim. ASLA.

Kahretsin Tanrım. Kalbim tamamen Rye ait. Bu beni neredeyse korkutuyor. Keşke Rnin de benim hakkımda aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilsem.

4 KASIM

Çok garip bir şey oldu. ÇOK garip. Ve ben kendimi gerçekten tuhaf hissediyorum.

Ama aynı zamanda harika ve mutlu ve korkmuş. Çok korkmuş.

Çünkü önceden, her şey normal ve kolaydı, benim aptal hayatım karmaşıklaştırsa ve zor hâle getirirse de.

Bu farklı.

Bu gerçek.

Artık oyalanmak yok.

(TARİHSİZ)

Neden insanlar seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda? Her zaman. Tam sen onlara güvenebileceğini düşündüğün zaman...

Tanrım, burada oturmuş başımı sallıyorum. Bunun hakkında yazamıyorum bile.

Sadece, yazamıyorum.

Ama A..... K..... canımı acıtıyor.

Üç Kadar Say

11 KASIM

Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Yaptıklarımı yaptığımı gerçekten inanamıyorum ama seviyorum. Sanki bir gece de büyümüş gibi hissediyorum. Ya da -dürüst olayım- yirmi dakika içinde. SE-VİŞTİM!!! O kadar yerin içinde, öğretmenler odasının yanındaki tuvalette! En romantik ya da rahat yer değil. Sonunda yerdedik ve yerin temiz olup olmadığını düşünmemeye çalışıyordum. IYYYY. Demek istediğim şu, daha önce ne zaman böyle bir şey yapabiliyordum! Herhangi biriyle! Ne diyebilirim, devam ettik. Yani ettim. İsteyen bendim. Israr ettim. Ve harikaydı (ve garip, dürüst olmak gerekirse, garip çünkü geri çekilip tekrar düşününce, görüntüler sürekli kafamın içinde.) Ama önemli olan DOĞRU olduğunu hissettirmesiydi. Bu yüzden kimseye söyleyemem çok üzücü, yani HIÇ KİMSEYE. Anlamazlar. Yanlış olduğunu söylerler. Bu kadar doğal hissettirirken nasıl yanlış olabilir! Sadece aşk, değil mi! Gerçek aşk. Kim olduğu önemli değil ya da insanların senden yapmanı beledikleri şeyler değil. Sadece aşk. Ve ben gerçekten kendimle gurur duyuyorum. Benim sayemde oldu.

Her zaman olmam gereken kişi buymuşum gibi hissediyorum.

18 KASIM

Daha önce âşık olduğumu düşünmüştüm ama bu tamamen başka bir seviye. Yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Sadece yalnız kalıp birlikte olacağımız zamanları bekliyorum.

Yeterli değil.

Doyamıyorum.

İki ay önceki olduğum insana dönüp bakıyorum ve onun için üzülüyorum. Kendini neyin beklediğ hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hayat yeni başladı!

Jane Casey

28 KASIM

18 yaşına geldiğimde bu korkunç, çöplük kasabadan ayrılacağım ve başka bir yere gideceğim. Ve küçük bir bahçesi olan küçük bir evim olacak. Ve X de orada olacak. Ve tüm gün, her gün, birbirimizi seveceğiz. Ve kimse umursamayacak. Çift olacağız. Sıradan. Herkes gibi.

Ve artık hiçbir şey sır olarak kalmak zorunda olmayacak.

4 ARALIK

Günlüğümü okuyorum ve ağlıyorum. Tanrıya şükür hiç isim kullanmadım. En azından kimse gerçekten neler olduğunu bilmiyor.

Neden günlüğümü okula götürdüm ki? Çünkü günlükten bahseder bahsetmez X okumak istedi. Kesinlikle paylaşmamalıydım. Bunlar sadece benim için, bana ait düşünceler. Başka kimse için değil. Şimdi her şey ortaya döküldü ve hepsi. Benim suçum.

Ne salağım.

Ne aptalım, aptal ahmak.

8 ARALIK

Bunun bu kadar karmaşık hâle geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar sırrım olacağını hiç düşünmemiştim.

Kimse gerçeği bilmiyor. Benim dışımda her şeyi bilen kimse yok. Ben bunu bu şekilde istedim. Keşke konuşabileceğim biri olsaydı diye düşünmeye başladım. Yaptığım her şeyi dinleyecek ve hatalarımdan dolayı benden nefret etmeyecek biri.

Güvenebileceğim biri.

öyle birini tanımıyorum gerçi. Eğer tanısaydım bile, beni

Üçe Kadar Say

anlayacağını sanmıyorum. Nasıl anlayabilir? Yani ben bile bu duruma nasıl geldim anlamıyorum. Bu yola ne zaman girdiğimi bile hatırlamıyorum. Bu hayatı ne zaman seçtiğimi bilmiyorum. Turn bunları durdurabileceğim bir an var mıydı, bilmiyorum.

Durduramadım ama. Şansımı kaybettim. Şimdi de kapana kısıldım.

Sırların özelliği bu, duvar gibiler. Olanları saklamaya başladığımda, duvarların beni güvende tuttuğunu düşündüm.

Sonra kendi hapishanemi inşa ettiğimi fark ettim.

Ve artık çıkış yolu yoktu.

12 ARALIK

Partiye gitmemiş olmayı nasıl dilerdim.

Eğlenceli olacağını düşündüm.

Kahkaha atmaya çalıştığım için beni affet.

(Zaten artık bir kahkaham kaldığını düşünmüyorum. İçimde sadece bu korkunç acı var, her şeyi engelliyor. Ağlayamıyorum bile. Kendimi bir çukurun dibindeymiş gibi hissediyorum, uzak-taki ışığa bakıyorum, baktığım gökyüzü ve benden çok uzakta yukarıda, bense bir daha ona asla ulaşamayacağım, asla)

Sadece birkaç saatliğine olanları unutabileceğimizi düşündüm. Dans edip normal olabileceğimi düşündüm.

Ama sonra Abigail ve arkadaşları tarafından köşeye sıkıştırıldım. Onlara her şeyi anlatabilirdim. Kötü bir fikir olduğunu bil-meme rağmen anlatmayı da istedim.

Sonra yine, işe yaramazdı. Ne yapabilirlerdi? Sorunlarını olduğunu mu söylerlerdi? Bunu zaten biliyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunu mu söylerlerdi? Bunu bir süre önce fark ettim.

Jane Casey

Ama eğer yardım istersem, kim bana inanacak?

Kim benim bu karmaşanın içinde olduğumu düşünebilir?

Her zaman birinin beni sevmesini istedim. Bunun her şeyi daha iyi yapacağını düşündüm.

Şimdi anlıyorum ki ne dilediğine dikkat etmelisin.

16 ARALIK

Korkumu dur duramıyorum. Kendimden nefret ediyorum. X'in benden ne yapmamı ve söylememi istediğini biliyorum, o yüzden yaptım.

Ben bir korkağım.

Kendime herhangi bir şeyi değiştirmeyeceğimi söyleyip duruyorum. Ama gerçeği biliyorum. Ya sevdiğim insanlara zarar vereceğim ya da kendim zarar göreceğim. Çok fazla bir seçenek yok. Ama her zaman kendimi seçmemeliyim. Sanki yardım etmiyormuş gibi.

Daha önce korkuyordum ama şu anda kötü bir şey olacak diye dehşet içindeyim. Ağa takılmış bir sinek gibi hissediyorum. Kavgaya ettikçe, daha büyük karmaşada buluyorum kendimi.

Sanırım korkunç bir hata yaptım.

10

O kadar yorgundum ki evdeki iki kediden daha şişman olanı, derin uykudaki Aristo'yu rahatsız ederek yatağa uzandığımda botlarımı bile çıkarmadım. Yukarı baktı ve rahatsız olduğunu gösteren küçük, sessiz bir miyav sesi çıkardı. Kucağıma aldım ve tüyelerinin tatlı sıcak kokusunu içime çektim. Başını ayağıma sürttü ve alçak sesli tembel bir mırıltı geldi geniş göğsünden, sonra yavaş yavaş tekrar uykuya daldı, mırıltı horlamaya döndü. Yanma uzandım ve hayatında neler olduğunu anlamaya çalışarak Gillynin defterini tekrar tekrar okudum. İyi bir şey gibi görünmüyordu. Günlüğü benim için değil de, kendi için yazmış olması kötüydü, bazen o kadar belirsiz yazmıştı ki ne demek istediğini anlamak için uğraşıyordum. Ve arada sırada yazmıştı, büyük bir şey olduğunda, duygularını dışarı vurmak için. Yani elimde bir sürü duygu vardı ve yeteri kadar gerçek yoktu. M, R ve X ile kimleri kastettiğini anlamak için çok uğraştım. En kötü cebir problemi gibiydi. Eğer X, M'den daha çok ortalıkta görünüyorsa o zaman R kime eşit? M kesinlikle annesiydi. R ile başlayan hatırlayabildiğim tüm erkek isimlerini okuldan ya da Port Sentinel civarındaki çocuklarla eşleştirmeye çalışarak yazarken saatler harcadım. Ryan kaçınılmaz

Jane Casey

olarak listedeydi ama onun için içinde olmadığını biliyordum; isminin geçtiğini duysa dehşete düşerdi. Gilly onun tipi değildi. Bundan çok daha delikanlı bir çocuktü.

Aslında, her açıdan çok dürüst bir çocuk diye düşündüm ve onu bunun için seviyordum. Will'in ondan uzak durmam konusundaki ani öfke patlamaları ile hâlâ mücadele ediyordum. Onun bu kadar çok sahiplenici olmasından hoşlanmıyordum. Bana çok fazla babasını hatırlatıyordu.

Günlükte yazılanları yine okudum, X'in kimliği kafamı karıştırıyordu, bana ipucu verebilecek başka bir şey aradım. Bu, çamurlu olan bir nehirde altın aramak gibiydi. Sonuna kadar okudum, başa geri döndüm, yeniden hızlıca taradım.

Şimdi çıkış yok...

X beni bunun için cezalandıracak...

Her zaman birinin beni sevmesini istedim...

Artık oyalanmak yok...

İki kere âşık olmuştu ve biri, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İlk sevdiği kişi? Gizemli R? Ya da başka biri daha? Abigail ve arkadaşlarının bulabildiği isimlerden başka bir X tahmin edememişim.

Kendimden nefret ediyorum. X'in benden ne yapmamı ve ne söylememi istediğini biliyorum, bu yüzden yaptım.

Durdum. Belli bir şeyden bahsediyordu. O gün olan bir şeyden söz ediyordu. 16 Aralık. Aristo'yu huzursuzca yeniden yerleşmesi için bırakarak, yataktan kalktım. Masamdaki takvimi görebilmek için bir dosyayı kaldırdım. Salıydı. Max ile çalışmaması için partner değiştirdiğim gündü. Çünkü X bundan hoşlanmazdı. Ya X bizim tarih sınıfımızdaysa?

Üçe Kadar Say

Sandalyeme oturdum, sağa sola sallanarak en arka sıradan öne doğru, sınıftaki erkekleri düşündüm. Max değil. O kadar tembel ki, sürekli neredeyse yatay hâlde, muhtemel görünmedi. Aslında hiçbiri olası görülmedi. Solgun kirpikleriyle, yuvarlak omuzlarıyla etrafında kızlar olduğunda sessizliğe gömülen Paul Nolan. Lorna adında bir kıza delice âşık olan Zayn Khan'ın başka birini fark etmesi muhtemel değildi. Rich ve Ben ve Charlie, hiçbiri bırak şiddet göstermeyi tehditkâr olacak çocuklar değildi.

Şiddet gösteren tek bir kişi tanıyordum. Gilly'den özür dileyen, affetmesi için yalvaran.

Bay Lowell ne demişti? Gilly bir erkekle çalışamaz. Çünkü X bunu istemedi.

Gilly, *Sanki hep bu insan olmalıymışım gibi hissediyorum, yazmıştı. Bu farklı.*

Sadece aşk... Kim olduğu önemli değil.

Oturdum ve aşkı, reddedilmeyi ve tutulmayan sözleri düşündüm ve önem verdiğin biri seninle ilişkiyi bitirdiğinde, ne yapılabileceğini, ne kadar umutsuz olunacağını...

Ve Nessa Mullen'ı düşündüm. Nerede yaşadığını bilmiyordum. Ben bilmiyordum ama kimin bileceğini biliyordum. Telefonumu çıkardım.

Darcy meraklanmıştı. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü o Gilly'nin en iyi arkadaşı ve nerede olduğuna dair bir şeyler bilebileceğini düşündüm.”

“Gilly'nin Londra'ya kaçtığını duydum.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Hatırlamıyorum. Yani, herkes bu konu hakkında konu-

Jane Casey

yor.” Sesi bir anlığına azaldı ve yeniden yüksek sesle konuşmaya başladığında, “Tamamen imkânsız, çünkü nasıl kaçmış olabilir ki ve kaçırılmış olabilir hatta sadece kimin onun gerçekten önemseydiğini görmek için saklanmış olabilir.”

“İnsanlar böyle mi söylüyor?”

“Bu ve başka birkaç şey daha.” Beni sessizlikle baş başa bırakarak yeniden sustu sonra bir burun çekişi. “Yine de Nessa ile neden konuşmak istediğini anlam...” Hapşırıldı.

“Darcy, ne yapıyorsun?”

“Kaşlarımı alıyorum.” Burnunu çekti. “Affedersin. Bu beni her zaman hapşırtıyor. Ve ağlatıyor.” Yine burun çekme. Kaşların kardeş olduğunu söylerler, ikiz kardeş değil, bunu hiç duydun mu?”

“Tabii ki hayır.”

“Bu benzer olmaları gerektiğini ama aynı olmamaları gerektiği anlamına geliyor.”

“Darcy.”

“Kesinlikle iyi anlaşamıyorlar. Konuşmuyorlar bile.”

“Hâlâ kaşlarından mı bahsediyorsun?”

“Gilly ve Nessa.” Bunu sanki zaten çok açılmış gibi söyledi. “Çok uzun zamandır konuşmuyorlar. Ne zamandan beri bilmiyorum.”

“Hatırlamaya çalış.”

“Kasım?” Sesi yine boğuklaştı. “Neden bu kadar acıyor?”

“Çünkü derinden tüyünü yoluyorsun.”

“Evet kesinlikle. Şimdi daha iyi görünüyor.”

“İyi. Kasım olduğuna emin misin?”

“Bekle...”

Üçe Kadar Say

“Cımbızını bırak Darcy ve bana yardım et.”

“Sana yardım ediyorum.” Kendini savunmaya geçti. “O zamana denk geliyordu çünkü bir Salı öğle yemeğinden önce boş bir saatim vardı ve ne zaman gitsem okul kütüphanesinde birliktelerdi.”

“Sen niye kütüphaneydin?”

“Birazcık şekerleme yapmaya çalışıyordum ama tabii o iki geveze yüzünden yapamıyordum. Sonra sadece Nessa’yı görmeye başladım, tek başına, boş ve garip bir sessizlik.” Darcy iç geçirdi. “Yine de uyuyamadım.”

“Dur gözlerimden yaşlar akıyor.”

“Bir daha yardımımı istediğinde bunu hatırlayacağım.”

“Biliyorsun buna minnettarım.”

“Biliyorum.”

“Peki, Nessa’nın adresini biliyor musun?”

“Evet. Tam detaylı değil. Bayview Drive’da yaşıyor.”

Islık çaldım. “Şık ve lüks.”

“Numarasını hatırlamıyorum ama evin kapı direklerinde ananaslar var.” Omzunu silktiğini hissettim. “Neden ananas diye sorma bana.”

“Sormayacağım.” diye söz verdim.

“Jess, başını belaya sokma.”

“Sanki yapabilirmişim gibi.”

Darcy öfkeyle burnundan soludu. “Senin yaptığın tek şey bu. Gerçi, sanırım bir şey olmaz. Eğer berbat saç kesimi bulaşıcı değilse, o kadar tehlikeli biri değildir.”

“Her ihtimale karşı ben mesafemi koruyacağım.”

Jane Casey

Bir sonraki gün Nessaya bakmaya gittim. Darcy ananaslı ev demişti ve oradaydı, Bayview Drive'in ortasında. Yolda sıra sıra George dönemine ait evler vardı, uzun ve beyaz, denizi görüyorlardı. Eski mülkleri yok ederek, hep birlikte tutkuyla yenilemeleri çok çarpıcıydı. Tutucu bir bölgeydi bu yüzden konsey, kapılar dışında evlerin nasıl görünmesi gerektiği ve nasıl tutulması gerektiği ile ilgili katı kurallar koymuş olmalıydı. Nessanınki o kadar kötü değildi; direkler yuvarlak kolonlardı ve en azından ananaslar gelenekseldi. Yandaki evin granit üstünde gümüş tek boynuzları olan kapı direkleri vardı. Zarif kal Port Sentinel.

Basamaklardan yukarı hızla çıktım ve büyük, pirinçten yapılmış aslan kafası tokmağıyla kapıyı çaldım, sesin evin içinde yankılandığını duydum. Birinin gelmesini beklerken denize baktım. Körfez beyaz atlarla doluydu, rüzgâr koyu gri suyun yüzeyini sürüklüyordu. Bulutlar alçaktı ve henüz yağmamış olan yağmur nedeniyle dolulardı. Keşke bir şemsiye getirmeyi akıl etseydim.

“Merhaba.” Nessa arkamda kapı girişinde duruyordu, üzerinde büyük bir kazak, dar kot ve son moda spor ayakkabılar vardı. Saçını geriye attı ve altındaki kesim görüldü, o kadar kısaydı ki kafa derisini görebiliyordum. Okul dışında kulaklarını kıkırdağına kadar küpeyle doldururdu, bir de burun direğinde bir halka vardı.

“Gilly hakkında.” dedim. “İçeri girebilir miyim?”

Sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi kapının kenarına tutundu.

“Ona yardım etmeye çalışıyorum.” dedim kısaca. “Sanırım seninle iletişime geçmedi.”

“Hayır.”

Rüzgâr aniden sertleşti ve hızla esti, ben de dengemi kay-

Üçe Kadar Say

bederek bir adım öne attım. “Bak benimle konuşmak zorunda değilsin. Ben polis değilim. Ama polis onu arıyor. Durumu çok ciddiye alıyorlar. Tuttuğu günlüğü buldum ve...”

“Günlüğünü mü buldun?” Nessa'nın sesi sertti.

“Evet. Ve okudum.” Dürüst olmak gerekirse on kelimedenden birini anladım.”

Nessa parmaklarıyla kapının kenarına vurdu. “Tamam. Gir içeri. Ama uzun kalamazsın.”

Beni ön kapının yanındaki odaya götürdü, antikalarla dolu, gösterişli perdeleri ve oryantal bir halısı olan resmi bir misafir odası. İşlemeli ipek kumaşlarla kaplı koltuklarda kot pantolonlarıyla oturan ikimizden başka hiçbir şey, burayla daha uyumsuz olamazdı. Panjurlar kapalıydı, o nedenle loş bir ışık vardı.

Beni etrafa bakarken görünce, “Buraya kimse gelmez.” dedi Nessa. “Burayı sadece partiler için kullanırlar. Yeterince alçak sesle konuşursan, senin burada olduğunu bile anlamazlar.”

“Annenler mi?”

“Evet.” Söylediklerinin biraz kulağa kaba geldiğini fark etmiş görünüyordu. “Onlarla tanışmanı istemediğimden değil. Sadece çok fazla heyecanlanıyorlar. ‘Oh Nessa kendine bir arkadaş edinmiş. Hadi, seni akşam yemeğine çıkaralım. Neden bu gece kalmıyorsun?’ Gözlerini kaydırıldı. Ben tek başıma olmayı ve kendimin arkadaşlığını seviyorum”

“Ve Gilly ninkini.”

“Evet.” Avuçlarını dizlerinin arasında sıkıştırdı. “Düşündüğün şey değil.”

“Ne değil?”

“Arkadaşlığımızı bitirmemizin nedeni.”

Jane Casey

“Arkadaşlığınızı bitirme sebebinizin ne olduğunu düşündüğümü düşünüyorsun?” diye dikkatlice sordum.

“İnsanların okulda Gilly hakkında söylediklerinden dolayı.”

“Biri onun günlüğünü okuduktan sonra?”

Nessa kafasıyla onayladı. “İnsanlar ona bir sürü ad taktı. Ben hiçbirinin doğru olmadığını biliyordum.”

Nessa'nın evinden atılabiliyim diye düşündüm ve kendimi sorudan önce hazırladım. “Onunla birlikte olan sen miydin? Okulda?”

“Ben mi?” Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kısıldı. “Oldukça cüretkâr bir tahminde bulunuyorsun. Aslında iki. Benim kızlarla ilgilendiğim ve Gilly'ye ilgi duyduğum.”

“Yanılıyor olabilirim.” dedim.

“Giyinme tarzımdan dolayı insanlar benim lezbiyen olduğumu düşünüyor.” Gözlerini bana dikti ve bakışlarıyla meydan okuyordu.

“Yanılıyor olabilirsin. Belki de yanılmıyorsun. Ne fark eder?”

Meydan okuma yüzüne yansımıştı. “Anneler lezbiyen olduğumdan emin. Durmadan benim onlara açılmamı sağlamaya çalışıyorlar.”

“Neden açılmıyorsun?”

“Çünkü kimseye bir açıklama yapmadan, istediğim kişiyle sevişebilmeliyim, yasal ve güvenli olduğu sürece. Bahse girerim annen ve babanla kiminle seviştiğin hakkında konuşmuyorsundur.”

“Kesinlikle hayır.”

Nessa arkasına yaslandı. “Bu konuyla ilgili sadece arkadaşlarına övünürler. Ne kadar olgun karşıladıklarını ve LGBT'ye ne

Üç Kadar Say

kadar yardımda bulduklarını ve bu önemli kampanyaya nasıl destek verdiklerini anlatırlar.”

“Kulağa gerçekten sinir bozucu geliyor.”

“Değil mi?” Bir an için neredeyse gülümsedi sonra yeniden o acı çekiyormuş görünümüne döndü.

“Her neyse, onları böyle arada bırakmayı seviyorum. Herkesi bu durumda bırakmayı seviyorum.”

“Neyi sevdiğini bildiğin sürece... Önemli olan bu.”

Yerinde kıpırdadı. “Henüz kararımı vermedim.”

“Adil. Hakkın bu senin.” dedim. “O zaman sen değildin, kimdi o?”

“Bilmiyorum.” Nessa'nın omuzları düştü. “Bana hiç söylemedi. Ben de bunun bir hata olduğunu ve Gillynin de onu unutmak istediğini varsaydım.”

“Günlüğünden edindiğim izlenim o değil.”

“Okuyabilir miyim?”

Tereddüt ettim. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Seni üzebilir.” Dedim, Gillynin hayal kırıklığına uğratılmaktan bahsettiği girişi düşünerek. Ona zarar veren Nessa mıydı? “Gilly ile senin aranda ne oldu? Siz çok iyi arkadaşınız.”

“O benimle ilişkiyi kesti.” Nessa üzgün görünüyordu. “Benden bir şey gizliyordu. Bana neler olduğunu ya da okulda kiminle birlikte olduğunu söylemiyordu. Her şeyi sır olarak saklıyordu. Çok zorladığımı bilsem de, onu yalnız bırakamazdım.” Gözleri doldu. “Sadece benimle konuşmasını istedim.”

“Ne oldu?”

“Benimle konuşmayı kesti ve sonra tartıştık, tersi değil. Neyi

Jane Casey

yanlış yaptığımı anlamak için çok kafa patlattım ve hâlâ bilmiyorum. Yani kavga etmedik. Hiç kavga etmezdik. Ama benden kaçmaya çalıştığını düşünmeye başladım.”

“Neden?”

Aynı gün içinde iki kere beni gördü ve arkasını dönerek başka tarafa yürüdü. O zaman hâlâ telefonu vardı birkaç defa cevap alabilmek için ona mesaj attım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Sadece cevap vermesi için onu kışkırtacak kötü şeyler söylemeye başlamıştım. Katlanamadığını şey sessizlikti.

“Cevap verdi mi?”

“Hayır. Geldi ve beni buldu. Ona mesaj göndermeyi kesme mi istedi. Telefonundan kurtulacağını, o nedenle de boşa vakit harcamış olacağını söyledi. Artık arkadaş olamayacağımızı ve bunun nedenini açıklayamayacağını söyledi.”

“Olamayacağınızı mı? Olmayacağınızı mı?”

“Olamayacağımızı dediğine eminim.” Nessa şaşırılmış görünüyordu. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Kızgın mı görünüyordu? Üzgün? Ya da endişeli veya korkmuş?”

“Hepsi.” Nessa başını salladı. “Ben gerçekten hiç iyi idare edemedim. Ona, beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığına dair bağırma başladım ve o sadece bana baktı ve ‘Üzgünüm’ dedi ve uzaklaştı. Ve bu onunla son konuşmamızdı.”

“Seninle yeniden konuşmaya çalıştı mı?”

“Hayır. Bir kuralmış gibi, gittiğim her yerden kaçtı. Birlikte gittiğimiz yerlere gitmekten vazgeçmedim ama o gitmedi. Onu okulda gördüm ama hiç konuşmadık.”

“Sanki seninle özellikle kavga etmiş gibi görünüyor. Seni uzaklaştırmış.”

Üç Kadar Say

“Evet, öyle görünüyor. Bir daha onunla arkadaş olmayacağımı söyledim.” Nessa, alçak sesle konuşuyordu. “Eğer bana güvenmezse onunla bir daha arkadaş olamayacağımızı söyledim. Bana aylardır yalan söylediği için ona güvenmediğimi söyledim.”

“Neden seninle konuşmuyordu?”

“Çünkü korkuyordu. Ve ben onun korkmasına izin verdim. Mücadele ettiğini bildiğim hâlde, tek başına çözmesi için onu yalnız bıraktım.”

“Ama eğer seninle konuşmuyorsa...”

“Darılmamalıydım.”

“Ne zaman başladı?”

Sanki Nessa bunu söylemeyi bekliyordu. “Max Thurston ı görmeye başladığından beri.” Üst dudağı iğreniyormuşçasına kıvrıldı. “Max sahip olmak istedi. Beni ve Gilly’ye yakın olduğum gerçeğini sevmedi.”

“Yani ikiniz hiç iyi anlaşılmadınız.”

“Hiç.” Kaşlarını çattı. “Gilly için yeteri kadar iyi değildi. Max’e böyle düşündüğümü söyledim. Başka biri olduğunu öğrenene kadar Gilly’ye bir pislik gibi davrandı Max ve birden Gilly hayatının aşkı oldu. Üzgünüm ama tek kelimesine bile inanmadım.”

“Gilly, Max’ten hoşlanıyor muydu?”

“E-Evet.” diye kabul etti. “Max onun ilk erkek arkadaşıydı. Annesi okul varken hiç kimseyle görüşmesine izin vermiyordu. Onu başka biriyle kıyaslama şansı yoktu. Ve Max de bir gün Gilly’nin gözlerini açacağını ve Bay Doğru olmadığını fark edeceğini biliyordu, o yüzden de onu kontrol edebilmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Jane Casey

Onu etrafta dolaşıp Gilly'yi kendisiyle konuşmaya zorlarken düşündüm. "Biri bana Max'in, Gillynin gözünü morarttığını söyledi." Nessa başıyla onayladı. "Ben de öyle tahmin ediyorum. Mor bir gözü vardı ama bu konu hakkında benimle konuşmak istemedi."

"Sence ondan korkuyor muydu?"

Anında cevap verdi. "Bundan eminim. Max Gilly'ye takıntılıydı. Ve Gilly ondan uzak durmak istiyordu."

Birden aklıma bir şey geldi. "Gillynin kendini kestiği gece Max partide miydi?"

"Tam arkanda duruyordu." dedi Nessa net bir şekilde. "Gilly'ye yardım etmek için onun yanından geçtim."

"Sana kendini neden kestiğini söyledi mi?"

"Her şeyin çok fazla olduğunu söyledi." Nessa'nın yüzü ağlayacakmış gibi buruştu. "O andan itibaren farklı olacağını düşündüm. Beni affedeceğini düşündüm. Benimle konuşmadı ve bana bakmadı."

"Dün pazarda neden Max'e vurdun?"

"Çünkü Gillynin nerede olduğunu biliyor."

"Emin misin?"

Gözlerinde tam bir inanç vardı. "Onun gitmesine o mu sebep oldu yoksa sadece yardım mı etti bilmiyorum ama inan bana, o biliyor. Eğer Gillynin nerde olduğunu öğrenmek istiyorsan bunu Max Thurston'a söylet."

11

Max Thurston çıkılmaz sokak Ogilvy Close'daki beş evden birinde yaşıyordu. Bu evler Port Sentinel standartlarına göre ortalama sayılırdı ama herhangi başka bir yerde köşk olarak kabul edilirdi. Canlı renklere boyanmış ön kapılarının her iki tarafında da cumbalı pencereleri olan, beyaza boyanmış evlerdi. Thurstonların kapısı kan kırmızısıydı. Evin ön tarafındaki panjurlar hâlâ kapalı olmasına rağmen kapıyı çaldım. Saniyeler geçip kimse gelmeyince acaba yoklar mı, uyuyorlar mı ya da prensip olarak kapıyı açmaya gelmiyorlar mı diye düşündüm.

Ama kapı açıldığında Max giyinikti ve uzun süredir uyanık-mış gibi görünüyordu. Kıyafetleri kırıktı ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. Burnu morarmış gibiydi ve bir önceki gün Nessa ile olanlardan sonra biraz da şişmiş gibiydi. Gergin görünüyordu ve neredeyse benimle göz teması kurmadı- hızlıca bir bakış sonra anında somurtmaya dönüşen bir şaşkınlık.

“Ne istiyorsun?”

“Seninle konuşmak.” Hayır diyeceğini düşündüm -hayır demek istiyormuş gibi görünüyordu- ama geri çekildi ve beni içeri aldı. Holde nereye gideceğimize karar vermek için durdu.

Jane Casey

Sağdaki ve soldaki odalar karanlıktı, panjurlarla gölgelenmişti.

“Mutfaktaydım. Aşağıda.” Max yanımdan geçti ve beyaz, sarı panjurlu beyaz mutfaklı güneşli bir odaya doğru yürüdü. Gerçi Lavabo pis bulaşıklarla doluydu ve oda dağınıktı. Masanın üstünde bir fincan kahve vardı, üstünde buharı tütüyordu.

“Annenler nerede?”

“Hafta sonu için Edinburgh’e gittiler.” Arka kapıyı açtı ve yamuk bir paketten sigara çıkardı. Yaktı ve bulut şeklinde bir dumanı bahçeye doğru üfledi.

“Sıradaki soru.”

“Tüm gece ayakta miydin?”

“Çoğunda.” Gözlerini ovdu sonra havuzdan çıkan bir köpek gibi başını salladı. “Uyuyamadım.”

“Sorun ne?”

“Hiçbir şey.”

“Güzel cevap.” dedim, masadaki bir sandalyeye oturarak. “Sana sorunun ne olduğunu söylememi ister misin?”

Max yorgun bir şekilde bana baktı.

“Gilly Poynter.” dedim.

“Ne olmuş ona?” Sesi o kadar alçaktı ki çok zor duyuyordum.

“Kayboldu. Ve bence sen bununla ilgili söylediklerinden daha çok şey biliyorsun.”

Yutkunmasıyla birlikte gırtlığı bir aşağı indi, bir yukarı çıktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Onu here yerde takip ediyordun. İzliyordun. Seni gördüm.” Masaya dayandım. “Eğer biri Gilly’nin nerede olduğunu biliyorsa o sensin.”

Üç Kadar Say

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Sanmıyorum.” dedim. “Geçen Cuma akşamı seni kütüphanede gördüm.”

“Gillynin kaybolduğu akşam.” Max sigarasından bir nefes daha çekti ve soğuk havada kaybolan, titrek üç halka daha üflendi. “O zaman nasıl bu işin içinde olabilirim?”

“Bilmiyorum. Bunu bana neden sen anlatmıyorsun?”

“Bu işin içinde olmadığımından.” Buna nasıl tepki vereceğimi görmek için bir an bana baktı.

Etkilenmemiştim ve sadece bakışlarına karşılık verdim. “Benim duyduğum bu değil. Gilly’ye takıntılı olduğunu biliyorum. Özellikle senden ayrıldıktan sonra.”

“Defol.” Bana iğrenerek baktı. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Ne gördüğümü biliyorum ve diğer insanların bana anlattıklarını biliyorum.”

“Hangi insanlar?” diye sordu Max, elindeki, kıvılcımlar saçan sigara izmaritini bahçeye atarken. Sandalyeyi benim karşıma çekti ve oturdu. “Bunu kim söyledi?”

“Ness.”

Başını salladı. “Bunu söylediğine neden şaşırmadım?”

“Senin en büyük hayranın değil.”

“Hayır, değil.”

“Onun hakkında ne hissediyorsun?”

“Ona katlanamıyorum.” dedi dürüstçe. “Gilly’nin beni terk etmesi için çok çabaladı.”

“Neden?”

“Çünkü onu kendisine saklamak istiyordu.” “Çünkü o kü-

Jane Casey

çük anormal bir lezbiyen. Gilly'nin normal olduğunu kabul edemedi ve onu dönüştürebileceğini düşündü.”

Kaşlarım yerinden fırlayacaktı. “Vay! Nessa bana bunları söylemedi.”

“Evet, tabii ki Nessa bunu reddediyor. Ama Gilly bana Nessa'nın onu korkuttuğunu söyledi.”

“Ne açıdan?”

“Ona arkadaşlıktan daha ileri hisleri olduğunu söyledi. Nessa, Gilly'yi öpmeye çalışmış.” Max homurdandı. “Tabii Gilly bunların hiçbirini istemiyordu çünkü onun cinsel tercihi bu değil. Kendini tamamen aldatılmış hissetti. Güvendiği biri tarafından hayal kırıklığına uğramış olmanın canını ne kadar acıttığını söyleyip durdu.”

Birden günlüğün girişi geldi aklıma, kâğıda bastıra bastıra kurşun kalemle yazılan satır.

Neden insanlar seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda?

Nessa'nın bana yalan söylemiş olmasına şaşırırmamalıyım. Bunu daha sonra düşünmek için aklımın bir köşesine attım ve Max'e kaşlarımı çattım.

“Gilly, sanki senin onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu.”

Max ellerine baktı. “Muhtemelen. Onunla çıkarken biraz aşağılık bir adıydım. Ama çok zordu. Annesinin bizi öğrenmesini istemiyordu. Bu yüzden evine gidemiyordum ve benimle buluşmıyordu. Okuldan sonra sadece birkaç dakika birlikte olabiliyorduk. Bazen hafta sonları ikimizde kütüphaneye gidiyorduk ve çalışıyormuş gibi yapıyorduk. Baş başa kalacağımız bir yer bulmak zordu. Babam ve annem burada yokken birkaç kez buraya geldi ama hepsi bu.”

Üçe Kadar Say

Will'le yakalamaya çalıştığımız o kısacık özel anları düşündüm ve ilk defa Max'e sempati duyar gibi oldum. Birbirinizi görmediğiniz zaman düzgün bir ilişkinizin olması kolay değil.

Ama sonra Max devam etti, “Yani, ondan çok hoşlandım ama onun partilere katılmamasına ve dışarıya çıkamaması na çok kızdım. Bekâr gibiydim ama başkasıyla da olamazdım.”

“Zavallı, yazık sana.” On üzerinden on birlik kinayem karşısında irkildi. “Bu, Gilly için daha kötüydü değil mi, sen dışarda eğlenirken onun eve hapsolması.”

“Evet, hoş değildi.” dedi Max. “Annesi deli, ona karşı çok katı. Bu nedenle...” sesi kesildi.

“Bu nedenle ne?”

“Bu yüzden Gilly'nin kaçtığını duyunca şaşırmadım.”

İlgim körüklendi. “Neden?”

“Çünkü onun kaçmasına yardım etmem gerekiyordu.” Bunun sindirilmesi için durdu. “Gidip babası ile yaşamak istiyordu ve kaçmayı planlıyordu. Bu, her zaman onun planıydı.”

“Babası nerede?”

“Bristol. Küçük kız kardeşi onunla birlikte yaşıyor.” Gilly'nin tek çocuk olduğumu söylediğimde verdiği tepkiyi düşünerek sandalyemde arkama yaslandım. “Yani onunla birlikte yaşamak için kaçtığını düşünüyorsun. Bulmaya çalıştın mı?”

“Nerede yaşadığını bilmiyorum. Numarası yok bende.” Max ellerini saçlarından geçirdi. “Eğer olsaydı arardım.”

“Büyük ihtimalle polis onunla iletişime geçecektir. Eğer orada olsa öğrenirlerdi. Şu anda onu arıyor olmazlardı.”

Max, omzunu silkti. “Sadece, sürekli Port Sentinel'i terk etmekten bahsettiğini biliyorum. Annesiyle yaşamaktan nefret ediyordu.”

Jane Casey

“Çünkü çok katıydı.”

“Ve deliydi.” Kafasını salladı. “Onu sadece bir kez gördüm ve hemen orada beni bıçaklayacağını düşündüm. Onunla Fore Caddesinde karşılaştık ve Gilly dehşete kapıldı. Elini tutuyordum ve Gilly hemen çekti elini sanki ele ele tutuşmak, başının belaya girmesine yeterliymiş gibi. Annesi onu, hemen eve gönderdi.”

“Eve gittiğinde ne oldu Gilly’ye?”

Max çok samimi görünmüyordu. “Hiç söylemedi.”

“Sen hiç sormadın.”

“Bak, berbat bir erkek arkadaş olduğumu söyledim, değil mi? Hatalar yaptım. Herkes hata yapar. Ama Gilly’yi gerçekten önemsedim ve onun için hep endişelendim. Çok garip davranıyordu. Claudianın partisindeki o olay...” Ellerini yüzünde dolaştırdı. “Beni çok kokuttu. Benimle tekrar birlikte olmak istemediğini biliyordum ama gerçekten bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşündüm.”

“Ah, doğru. Senin ilgin tamamen arkadaşçaydı.”

“Evet. Öyleydi.” Max bu konuyu tartışmaya cesaretli, gözlerini bana dikti. “Ona takıntılı olduğumu söylüyorsun ama değildim. Sadece onunla konuşmak istedim. Hepsi bu. Onu özledim.”

“Ama o seninle konuşmayı denedi, değil mi? Günlükte neler yazdığını açıklamak istedi. Ama sen onunla konuşmadın.”

“İlk başta değil. Ona çok kızgındım. Bu olay benim için sorun değilmiş gibi davranmayacağım. Biz birlikteydik ve o arkamdan iş çeviriyordu, başka biriyle görüşüyordu. Bu kötüydü. Ama bana onun kim olduğunu söylememesi yüz kere daha kötüydü.” Sandalyesini sertçe geri iterek ayağa kalktı, o kadar sert

Üç Kadar Say

itti ki sandalye sallandı ve yere düştü. Mutfağın içinde, küçük bir dairenin içinde yürüdü. “Benim için nasıl olduğunu bir düşün, tüm arkadaşlarıma bakarken hangisinin benim arkamdan Gilly ile birlikte olduğunu merak etmek.”

“Kime güvенеceğine karar vermek çok zor olmuş olmalı.”

“Evet.” Max mutfak tezgâhının üzerinde ellerini birleştirdi ve başını öne eğdi. “Ve tabii Gilly’nin bunu yaptığını bilmek de zordu. Birinin ona bunu yapmasına izin verdiğini bilmek. Kendisine olan saygısının bu kadar az olduğunu bilmek.”

“Ona böyle mi söyledin?”

“İlk başta.” Yan yan bana baktı. “En iyi tepki değildi.”

“Değil gerçekten.” Düşünürken kaşlarını çattım. “Hiç sana kiminle görüştüğüne dair ipucu verdi mi?”

“Hayır.”

“Senin şüphelendiğin biri oldu mu?”

Max ciğerlerindeki tüm havayı verdi. “Herkes? Kimse bana itiraf etmedi. Ve kim yalan söylüyorsa harika bir iş çıkardı. Genelde bu tür şeyler açığa çıkar ama kimse duymamış gibiydi. Ya da duydularsa bile bana söylemediler.”

“Onun günlüğünü okudum. Bunu yazmış, ama onu teşhis etmeme yardım edecek herhangi bir isim ya da bir şey kullanmamış. Ona sadece ‘X’ demiş.

Max başıyla onayladı. “Takma isimleri severdi.”

“Sana ne derdi?”

Utanarak başını eğdi. “Hmm. Emin değilim.”

Kronolojiyi düşündüm. “R olabilir mi?”

Kulakları yanıyordu. “Muhtemelen. Şeyin baş harfi...” Sus-
tu.

Jane Casey

“Söyle bana. Söz veriyorum. Gülmeyeceğim.”

“Romeo.” Ben gülmek için kendimi zor tutarken, “Bu onun fikriydi.” diye hızlıca ekledi. Max benim Romeo imajıma hiç uymuyordu ama bunun bir önemi yoktu; Gilly onu sevmişti.

“Mantıklı.” dedim. “Talihsiz âşıklar. Sen de ona Juliet mi diyordun?”

“Ben ona Gilly diyordum.” dedi alçak sesle.

“Günlüğünde korkmuş görünüyor Max. Senden korkuyormuydu?”

“Umarım korkmuyordun” dedi ama bunun imkânsız olduğunu söylemedi. Bay Lowell’in sınıfının dışında, Gilly’yi beklerkenki yüz ifadesini hatırladım -düşünceli bir kararlılık- ve merak ettim.

“Tarih projesinde seninle çalışmak istemedi.”

“Evet, bu tamamen beni adam yerine koymamaktı.” Üzüntülü görünüyordu. “Daha iyi anlamaya başladığımızı düşünüyordum. Onu affettiğimi göstermek için çok çabalıyordum ve ilerleme kaydettiğimi düşünüyordum. Ve sonra o beni tüm sınıfın önünde utandırdı sanki onu aldatan benmişim gibi. Acıttı.”

“Yani projeyi seninle yapacağını düşünmüştün.”

Max omuzlarını silkti. “Neden olmasın? Yani biraz tuhaftı ama üstesinden gelmiştik. Yine de ondan hoşlanıyordum. Çok. Saygılıydım. Birlikte çalışabilirdik.”

“Ona hiç zarar verdin mi?”

“Onun duygularını incittim. Ona asla el kaldırmadım. “

“Nessa, seninle dedikodular hakkında konuşmaya çalıştıktan sonra gözünde bir morluk oluştuğunu söyledi.”

Üçe Kadar Say

öfkelen-di. “Evet ama benden değil. Nessa bunu benim yaptığımı mı söyledi?”

“Onun izlenimi öyleydi.”

Max lavaboya yaslandı. “Asla. Hayır, hayır, hayır. Ben değildim. Asla bir kıza vurmam. Dün diziyle yüzüme vurduğunda Nessaya bile vurmam hem de o kadar da kız özelliklerine sahip olmamasına rağmen.”

İşte buydu. Hemen soruyu yapıştırdım. “Nessanın kızları sevmesi seni neden ilgilendiriyor? Neden senin için bir tehdit oluşturuyor? Neden onu kendi hâline bırakamıyorsun ve sen kendi hayatına devam ederken, onun da kendi hayatına devam etmesine izin vermiyorsun?”

Şaşır-mış görünüyordu. “Sadece onu sevmiyorum.”

“O da seni sevmiyor ve senden çok daha katı ama bunların onun cinsel tercihleriyle alakası yok.”

“Sana benim hakkımda her türlü yalanı söylüyor. Kendimi savunamaz mıyım?”

“Kendini savunmak için ona isimler takmak zorunda değilsin.”

Max kollarını kavuşturdu. “Tamam, dün onu gördün. Bana vurdu. Provoke edilmemiş bir saldırıydı. Sence Gilly’ye vurma ihtimali daha yüksek olan kim?”

“Bilmiyorum.” dedim dürüstçe. “Ama neden suçu birbirinizin üzerine atmaya çalıştığınızı görebiliyorum. Ve bu bize Gilly’yi bulmakta yardımcı olmuyor.”

“Sana yapabileceklerimi söyledim.” ilk defa söylediği gerçek gibiydi ve Max’e neden daha hoş bir insan olmadığından başka soracak bir soru düşünemiyordum.

Ayağa kalktım ve fırının yanında duran müsvedde bir kâğıda

Jane Casey

telefon numaramı yazdım. “Eğer Gilly’den haber alırsan beni bilgilendir.”

“Bilgilendireceğim.”

“Bence Müfettiş Henderson’la da konuşmalısın. Gilly hakkında bildiğin her şeyi ona anlat. Annesini anlat.”

Ellerini cebine sokarak, huzursuzca, “Sen yapamaz mısın?” dedi Max.

“Sanırım senin anlatman daha iyi olur.” dedim. “Bu arada benden bahsetmemen de daha iyi olur. Gerçekten burada olmamam gerekli.”

“Tamam.” Hâlâ mutlu görünmüyordu.

“Gilly’ye gerçekten yardım etmek istediğini farz ediyorum.”

“Tabii ki istiyorum.”

“O zaman doğru olanı yap.” dedim.

“Başımın belaya girmesini istemiyorum.”

“Neden başın belaya girsin?”

“Televizyon izliyorum.” dedi. “Biz kız kaybolduğunda, her zaman erkek arkadaşına bakarlar.”

“Bu durumda eski erkek arkadaşı.”

“Bu daha da kötü.” Max kollarıyla kendini sardı. “Hiçbir ilgin yokken tüm bunların içine girmek istemiyorum. Ama Gilly’nin eve dönmesini istiyorum.”

“O zaman doğru tercihi yapmalısın.” dedim “Ve umarım işe yarar.”

Evden çıkarken, Gilly’nin günlüğünü düşünüyordum.

önceden korkuyordum ama şimdi kötü bir şey olacak diye dehşet içindeyim.

Dehşet içinde olan bir tek o değildi.

12

ve giden yolum, Will'in evinin önünden geçiyordu.

ETamam, yol rotamı Will'in evinin önünden geçecek şekilde planlamış olabilirim. Onu tüm gün görmemiştim ve içindeki ses sürekli, onun çok yakınımda olduğunu söylüyordu. Kollarının arasına girmek ve dokunuşunda kaybolmak istiyordum.

Ya da bilirsiniz, merhaba demek.

Ancak, park ediliş şeklinden dolayı, sürücünün aceleyle yol kenarına bırakmış olduğu izlenimi veren arabayı görece kadar yakın mesafeye geldiğimde hepsini unuttum. Miadını doldurmuş, yolcu kapısındaki göçükle mavi bir BMW. Babamın arabası.

Olduğum yerde durdum, sonra da kolayca görünmeyeyim diye saklanmak için bir çalılığın arkasına geçtim. Babamın arabasını, Hendersonların küçük ve eski evinin dışında park etmesinin nasıl bir olumsuzlukla ilgisi olabilir diye düşünmeye çalışıyordum.

Ben izlerken ön kapı açıldı ve babam dışarı çıktı. Bir an için başkalarının gördüğü gibi gördüm onu: açık tenli ve kibirli bir

Jane Casey

şekilde yakışıklı. Döndü ve bir şeyler söyledi sonradan bir figür daha görüş alanıma girdi, siyah saçlı bir kadın. Will'in annesi Karen Henderson'ı tanımak bir saniyemi aldı. Bir kere tanışmışım ama onu hiç ayakta görmemiştim. Aslında, yatağa bağlı olduğunu düşünüyordum. Tekerlekli sandalye kullanması gerektiğini biliyorum. Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum. Eğer daha çok ilgilenseydim, hastalığının ne olduğunu öğrenebilirdim diye düşündüm suçluluk duygusuyla. Bazen yürüyebilirdim! bilebilirdim. Ama onunla tanışmışım ve onu birazcık bile sevmemişim. İstmeden ona sempati duyabilirim diye ne kadar hasta olduğunu öğrenmek istememişim. Orada ayakta dururken, tam olarak sağlıklı görünmüyordu. Acı verecek şekilde zayıftı ve teni büyük bir bölümü kapalı kapılar ardında geçirilmiş bir hayat nedeniyle bembeyazdı.

Büyük soru, tabii ki babamla ne yaptığıydı. Birbirlerini tanıdıklarını bile bilmiyordum. Babama baktı ve anlayamadığım bir yorum yaptı. Yüzü asıktı. Babam başını salladı, sonra da onun solgun ince yanaklarından öpmek için eğildi. Bu harekete romantik olan hiçbir şey yok diye düşündüm, küçük yardımlara minnettarlıktı. Nezaketti, başka bir şey değildi.

Karen kapıyı kapattı ve babam güneş gözlüklerini takarken bir süre orada durdu. Sonra da büyük adımlarla, cebinde anahtarlarını arayarak arabaya doğru yürüdü. Ne yapacağıma karar bile veremedi, kapıyı açtı ve bindi. Hızlı olmak zorundaydım.

Koşarak yolu geçip motor çalışırken yolcu kapısını açtım.

“Ne oluyor, Jessica?” Babam çok şaşırılmıştı.

Koltuğa oturdum ve kapıyı kapattı, emniyet kemerimi taktım. “Gidelim.” dedim hemen.

“Ne? Sen, neden?”

Üç Kadar Say

“Bence şu an neler ve nedenler hakkında konuşmanın zamanı değil.” Dan Henderson’ın evinin önünde oturuyorken değil.”

Muhtemelen Dan’in kendisinden daha uzun, daha güçlü ve daha korkutucu olduğunu hatırlayan babam mesajımı aldı. Büyük bir hızla kalktı, lastikler patinaj çekti.

“Zarif kalkış. Beğendim.”

Bana cevap vermek yerine, çenesini sıktı. Yorgun ve bana orada ne yaptığını açıklamak için söyleyecek bir şey bulamamış gibi şaşkın görünüyordu. Yakından, çenesindeki kirli sakalı ve gözlerinin altındaki torbacıklarla iyi görünmüyordu.

Biraz zaman geçmesini bekledim sonra çok canlı bir şekilde, “Nereye gidelim?” dedim.

“Sen genelde benimle bir yere gitmek istemezsin.”

“Ve sen genellikle hep beni, seninle zaman geçirmeye ikna etmeye isteklisindir.” Güldüm. “Baba-kız zamanı, hatırladın mı?”

“Ne istiyorsun Jessica?”

Neyin peşinde olduğunu bulmak istiyorum.

“Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Haftalardır seninle doğru düzgün konuşamadım. Seni en son Noel pazarında annemle konuşmaya çalışırken gördüm.” Bir an sustum. “Neden annemle konuşuyordun?”

“Boş ver.” Babam arabayı tepeden aşağıya marinaya doğru sürdü. Dan Henderson’ın eviyle kendi arasında açtığı her metrede, ruh hâli daha iyiye doğru gidiyormuş gibi görünüyordu. “Neden gelip daireyi görmüyorsun? Taşındığımdan beri gelip görmedin.”

Genelde konuşmamızı uzatmak için sebepler aramazdım ama bu sefer ilgileniyordum. “Çok isterim.”

Sesimdeki istek, heyecan o kadar sahteydi ki bir an korkudan

Jane Casey

büzüldüm ama babam anlamamış gibi görünüyordu. Hâlâ kafası biraz karışık olsa da anlamamış görünüyordu.

Yaşadığı daire 6 katlı, kare şeklinde ve Port Sentinel'in küçük marinasına tamamen hâkimdi. Yazın marina, halatları gemi direğine çarparak, dalgaların üstünde süzülen eğlence gemileriyle dolu olurdu ama şu anda kıştı. Gemilerin çoğu karadaydı, tersanelerde bloklar üzerinde yükseltilmiş, güzel havaların gelmesini bekliyorlardı. Sabah ışığında bile marina kasvetli görünüyordu ve dairenin de donuk bir havası vardı.

“Hadi, gel.” dedi motoru kapatarak. “Gel yeri gör, sonra da seni öğle yemeğine çıkaracağım.”

“Bunu yapmana gerek yok. Birden alarm zilleri çaldı. Babamın neyin peşinde olduğunu bulmak başka bir şey, günü onunla geçirmek başka bir şeydi.

“Sorun değil. Zaten evde hiç yiyecek yok. Sanırım süt de bozuldu, yani sana çay bile yapamam.”

“Kendine daha iyi bakmalısın.”

İç çekti. “Yalnız yaşadığın zaman bu zor Jess. Görecek kimse yok. Önemsediğin kimse yok.”

Beni rahat bırak. Hoş bir şeyler söylemeye çalıştım. “Bunu düşünmemiştim. Zor olmalı.”

“Bazen.” Babam bana sıırttı, bir zamanlar annemin şaibeli çekiciliğine âşık olmasını biraz daha inanılır bir hâle getirecek kadar yakışıklı görünüyordu. “Eşyalarını al ve gel.”

Koltuğun altına kaymış olan çantamı almam bir saniye sürdü. Oyalanıyordum. Arabadan çıkmadan önce, Karen hakkında ne söyleyeceğime karar vermek istiyordum. Çıktığımda, babam arabaya yaslanmış sıkılmış görünüyordu.

“Sonunda. Çok yavaşsın. Sadece annenin böyle olduğunu

Üçe Kadar Say

düşünüyordum ama belki de tüm kadınlar böyledir.”

“Evet, doğru baba. Kadınların her şeyi yapması yıllar alır. Buna engel olamıyoruz. Bizi yavaşlatan yumurtalıklarımız.”

Kahkaha attı. “Lütfen bana feminist olduğunu söyleme.”

“Hayır, feminist olmadım.” *Çünkü eğer benimle konuşaydın fark etmiş olabileceğin üzere zaten öyleydim.*

Onu binaya ve daha sonra da ikinci kata kadar takip ettim. Genlerimin yarısını ondan almama rağmen, onun hakkındaki hemen hemen her şeyden nasıl oluyor da nefret ediyorum diye yine merak ederek.

“İşte, geldik. Evim evim güzel evim. Babam dairesinin kapısını açtı ve ben içeri gireyim diye geri çekildi. Eşikte tereddüt ettim, şöyle bir etrafa baktım. Ön kapı doğrudan açık mutfaklı oturma odasına açılıyordu. Arkasında iki yatak odası vardı. Biri benim için olan küçük oda -gerçi hiç orada kalmadım- ve babamın kullandığı daha büyük oda. Oturma odasının arkasına Port Sentinel’i almış marinaya bakan büyük bir penceresi vardı. Kartpostal gibiydi. Çok fazla eşya yoktu; büyük bir deri koltuk, çekirgeye benzeyen garip modern bir tek kişilik koltuk, bir sehpa ve annemin bir tablo ya da resim koymayı tercih edeceği yerde kaliteli bir televizyon. Birçoğunu eski evimizden hatırladım.

“Ne düşünüyorsun?” Babam beni izliyordu.

“Londra’daki tüm eşyalarımızı burada görmek tuhaf geldi.”

“Hepsi değil.” Koltuğa vurdu. “Sadece boşanmada aldığım eşyalar.”

“Boşanırken bütün iyi eşyaları aldın.” Bizi, annemin İngiliz Kalp Vakfından aldığı yamuk yumuk üçüncü el tek kişilik koltuklar üzerinde otururken terk ederek. O koltukları özlemedim.”

Jane Casey

“Bütün iyi eşyaları aldım çünkü paralarını ben ödedim.”

“Annem ödeyemezdi.”

“Kimse ondan böyle bir şey beklemedi. Ama sen de, annen beni dışarı attığında, her şeyi arkamda bırakmamı bekleyemedin.”

“Bazı erkekler bırakır.” *Mesela, çocuklarını önemseyen babalar.*

“Ben o erkeklerden değilim.” dedi babam, neyse ki ne düşündüğümün farkında olmadan.

“Hayır, değilsin.” diye onu onayladım.

“Peki, ne düşünüyorsun?” dedi yeniden ve bu sefer biraz endişeli, biraz da güvensizdi. Ne düşündüğümün onun için gerçekten önemli olduğunu fark ettim ve kendimi korkunç hissettim.

“Harika. Gerçekten hoş. Çok iyi bir iş çıkarmışsın.”

“Annen de beğendi. Sanırım tek başıma böyle iyi bir iş çıkarmam onu şaşırttı. Sadece kendisinin zevkli olduğunu düşünürdü hep.”

“Annem buraya geldi mi? Annem ne zaman buraya geldi?”

“Birkaç kez buraya geldi Jess.” Babam devasa koltuğuna oturdu, kollarını kafasının arkasında birleştirdi ve bacak bacak üstüne attı. Ne kadar rahatmış gibi davranmaya çalışsa da hâlâ gergin görünüyordu.

“Neden? Seninle vakit geçirdiğini bilmiyordum.” *Ve seninle vakit geçirmesini istemiyorum.*

“Yanlış düşünüyorsun.”

Ben de çekirge koltuğun ucuna oturdum çünkü aksi takdirde istediğim anda ayağa kalkamazdım. Kafamda alarm zilleri çok yüksek sesle çalıyordu, onun bunu duymaması beni şaşırtıyordu. “Neler oluyor baba? Annemle aranızda neler oluyor?”

Üçe Kadar Say

“Konuşuyoruz.”

“Konuşmak?”

“Gelecek hakkında. Biliyorsun yeniden gelip benimle çalışmasını istiyorum.”

Bu onun için en kötü şey olur. “Galerideki işini bırakmak zorunda kalır.”

“Evet, ona da söylediğim gibi asla satışçı olamaz o.” Babam muzır diyebileceğimiz bir bakışla baktı bana. “Sen ondan çok daha iyisin, değil mi? Sanırım bu özelliğini benden almışsın.”

“Muhtemelen.” dedim, sesim çok zayıf çıkmıştı. “Bunu düşünüyor mu?”

“Benim için çalışmayı mı? Evet. Ve muhtemelen bunu söylememeliyim ama daha başka şeylere de gebe olabilir.”

“Başka?” sesim boğuk çıkmıştı. Ses tellerim dehşetten kurumuştu. “Yeniden bir araya gelebileceğinizi mi söylemek istiyorsun?”

“Muhtemel. Sen ne düşünüyorsun? Tekrar birlikte olmamızı ister misin?”

“Binlerce kez hayır.” dedim, o kadar sarsılmıştım ki onun tarafındaymışım gibi rol yapmayı unutmuşum. “Bu olabilecek en kötü şey olur.”

“Teşekkürler. Nasıl hissettiğini söylediğin için teşekkür ederim.” Babam, parmaklarını gergin bir şekilde dizlerine vurarak, pencereden dışarı baktı.

“Cidden, baba. Sen ve annem birlikte bir felakettiniz.”

“Bu doğru değil Jessica. Sonunda her şey dağıldı ama yeniden bir araya getirebiliriz.”

“Her şey dağıldı çünkü sen yirmi bilmem kaç yaşındaki dişçi

Jane Casey

asistanı ile kendi önceliklerini yoluna koyuyordun. Diğerlerinin arasında.” Çenemi elime dayadım. “Sanırım bu şekilde oldu. Doğru hatırladığıma eminim.”

“İkimiz de hatalar yaptık Jess.”

“Oooo.” *Ve anneminki ilk olarak seninle evlenmekti.*

Babam sanki başı ağrıyormuş gibi gözlerini kapayarak burunun ucunu sıktı. “Her neyse, zaten alternatif olanı duyduğunda fikrini değiştirebilirsin.”

“Alternatif olan?”

“Annen ve eski erkek arkadaşı yeniden bir araya geliyor. Erkek arkadaşının babası. Birazcık karışık bir düzen olur değil mi?”

“Yeniden Dan’le birlikte olmayacak.” dedim duygusuz bir sesle.

“Sen böyle düşünüyorsun.”

“Bak.” Sakin olmaya çalıştım. “Dan asla Kareni bırakmayacak. Bu kadar hastayken bırakmaz.”

“Ah evet. Aynı fikirdeyiz.” Gerçi babamın gözünde güvenmediğim bir parıltı vardı. Benim bilmediğim bir şey biliyordu.

“Karen’la ne yapıyordun? Onu tanıdığını bile bilmiyordum.”

“Çok tanımıyorum. Birkaç kez karşılaştık.”

“Yani sadece sosyal bir ziyaret miydi?” diye homurdandım.

“Dalga geçiyor olmalısın baba. Bir şeyin peşindesin.”

Ellerini kaldırdı. “Gerçekten değilim. Tam tersi. Annene yardım etmek istiyorum. Sadece en iyi yol hangisi karar veremiyorum.”

“Anlamıyorum.” dedim.

“Karen, Molly ve Dan’in yeniden birlikte olmalarını engellememi istedi. Bunu benden daha çok istediğini söyleyebilirim ve

Üçe Kadar Say

benim için de annenin mutluluğu çok önemli.”

Kaşlarımı çattım. “Ama annem aralarında hiçbir şey olmadığını söylüyor.”

“Ve sen ona inanıyor musun?”

“Tabii ki.” dedim sert bir şekilde. “Çok uzun zaman önce birliktelerdi, o henüz benim yaşımdayken. Eğer gizlice takıldıklarına dair en ufak bir şüphem olsaydı, sana söylerdim. Ama yok.”

Yavaşça kafasını salladı ve bu çok rahatsız ediciydi.

“Her neyse, Karen neden bunu takıyor? Dan ile bir araya gelmemeleri için, annemi sana dönmeye ikna etmeni mi istiyor?” Ne dediğimi tekrar gözden geçirerek devam ettim: “O gittikten sonra bile, birlikte olmamaları için?”

Babamın bacağı sallanıyordu ki bunun onun stresli olduğunu işaretliydi. “Biraz daha fazlası var ama sen olayı anladın.”

“Bundan vazgeçmeli. Öldükten sonra olacakları kontrol edemez. Sen de annemi bırakmalısın.”

“Jessica, eğer bir an için bu kadar acımasız ve çocukça davranmaktan vazgeçip senin için en iyisinin hangisi olduğunu düşünürsen belki doğru tarafı seçersin.” diye cevabı yapıştırdı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dan’ın üvey baban olmasını istiyor musun? O zaman Will senin üvey kardeşin olacak. Ayırıtsan da ömür boyu mutlu bir aileyi oynayabileceğinizi düşünebiliyor musun? Ya da daha kötüsü ayrılmazsanız.” Kahkaha atmaya başladı. “İkinizi çifte düğüne giderken düşünemiyorum ama tabii daha garip şeyler de oldu.”

Hızlıca düşünürken, gözlerimi ona diktim. Neler olduğunu bilmek istiyordum. Onun, kendisini anneme tercih ettiğimi dü-

Jane Casey

şünmesini istiyordum. Onun bana güvenmesini istiyordum. Ve gerçekten Dan'ın üvey babam olmasını istemiyordum. O yüzden derin bir nefes aldım.

“Aman Tanrım. Bu korkunç olur.”

“Kesinlikle.” Babam arkasına yaslandı. Bunun ne kadar kolay olduğunu düşündüğünü görebiliyordum. Konuşarak beni yanına almak, kolay. Annemi geri almak, hemen. Sonsuza kadar mutlu yaşamak, yüzde yüz.

“Beni desteklemeni istiyorum.” Babamın ayağı hâlâ sallanıyordu. “Önemli bir şey öğrendim. Annenin bilmesi gereken bir şey. Ama bunu öğrenmesinin ona yeniden Dan'le olması gerektiğini düşündürmesinden endişeleniyorum. Eğer benim yerime onu seçerse, senin hayal kırıklığına uğrayacağını hissettirmeni istiyorum ona.”

Kahkaha attım. “Aklını kaçırmış olmalısın. Yıllarca ona senden uzak durmasını söyledim.”

“O yüzden şu anda fikrini değiştirmen çok önemli.” Babam acı çekiyor gibi görünüyordu. “Doğru olanı yapmaya çalışıyorum Jessica. Annene yardım etmek istiyorum.”

“Anlamıyorum.” dedim dümdüz bir sesle. “Annemi etkileyecek ne öğrenmiş olabilirsin?”

“Şu anda seninle paylaşabileceğim hiçbir şey yok.” Babam parmaklarıyla dudaklarının üzerine vurdu. Belki de hiçbir şey söylememeliyim.”

Normalde, babamın annemin işlerine burnunu sokmaması ve dışarda kalmasının iyi bir fikir olduğunu düşünürdüm. Ama babamın endişelenmesi beni endişelendirdi. Kendisinin esas endişesi annemle Dan'ın uzun yıllar önce kaybettikleri aşkı yeniden bulmaları olsa bile.

Üçe Kadar Say

“Sanırım doğru olanı yapmalısın.” dedim. “Hayatında bir kez? Acı içinde görünüyordu. “Jessica, bu durumda kötü adam ben değilim. Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum.”

“Sadece biraz.”

“Evet, doğru.” Babam iç çekti. “Dan’i sevmiyorum. Ve ona güvenmiyorum. Ve herkes için en iyi olanı yapmak istiyorum.”

“O zaman, sanırım şu söz doğru.” dedim zayıf bir ses tonuyla. “Her şeyin gerçekten bir ilki var.”

13

● İçeri girdiğimde, Sandhayes sessizdi ve sadece Hugo'nun arabası dışarıdaydı. Koridorda, komik ve ihtişamlı Noel ağacının yanında durdum ve ev yapımı odundan yapılmış bir melek süsüyle oynadım. Tahta işlerinde iyi olan tek kişi Hugo'ydu ama o da artık yapmıyordu. Kendimi melek gibi bir nesne yaparken düşünemedim, bir çöpü güzel bir şeye dönüştürmek, hâzineye dönüştürmek. Ve Hugo bunu önemsemedi. Keşke böyle bir yeteneğim olsaydı, annem gibi, tüm Leonardlar gibi güzel ve mükemmel şeyler yapabilseydim. Ama elimde olan babamın pratikliği idi. Ve farklı olsaydım diye dilemenin, iki santim daha uzun olsaydım diye dilemekten bir farkı yoktu.

Mutfaktan, Hugo'nun alışık olmadığımız kahkahasına eşlik eden fısıltılar duyuldu. İlerledim ve Leonardların zamanlarının çoğunu geçirdiği sıcak, her zaman karmaşının olduğu odanın kapısını açtım. Hugo saçları her yere yayılmış bir vaziyette, üzerinde eski bir tişört ve şort pijamasıyla mutfak tezgahının üzerinde oturuyordu. Will, masanın yanındaki bir sandalyeye oturmuş, ayaklarıyla fırından destek alarak sandalyeyi geriye doğru yatırmıştı. İçeriye girdiğimde hâlâ kahkahalarla gülüyordu ve

Üçe Kadar Say

bu beni öldürdü -beni gerçekten öldürdü- gözlerindeki gülüşün solduğunu gördüm. Temkinli ve ihtiyatlı görünüyordu.

“Merhaba.”

“Merhaba.” dedim, göğsüme oturan his, nefes almamı zorlaştırıyordu. Birbirimize ne yapıyoruz? Bu düşünce diğer tüm sesleri ve kalabalığı silerek, beynimi doldurdu. Bunu bir gülüşle kapattım.

“Ah Tanrım, giyiniksin.” Hugo ellerini, biraz daha dağıtarak saçlarının arasından geçirdi. “Eminim saatlerdir ayaktaşındır. Hiç dinlenmez misin?”

“Ben tembel teneke değilim eğer kastettiğin buysa. Saate bakmak için arkamı döndüm. “Saat ikiye on var Hugo.

“Farkındayım.”

“Kaçta kalktın?”

“Will geldiğinde. Belki bir saat önce.’ Esnedi, gerindi ve mutfak küçük bir yer olmasa da Hugo, bedeniyle onu doldurabilirmiş gibiydi. “Duş almam gerek.”

Will elini burnunun önünde sallayarak, “Ben de bunu söyleyecektim.” dedi.

“Ben koku almıyorum.” dedi Hugo büyük bir asaletle: “Ama tam uyanmak için duş almam lazım. Ya da banyo yapmam lazım.”

Hugo’nun banyoları efsaneydi, tüm sıcak suyu kullandığı, sırf sevdiği kitabı okuduğu için içeriye girmek isteyenlerin kapı çalışmalarını duymazdan geldiği, banyoyu işgal ettiği uzun saatler.

“Bu, günün geri kalanında yapacağın işleri açıklıyor o zaman.” dedim.

“Jessica.” dedi Hugo homurdanarak. Sadece bir kelimeydi ama ürperdim.

Jane Casey

“İyy. Senin için sorun mu? Gerçekten babam gibi davranma-
na hiç gerek yok.” Su doldurmak için su ısıtıcısına doğru gittim.
“Kim çay ister?”

“Ben.” dedi hemen Hugo.

“Ve ben.” Will ayaklarını ocaktan indirdi ve kupasını bana vermek için ayağa kalktı. Verebilmek için masanın üzerinden eğilerek uzattı, umduğum gibi kalkıp yanıma gelmedi. Arkam-
da bedeninin olması gereken yerde soğuk hava vardı ve hayalet kollarının beni sarması gereken yerde bir ürperti. Böyle olma-
malıydı.

Çayı yaparken çok konuşmadım, tatlı tatlı atışmalarını din-
ledim. Bana ufacık bir ilgi göstermeyen Will’e çaktırmadan bak-
tım. Hareket etmesinde, ifadesinin değişme şeklinde Hugo’yu
dinleyişinde, konuşmasında ve gülüşünde, hepsinde birbirini
tamamlayan bir hoşluk vardı.

Onu çok seviyordum, kalbim sızladı.

Durumu düzelt, diye düşündüm.

Söylemesi, yapmaktan kolay.

“Herkes nerede?” diye sormak için konuşmalarındaki bir
duraksamayı bekledim.

Hugo hızlıca herkesi saydı. “Annem ve Torn alışverişte. Ba-
bam bahçede çalışıyor. Petra yukarda bir yerlerde. Annen...”

Bunu biliyordum. “Pazarda, çalışıyor...”

“Ve biz de buradayız.” Hugo bitirdi.

Sıradan bir soruymuş gibi, “Bugün için planların var mı
Will?” diye sordum.

“Hayır Jess, yok.” dedi. O kadar ciddiydi ki Hugo kupasına
bakarak kahkaha attı. “Senin var mı?”

Üçe Kadar Say

“Bir şeyler düşünürüm.”

Hugo tezgâhtan indi. “Tüm bu hareketlilik gitmem gerektiğini düşündürüyor.”

“Bunu yapabilirsin adamım. Sana inanıyorum ” Hugo mutfak kapısına giderken Will ona sırtıttı. Hugo kapıda durdu, döndü ve her ikimize de uyarı bakışı attı.

“Siz ikiniz oyunu nazik oynayın. Kavga gürültü duymak istemiyorum.”

“Hugo.” dedim kibarca, “Çık dışarı.”

Koridor boyunca güldü. Sesi gelmeyince, Will e döndüm ve bana bakarken yakaladım. Mutfak saatinin sesi, sessizlikte daha yüksek çıkıyordu.

“Merhaba.” dedim sonunda.

“Bu kısmı geçmiştik.”

Elimde sürekli çevirdiğim kupama baktım. “Tamam, hiç yardımcı olma.”

“Benimle konuşmak o kadar zor mu?”

“Göründüğü gibi öyle.”

“Bu iyi değil.”

Tekrar gözlerimi ona doğru kaldırdım ve direkt olarak ona, yüzüne, düşündüğü şeyi görürüm diye bakamıyordum. “Will, korkuyorum.”

Hareketsiz duruyordu. “Neyden?”

“Yanlış şeyi söylemekten? Yeniden?”

“Bence,” dedi çok dikkatlice, “En son olayı yanlış anlayan bendim.”

Omuzlarımı silktim. “Yarısı sen, yarısı ben.”

Jane Casey

“Bu gereğinden fazla cömert bir tutum. Bir hayatın olduğu için söylenen bendim. Prensiplerinden vazgeçmeni isteyen bendim.” Gözleri parladı. “Haklısın. Sen benim teselli ödülüm değilsin.”

Alt dudağımın titrediğini hissettim. Gözlerimi kapattım ve iki damla gözyaşı yanaklarımdan aktı. Ayağa kalkınca Will’in sandalyesinin gıcirtısını dudum.

“Ama sen benim her şeyimsin.”

Bana doğru ilerlemeye başladı... Ve kesinlikle tamamen yanlış zamanda arka kapı büyük bir hızla açıldı.

“Çekil yolumdan Jess.” Dayım dirseğiyle arkasından kapıyı kapadı, elleri havada bana çarparak yanımdan geçti. Tamamen çamurla kaplılardı. “Canım, musluğu açabilir misin?”

Söyleneni yaptım ve sessizce Will’e baktım. Akan suyun sesi bir şey söylemem gerekmediği anlamına geliyordu, şanslıyım. Kelimelerim tükenmişti. Jack, tırnaklarını yıkarken alçak sesle söylenerek ellerini köpürtüyordu. İşinin erken bitmeyeceği çok açıktı. Sonrasında ise muhtemelen çay ve sohbet isteyecekti. Jack’i seviyordum ama yalnız bırakılma isteğine dair ipuçlarını asla anlamazdı. Her saniye, Will’le geçireceğim değerli zamandan çalınmış bir saniye demekti.

O da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Çayını bıraktı ve kupa vurdurdu. “Hazır mısınız?”

Başımınla onayladım ve çayımı bir yudumda bitirdim.

“Sonra görüşürüz Jack.” dedi Will lavaboya akan suyun sesini bastırarak ve belli belirsiz bir onay aldı. Mutfak kapısını açtı ve ben çıktım. Beni takip ederken, “Senin odana mı?” diye sordu, sesi hafif emrivakiydi.

Görünmeye çalıştığı gibi sakin değildi. Bunu, evet demek için

Üç Kadar Say

hemen döndüğümde, beni duvara yapıştırdığında anladım. Beni öptü, sertçe ve kalbim yerinden fırlayacaktı, göğüs kafesimde sinekkuşu gibi kanatlarını çırpıyordu. Ciğerlerime hava almayı başardığımda, “Burada değil.” diyebildim, başını sallayarak geri çekildi, Jack mutfak kapısının diğer tarafındaydı ve her an ortaya çıkabilirdi.

“Yukarıda o zaman.”

“Evet.” Hızla yolu gösterdim, bitmeyen merdivenlerden, ayaklarım yere değmediği için süzülerek üst kata çıktım. Birkaç dakika içinde Will ve ben güvenli bir şekilde yalnız kalacaktık...

Yatak odamın kapısını açtım ve Petra yı elinde göz kalemi aynanın önünde buldum. Masam tamamen kozmetik tezgâhı gibi görünüyordu, bir sürü fırça, kullanılmış peçeteler ve top yapılmış pamuk parçaları.

“Oh Petra, demek buradasın.” içimde çığlık atmama rağmen, sesim süper sakindi. Bir ergeni iki sebeple kışkırtmak istemezdim: daha hızlı çıkmasını sağlamazdı ve onu çok seviyordum. Freya'nın odasına taşındığımdan beri, onun yerine büyük kız kardeş rolünü üstlenmişim ve kendime kuzenim Freya gibi olacağıma dair söz vermişim.

Evet, Freya çok öfkelenebilirdi ve onu odadan atabilirdi ama ben bunu yapamazdım. Herkes kollarını açarak beni aileye aldı. Benim tarafıma düşen de daha önce olduğum gibi daha iyi bir insan olmaktı. Bu da paylaşmak ve uzlaşmak anlamına geliyordu. Ben tek çocuk olarak büyümüşüm ama hep kardeş özlemi çekmişim. Yani, büyük bir aile olmanın getirdiği problemlerden memnundum.

Sadece, Will'in arkamda durduğu, tam o anda değil.

O yüzden belki “Burada ne yapıyorsun?” diye sorduğumda sesimde birazcık gerginlik olmuştur.

Jane Casey

“Akşam görünüşümü kontrol ediyorum. Darcy bana kuyruklu kalem çekmeyi öğretiyordu.” Petra kafasını sağa sola çevirdi. “Sanırım öğrenemedim.”

“O makyajda bir sonraki adım.” Duygularımı dışa vurma için kapı koluyla oynuyordum. “Eninde sonunda yapacaksın.”

“Bence harika.” dedi Will kapıdan. “Güzel görünüyorsun Petra.”

Kıpkırmızı oldu, muhtemelen ayak parmaklarına kadar. “Sol göz birazcık dengesiz gibi.”

“Kimse fark etmez.” Will ona gülümsedi.

“Yeniden deneyeceğim.” Petra görüntüsüne bakmak için eğildi. “Burada olmamın senin için bir sakıncası yok değil mi? Burada, benim odamdan daha kolay oluyor. Aynamı, çöpü ve eşyalarımı koyacağım bir yer yok.”

Gittim ve bir magazin üzerine yapışkan madde akıtan yan yatmış bir şişe sıvıyı alarak dik koydum. “Sadece dikkat et, tamam mı? Her tarafın makyaj olmasını istemiyorum.”

Petra dudağını ısırıldı. “Üzgünüm Jess.”

“Üzülme.” Kollarımı omuzlarına doladım ve sımsıkı sarıldım. “Darcy sana kalemle yapılan nokta hilesini gösterdi mi?”

“Evet. O bir dahi.” dedi Petra saygıyla.

Hafif sinirlenmişim. Petro’nun Darcy’e kahraman gibi tapması çok fazlaydı. “Youtube’den öğrendi.”

“Yine de o bir dahi.”

“Kötü bir tanesi belki.” Kapıya doğru ilerledim.

“Burada durabilirsiniz. Beni görmezden gelin.” dedi Petra. “Size karışmam.”

Üçe Kadar Say

“Sorun değil.” dedim aceleyle arkamdan kapıyı kapatırken. “Sen işine bak. Sorun yok.”

“Başka bir yere gidebilirim.

“Gerek yok. Gerçekten.” Kapıyı kapattım ve Will’e baktım. “Şimdi ne olacak?” diye fısıldadım. Üst katta başka bir oda daha vardı ama küçük ve kasvetliydi, daha da önemlisi çok soğuktu. Yatağın üstündeki şiltenin çarşafı yoktu ve başka oturacak bir yer de yoktu.

İlham almak için bir yukarı bir aşağı baktı. “Merdivenler?”

“Merdivenler.” diyerek aynı fikirde buluştuk. Onu merdivenlere doğru takip ettim. Neyse ki Viktoryalılar merdivenlerini geniş ve alçak basamaklardan yapmışlardı. Will sırtını duvara dayadı ve bacaklarını uzattı. Beni kucağına oturtmak için kendine çekti, bacaklarımı onun bacaklarına doladım. Sağ eli sol baldırımdaydı; sol eli dizimde. Yüz yüzeydik ve sonunda yalnızdık.

“Evet.” dedi.

“Evet.”

“Nerede kalmıştık?”

Boğazımı temizledim. “Eğer doğru hatırlıyorsam senin için önemli olan tek şey benim.”

“Evet oradaydık.” Bana sıırttı. “Senin sıran.”

“Seni seviyorum.” dedim. “Hepsi bu.”

Konuşmadan önce nefesinin düzelmesini beklermişçesine cevap vermek için bir saniye bekledi. Dünyadaki en uzun bir saniyeydi. Sesi boğuktu ve he zamankinden daha alçak sesle, “Sanırım bu yeter.” dedi. Kollarına girdim, ona dokunup öptükçe gerildim ve titredim, onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Jane Casey

Ve evet, merdivenler öpüşmek için olabilecek en kötü yerdi ama üstesinden geldik. Yatak odamın kapısının açılma sesi bizi ayırdı. Kucağından kalkıp yanına oturdum, başım dönüyordu, gözlerim gözlerinde ikimizde sallanarak kahkahalarla gülüyorduk.

“Jess?’ Petra aşağıya doğru indi ve bin ton makyaj olan yüzündeki kaşları çatılmıştı. “Bu ne?”

Elinde mavi bir defter vardı.

Gilly’nin günlüğü.

Sıcak duygular kayboldu, hızlıca.

“Onu bana ver.” Ayağa kalktım ve deftere uzandım. Küçük kız kardeş olarak aldığı uzun eğitim sonucunda defteri geri çekti. “O senin değil Petra. Bana ver ya da nerede bulduysan oraya koy. Eşyalarımı karıştırmamalydın. Eğer odamı kullanacaksan, anlaşmamız bu. Eşyalarımı karıştırmayacaksın.”

“Karıştırmıyordum. Temizliyordum. Defterin siyahla kaplanmış kenarını gösterdi. “Sıvı göz kalemi.”

“Petra! Tanrı aşkına, seni uyardım.”

Yüzü buruştu. “Üzgünüm. Dikkatliydim. Fırça yuvarlandı.”

“Öyle mi? Deftere ulaştım ve elinden çekip aldım. Zararı görmek için şöyle bir içine göz attım. Makyajı silmeyi çalıştığı sayfa çok lekelenmişti ama yine de kelimeler okunabiliyordu “Petra!”

“Bana kızgın mısın?” hıçkırarak ağlıyordu.

“Biraz.” Olmamış gibi davranmadım. Olmuştu. Günlük benim değildi ve daha da önemlisi o bir kanıttı. Gördüğünde Dan’in yüzünü hayal edebiliyordum.

“Bakalım.” Will ayağı kalkmıştı. Omzumun üzerinden günlüğe uzandı.

Üç Kadar Say

Sıkıca tuttum. “Hayır, sorun yok.”

“Nedir o?”

“Başka birinin günlüğü.” dedi Petra yardımcı olarak. “Ama bu senin yazın değil Jess. Kime ait olduğunu çözemedim.” Titredi. “Tüylerimi diken diken etti. Bir şeye gerçekten çok üzül-müş görünüyor.”

Will günlüğü bırakmadı ve benden çok daha fazla güçlüydü. Kaçınılmaza teslim oldum ve defteri bıraktım. Hızlıca göz attı. “Bunu kim yazdı? Jess? Bu kime ait?”

“Gilly Poynter’in.” dedim isteksizce.

“Kayıp kız? Bunu nasıl aldın?” Gözlerinde şüpheyile bana baktı. “Bu sende olmalı mı?”

“Teknik olarak hayır.” dedim, “Ama açıklayabilirim.”

Her şey bir tarafa o bir polisin oğluydu ve kanıt gizlemenin ne demek olduğunu benden daha iyi biliyordu. “Jess, sen ne yaptın?” derken kapıldığı dehşetin hiç abartılı bir tarafı yoktu.

“Evinde ihtiyacım olan bir şey unutmuştum. Ve oradayken odasına bir göz attım.”

“Ve bunu öylece aldın?”

“Okumak istedim.” Yüksek sesle söyleyince kulağa kötü geldi. Başka bir şey düşünmeye çalıştım ama aklıma gelmedi. “Buldum. Bir resmin arkasına çok iyi bir şekilde saklanmıştı.”

Kaşlarını çattı. “Babam bunu gözünden kaçırdı mı?”

“Aslında henüz odayı aramadı.” Yüzündeki bakıştan korktum. “Bayan Poynter izin vermedi. Yani ben almasaydım, içinde ne olduğunu öğrenemezdik.”

“Ama babam bunun sende olduğunu bilmiyor.”

“Hayır.” diye itiraf ettim.

Jane Casey

“Yani içinde ne olduğunu bilmiyor.”

“Hayır. Ama...”

“Var olduğunu bile bilmiyor.”

“Muhtemelen hayır. Yani büyük ihtimalle.”

“Bunu ne zaman buldun?”

“Dün.” dedim. “Dün akşam üstü.”

“Dün? Ona ne zaman söyleyecektin?”

“Bugün. Ona bugün verecektim.”

Will başını salladı ve bu hoş bir şekilde değildi. “Jess. Tanrım. Benden daha iyi biliyorsun, değil mi? Seni öldürecek ve bence haklı da.”

“Destegin için teşekkürler.” dedim anında cevap vererek.

“Eğer suçla ilgili aptalca bir şey yaparsan seni desteklemem Jess.”

Petra bir bana bir Will’e bakıyordu. Hâlâ ağlıyordu. “Başın belaya mı girecek Jess?”

“Öyle görünüyor.”

“Başka ne olacağını düşünüyordun?” diye sordu Will.

Gerçek şu ki bunu hiç düşünmemiştim. Sonuçlarını tartmamıştım. Sadece günlüğü okumak istemişim ve bir sonraki adımda ne olacağına dair hiç düşünmemiştim.

Ama bunu itiraf etmeyecektim tabii.

“Ona açıklayacaktım.”

“Ah, tabii. Bu genelde çok işe yarar.” Will arkasını döndü ve alçak sesle bir şeyler mırıldanarak merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Hâlâ günlüğü tutuyordu. Birkaç basamak aşağıya doğru koştum.

Üçe Kadar Say

“Nereye gidiyorsun? Ne yapacaksın?”

“Bunu hemen babama vereceğim. Daha fazla ertelemek yok. Bunu hemen görmeli.”

Boğazımda ufak bir yumak olmuştu, saf korkuyu yuttum.

“Ona ne anlatacaksın?”

“Bilmiyorum.” Will bana bakmak için durdu ve gözleri Aralık denizi kadar soğuktu. “Bir şeyler düşüneceğim.”

14

Bir sonraki sabah, Noel pazarına gittim. Oraya gitmeyi planlamamışım ama oraya doğru sürüklendim. Eski kasabada sokaklar bomboştu. Fore Caddesinde genellikle izdiham olurdu ama pazar turistleri çekip almıştı. Orada yaşayanlar için büyük göç başlamıştı. Varlıklı olanlar daha sıcak iklimlere kaçıyordu. Pencerelerden sarkan süslerde ve boş kaldırımlarda sallanan Noel ışıklarında kasvetli bir şey vardı. Neredeyse Noel arifesiydi ama tatil ruhu pek hissedilmiyordu.

Ya da bu sadece benim ruh halimdi. Bir önceki öğleden sonramı ve akşamımı, Sandhayes'de boşluğa bakarak ve Dan Henderson'ın bu sefer haklı şekilde, ağzından ateş soluyarak kapımı çalmasını bekledim. Ya da Will'in arka kapıyı omzuyla açarak, toplanmış Leonardlar arasından beni bularak, dışarı çıkarmasını, bana sarılmasını ve aptallık ettiğimi ama beni affettiğini söylemesini. Bunu yüzlerce kez hayal ettim, yüz farklı şekilde ama olmadı. Petra bütün gün dirsekleri dizlerinde, kambur bir şekilde, üzüntü içerisinde hiç konuşmadan yanımda oturdu. Açıkça duygularını gösteremeyen ama beni rahatlatmak isteyen, Fakat bir köpeğin yaptığı şekilde değil, bir kediyi andırıyordu. Akşam yemeğinde yanımda oturdu ve film izlerken yere ayaklarımın

Üçe Kadar Say

ucuna kıvrıldı. (Zaten filmi izlerken ne bir diyalog duydum ne de konuyu takip ettim.)

Ve ona endişelenmemesini, bunun benim hatam olduğunu söyledim. Will'in parlamasından onu suçlamadığıma yemin ettim. Ona kendini kötü hissetmemesi için yalvardım.

Çünkü bu, onun hatası değildi.

Tamamen, her yönüyle benim hatamdı.

Kafamda net bir rota olmadan yürüyordum. Tek bildiğim eve gitmek istemediğimdi. Uyandıktan sonra uzun bir süre yatakta kaldım, günle yüzleşmek istemedim ama sonunda düşüncelerim beni dışarıya sürükledi. Şimdi de kulağımı tırmalayan Noel müziği, beni Noel pazarına sürüklüyordu. Hava yürüyenlere çok yardımcı olmuyordu: yine soğuktu ve alışveriş yapanlar genelde sıcak yemek stantlarının etrafına toplanmışlardı. Elini çenesine dayamış galerinin stantına yaslanmış olan anneme el salladım. O da bana salladı ama oraya gitmedim. Sihirli anne içgüdüleriyle bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacağını biliyordum. Bunu onunla ya da herhangi bir kimseyle konuşmak istemiyordum.

“Rudaolf kırmızı burunlu Ren geyiği” neşeli değil de rahatsız edici biri şekilde parktaki buz pateni alanından çıktı. Paten alanı kalabalık değildi, kayan sadece birkaç kişi gördüm. Bariyerin kenarına yaslandım ve düştüklerinde birbirlerini kaldırmaya çalışırken gülme krizine giren bir çifti paten yaparken izledim.

Ryan omzuma elini koyarak, “Beni mi bekliyordun?” diye sordu. “Beklemene gerek yok. Kayma partnerin geldi.”

“Sadece izliyordum. Kollarının arasından kayarak çıktım ve yüzüne baktım. Bu mesafeden onu ikna etmek daha kolaydı. Çok uzundu ve yakışıklıydı, saçları mükemmel şekillendirilmişti ve saf mavi gözleri bana yazı hatırlatıyordu.

Jane Casey

“Kaymak istediğini görebiliyorum.” O büyük çekici gülümsemesinden beni mahrum bırakmadı. “Hadi Jess. En kötü ne olabilir?”

“Eğer Yolanda birlikte kaydığımızı duyarsa, ne yapar sence?”
< / T¹ I >»
I akmaz.

“Hmm, bence takar.”

“Neden? Bunda romantik bir şey yok.” Ryan’ın ifadesinde meydan okuma vardı. “Eğer sen olduğunu düşünmüyorsan.”

“Hayır, tabii ki düşünmüyorum.”

“Çünkü biz sadece arkadaşız.”

“Evet.”

“Bir çekim yok.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim ve kendime kızarak uzağa baktım ilk önce. Elini omzuma koydu ve yavaşça koluma doğru indirdi.

“Hadi Jess. Neden korkuyorsun? Will mi? O buna çok kızacağı için mi?”

“Dur.” Elimini yukarı kaldırdım. “Hemen. Bunu daha önce yaptık. Şu anda Will ve sen arkadaş olmalısınız.”

“Arkadaş.” Ryan başıyla onayladı. “Haklısın. O yüzden kız arkadaşını çalmaya çalışmamalıyım.”

“Ben çalınacak bir eşya değilim. Umarım söz hakkım vardır.” Kaşlarımı çattım. “Neden her zaman ilkel bir insan gibi davranıyorsun?”

Aşağıya eğildi. “Çünkü eğlenceli. Ve kızlar bunu seviyor.”

“Ama bu kız değil.”

Yüzü benimkine yakın hiç kıpırdamadı. Bir gün seni beni sevmeye ikna edeceğim Jess Tennant.”

Üçe Kadar Say

“Ben seni zaten seviyorum. Arkadaş olarak.” Gerçekten rahatsız edici derecede çekici bir arkadaş.

Ryan gülümsedi. “Seni gördüğüm ilk anı hatırlıyorum. Sahildeydi.”

“Korkuluklar üzerinde dengede durmada çalışıyordun.”

“Dikkatini çekmeye çalışıyordum.”

“İşe yaradı.”

“Yeteri kadar değil.” Çok sıradan bir şekilde söylemişti. Ama sonra, “Seni Will’le her gördüğümde keşke ilk önce harekete ben geçseydim diye düşünüyorum.”

Aşağıya baktım. “Üzgünüm.”

“Biliyorum.” Sonra, “Will nasıl peki?” diye sordu.

“İyi.” Gülümsedim, gerçi gergin dudaklarım yüzümde garip bir şekilde duruyordu. Ryan’ın geçen Cumartesi bizi en son şarap standının yanındaki bankta otururken gördüğü anı düşünmekten kendimi alamıyordum. Sahne durmadan kafamda yeniden canlanıyordu: tartışma, öpüşme, Will’in Ryan’ı fark edişi ve savunmacı ama kontrollü bir agresiflik göstererek bir kurt gibi davranması, bu arada da Ryan’ın gülümsemesi ve muhtemelen eğerleri ve belkileri düşünmesi.

Ve sonra Max’in bu bakışma yarışına son vermesi.

Birden aklıma geldi. “Neden Max’te senin anahtarların var?”

Konunun değişmesi Ryan’ı dağıttı. “Ha?”

“Max Thurston. Senin araba anahtarın. Cumartesi ondaydı değil mi? Sana geri verirken gördüm.”

“Ah. Evet. Arabayı ödünç aldı.”

“Ne zaman?”

“Hmm...” Bir süre düşündü. “Cuma akşamı. Okuldan sonra.

Jane Casey

“Ne zaman istedi senden?”

“Mesaj attı bana.” Ryan elini cebine attı ve telefonuna baktı. “Dördü on geç. Ama hemen cevap vermedim. Nerede olduğumu söylemek için ona beşe çeyrek kala mesaj attım.”

“Sana neden istediğini söyledi mi?”

Hatırlamaya çalışırken Paten alanına doğru, uzağa baktı. “Bilmiyorum. Yani Max’in nereye gittiğini, çok fazla benzin harcamadığı ya da onu çöplüğe çevirmediği sürece arabayla ne yaptığını da takip etmiyorum. Ben kullanmıyordum bu yüzden de memnuniyetle verdim.”

Ve bu işte tam Ryan’dı: eli açık ve cömert. Benim yalnız kurt erkek arkadaşımın aksine, Ryan’ın bu kadar kalabalık bir arkadaş grubunun olmasının sebeplerinden biri buydu.

“Yani tüm Cuma akşamı araba onda mıydı?”

“Evet. Onun bana anahtarı Cumartesi sabah verdiğini gördün değil mi şahin göz. Hiç kaçırmazsın değil mi?”

“Kaçırmamaya çalışıyorum.” Bir dakika düşündüm. “Arabayla ilgili garip herhangi bir şey fark ettin mi?”

Ryan omuzlarını silkti. “Hayır aslında. Aldığında pisti. Geri verdiğinde hâlâ pisti. Ona arabayı yıkattırmaya çalıştım ama olmadı.”

“Ne kadar uzağa gittiğini anlayabildin mi?”

Başını salladı. “Ama benzini doldurduğunu biliyorum çünkü geri getirdiğinde depo doluydu ve ona vermeden önce sadece çeyrek depo benzinim vardı.”

“Tamam.” dedim. “Teşekkür ederim.” Max’in Cuma günü arabasının olmasının bir önemi olup olmadığını ya da bunun sadece bir tesadüf olabileceğini düşünerek arakamı döndüm.

Üç Kadar Say

Dördü on geçe: Gilly kaybolmadan önce. Sonra onu kütüphanede görmüştüm, nefes nefese, bana bak ama bana bakma havasında. O kadar da kurnazca değildi.

Sanki onu görmem gerekiyormuş gibi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Ryan.

“Sadece yürüyeceğim.” “ Ve düşüneceğim.” diye ekledim.

“Yani sana eşlik edecek birini istemiyorsun.” Ellerini kotunun cebine soktu ve iç geçirdi, pes etti. “Tamam.”

“Üzgünüm.” Kenarda tek ayak üstünde durdum. Bir tuhaf hissettim. Onu böyle hayal kırıklığına uğramış görmekten nefret ediyordum. Sanki yapacak daha iyi bir şeyim varmış gibi.

Ve tabii içimde küçük bir parça -günlük konusunda yanlış yaptığımı bilen tarafımdı- yanılmaktan nefret ediyordum, özgür bir birey olduğumu ispat etmek istiyordu, Will’in bana sahip olmadığını.

“Ya da... Kayabiliriz?”

“Ciddi misin?” Yüzü aydınlandı. “Kayacak mısınız?”

Başımınla onayladım. “Seni uyarıyorum, çok kötüyüm. Sadece bir kere Londra’da kapalı alanda binlerce başka insanla birlikte kaydım. Bu biraz farklı.”

“Endişelenme.” dedi Ryan. “Kolay. En azından, ne yaptığını bilen biriyle kayarsan kolay.”

“Ve sen biliyorsun.”

“Sormana gerek var mı?” Sırıttı. “Her şey dengeyle ilgili.”

“Geleneksel olarak çok iyi olduğum bir şey değildir.”

“Hayır ama ben denge konusunda iyiyimdir.” Övünmüyordu. Muhtemelen doğrudu. Gördüğüm doğuştan en yetenekli atletlerden biriydi, dediği her şeyde iyiydi.

Jane Casey

Ona gülümsedim. “Sana inanıyorum.”

“Tamam.” Sanki uçurtmanın kuyruk ipini yakalar gibi ruh hâlimdeki değişimi yakalamıştı. Ryan mutluluk, macera ve eğlence için yaratılmıştı. Elimi tuttu. “Hadi gidelim.”

İyi ki yaptım. Ryan, pisti işleten adamla ilgili şakalar yaptıkça göğsümdeki o kurşun gibi ağırlık kayboldu. Kiraladığımız patenlerin iplerini bağlamada bana yardım edebilmek için adamı yanımızdan gönderdi.

“Çok sıkı, çok sıkı.” diye şikâyet ettim.

“Üzgünüm. Sıkı olmak zorundalar.” ipleri çok fena sıktı. “Bileklerine batıyorlar mı?”

“Evet!”

“iyi.” Beni ayağa kaldırdı ve patenlerin üzerinde sendeleyip dengede duramadığım için bir anlığına beni tuttu. “Rahat ol. Daha buzun üstünde bile değilsin.”

“Unutmuşum.”

“Hatırlayacaksın.”

Adam kapıyı açık tuttu ve Ryan buza adımımızı atar atmaz sabit durmama yardım etti. Kollarını bana doladı ve birkaç metre ileriye doğru, dengeyi tutturmaya çalışarak kaydım.

“Dikkat et Bambi.”

“Nasıl bu kadar kolaymış gibi görünüyor?” Söylendim.

“Beceri. Yetenek.”

Ryan beni bıraktı ve etrafımda küçük bir daire çizdi. Yanımdan geçerken onu yakaladım ve beni pistin ortasına doğru geri geri kayarak götürdü.

“Hadi Jess. Sadece kendine güvenmelisin.”

Sözünü diledim, yaptığıma odaklandım ve birkaç dakika

Üç Kadar Say

içinde eğlenmeye başladığımı, kendi başıma kayabildiğimi ve aynı Ryan'ın söylediği gibi ihtiyacım olan hareketleri hatırlamaya başladığımı fark ettim. Bağırıyordu tezahürat yapıyordu, sendelediğim zaman yardıma koşuyordu ve ben kendi başıma ayakta durmayı başardığım anda beni bırakıyordu. Daha güvenle kaymaya başladığım anda önüme geçti ve ellerini uzattı.

“Benimle kayar mısın?”

“Zaten bunu yaptığımızı sanıyordum.”

Başını salladı. “Böyle.”

Ve sonra kollarının arasındaydım, dönerek daireler çizerken saçlarım uçuşuyordu. Nefesim kesilmişti ve Ryan dönerek önümde durup, paten bıçakları buzu kestiğinde kahkaha atıyordum. Sarılmak için beni kendine çekti. Ellerimi beline doladım, dik durabilmek için desteğine ihtiyacım vardı, yakından sarıldım. Başını bir an için benim başımın üstüne koydu, ikimiz buzun ortasında hareketsiz durduk.

“Jess.” Sesi yumuşaktı. Göğsünün derinliklerinden gelmişti, titriyordu. Onu görebilmek için, nefesimi kontrol altına almaya çalışarak geriye çekildim. Ona arkadaş olduğumuzu hatırlatacak -başka bir şey değil- esprili bir şeyler söylemek ve onunla sadece arkadaş olduğumuz için kaydığımızı söylemek istedim. Sonra Ryan ileriye baktı ve yeniden adımı söyledi. Bu sefer ses tonunda uyarı vardı. Benden uzaklaştı ve ben arkamı döndüm, neredeyse düşüyordum. Omuzlarımdan yakaladı, beni sabitledi ve sonra sanki dokunduğu anda eli yanmış gibi tekrar bıraktı.

Çünkü Will ağaçların altında durmuş bizi seyrediyordu ve ilk defa içindeki tüm karanlık yüzüne vurmuştu. Mantıklı davranışlarının arkasında saklıyordu ama babasının öfkesi ve daha fazlası vardı onda. Ellerini uzun siyah paltosunun cebine

Jane Casey

koyup, arkasını dönerek meydana doğru yürümeden önce birbirimize baktık, sanki bakışma dakikalarca sürdü.

Ben şoktan hareket edemiyordum. Buzun kenarına doğru kaydım, Ryan'ın bana uzattığı eli tutmaktan gurur duymuyordum, topallaya topallaya banka yürüdüm. Willie konuşmam gerekiyordu. Eğer patenlerin ipleri bu kadar sıkı olmasaydı çoktan arkasından koşuyor olurdu. Hıçkırı hıçkırı ağlayarak sağ pateni çıkarmaya çalışırken, bir tırnağımı kırdım sonra bir tanesini daha.

“Bırak yardım edeyim.” Ryan da sol paten üstünde çalışmaya başladı.

“Ben yapabilirim.” dedim, ipleri hızla çekerek.

“Belli ki yapamıyorsun.” Sinir bozucu bir rahatlıkla düğümü açtı ve pateni çıkardı.

ipler hâlâ yarım bağlı diğer pateni çıkardım ve ona uzattım.

“Sihrini kullan. Üzgünüm. Will'le konuşmam gerek.”

^aJess ^M

Botlarımı giyiyordum. “Ne?”

“Sadece” -yamuk bir gülümsemeyle- “nasıl gittiğini bana söyle.”

Will'in gittiği yönden koştum. Aşağıdaki kapıdan parkın dışına çıkmıştı, Port Sentinel'in ucundaki ağaçlarla kaplı burna doğru giden sahil yoluna doğru ilerlemişti. Orası kuzenim Freya'nın öldüğü, Will'le benim tartıştığımız, tekrar bir araya geldiğimiz ve neredeyse öleceğimiz yerd. Oraya gittiğinden emin değildim ama Will'i tanıyordum ya da tanıdığımı sanıyordum. Herkesten uzaklaşmak isterdi. Kontrol altına alana kadar öfkesinin alevini kimsenin görmesini istemezdi. Bir sonraki görüşümde kesin saf buzla karşılaşacaktım, şefkatinden mahrum

Üç Kadar Say

bırakılacaktım ki bu bağırmaktan ya da kapıları çarpmaktan çok daha hazla yıkıcıydı.

Ağaçların oraya vardığımda nefes nefese kalmıştım ve tepelere çıkan kumlu yola baktım. Onu hiçbir yerde göremedim, sonra yağmur yağmaya başladı, denizden gelen bir fırtına. Ağaçlara ulaşip onlara dokunarak dengemi sağladığımda, gövdeleri nemden ve yağdan simsiyah olmuştu. Bacaklarım yorgundu, kaslarım kaydıktan, koştuktan ve şimdi de tepeyi tırmandıktan sonra şikâyet ediyorlardı. Duyabildiğim tek şey kendi nefesim ve sert yerde botlarımın çıkardığı seslerdi.

Tepelere umduğumdan daha hızlı çıktım. Belli belirsiz önümde görünen banka oturdum ve burada oturup denizi seyrettiğimiz zamanları hatırladım. Bugün su, bir yeşim taşı kadar sert ve yeşil görünüyordu. Dalgaların uzaktan gelen kıyıya çarpma sesinin tehditkâr bir havası vardı. Paltom yağmuru emmişti ve saçlarım yüzümün etrafında nemli iplik gibi duruyordu.

Banka yumruğumla vurdum, acıdı. Buna kim kalp kırıklığı demişse çok doğru söylemiş. Sanki kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılmış gibiydi. Öfkeyle birlikte, içimde büyüyen hüznün acısını hissedebiliyordum. Will benimle konuşmak için bekleyebilirdi.

Bana güvenebilirdi.

Telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim, telefonun bir kere, iki kere çalışını dinledim ve sonra kapattım. Yani benimle konuşmayacaktı. Mükemmel. Yeniden kasabaya doğru yürümeye başladım, yolun dikleştiği veya ağaçlık yerlerde dengemi zor sağlayarak hızla hareket ediyordum. Tehlikeler arasından geçerken dikkatli ama hızlı bir rota takip edebilmek için ayaklarıma bakmam gerekti. Yolun sonunda bir viraj vardı, o nedenle ona

Jane Casey

Çarpmadan 6nce beni uyaran hiçbir Şey olmadı. Beni tuttuğun da nefesimi tuttum ve beni tutanın Will değil de babası olduğunu anlamam bir saniye s6rd6.

15

an bir saniyeliğine omuzlarımı tuttu, sonra bıraktı.

D“Jess, orada yukarda ne yapıyordun?”

“Will’i arıyordum.”

“O tarafa doğru mu çıktı?”

“Öyle olduğunu düşündüm.” Hızlı hızlı nefes almaya çalışıyordum. Nefesimin sebep olduğu buharı görmek çok iticiydi. Dan’in benim üzerime doğru nefesini vermesini ve ben de onun üzerine doğru nefesimi vermek istemedim.

Bana kaşlarını çattı. “Tartıştınız mı?”

“Nereden bildin?”

“Gözlerin kırmızı. Ve Will’in buradayken ikinizin yapışık ikizler gibi dolaşmasını beklerdim. Ama Will yok.” Kafasını yana yatırdı. “Ve ikiniz zamanınızın çoğunu kavga ederek geçiriyormuşsunuz gibi görünüyor.”

“Aptalca bir yanlış anlamaydı.” dedim.

“Her zaman öyledir.”

Yanan yüzümü saklamak için kafamı öne eğdim. Hangisinin sinir bozucu olduğunu bilmiyordum, onun ilişkimiz hakkında yorum yapması mı yoksa haklı olması mı?

Jane Casey

“Her neyse.” dedi Dan buz gibi bir sesle, “Bu kadar konuşma yeter. Bana söylemek istediğin bir şey yok mu? Bir özür mesela?”

Beklenmedik bir çukura düşmüşüm gibi midem yerinden kalktı. “Günlüğü aldın.”

“Günlüğü aldım. Ona bakmaya cesaret ettiğimde Dan merakla gözlerini bana dikmişti. “Neden onu alman gerektiğini düşündün?”

“Bana senden daha fazla anlam ifade edeceğini düşündüm. Hakkında yazdığı insanları tanıyorum.”

“Bu yüzden de aldın.”

Dudağımı ısırardım. “Bayan Poynter senin Gilly’nin odasını aramana bile izin vermezdi. Hiçbir şekilde ele geçiremeyecektin.”

“Dün evden çıktığımızda, saat ikide bu günlüğü almış olmalıydım. Yani uzun zaman önce.” Dan başını salladı. “Senin mantıklı olduğunu düşünüyordum Jess. Bundan daha akıllı olduğunu düşünüyordum.”

“Özür dilerim.” Gerçekten içten söyledim. “Will zaten bana bununla ilgili kızdı eğer iyi hissedersen.”

“Söyledikleri muhtemelen kötü değildi.”

Titredim. “Kötüydü.” Son hız düz cama uçarak çarpmak gibiydi. Olduğum yerden vardığım noktaya gelmiş olmak çok acımasızcaydı.

Ve her şeyi Ryan’la kayarak daha da kötü hale getirdim. Ve aslında... Masum bir şeydi ama öyle görünmediğini biliyordum. Bunu ben bile görüyordum. Hatta Ryan için bile adil olmadığını farkındaydım.

Keşke bu beklenmedik çukur var olsaydı da ben de içine yat saydım ve bir daha hiç kalkmasaydım.

Üç Kadar Say

Dan aniden, “Bana günlüğü anlat.” dedi. “Sen okudun. Ben de okudum. Bana çok bir anlam ifade etmedi. Zahmet olmazsa benim için çevirebilir misin?”

“Hiçbir şey anlamadım.” dedim, “Ama yazdıklarından söyleyebileceğim Max Thurston’la kısa bir ilişkisi olmuş.”

Dan kaşlarını çattı. “Bunu bilmiyordum.”

“Sanırım bu bir sır olmalıydı. Ve sonra... Ayrılmışlar.”

“Çünkü?”

“Gilly... Şey... Engelliler tuvaletinde biriyle bir şey yapmış.”

“Evet.” dedi Dan. “‘Seks yaptım.’ Bölümünü anladım, ister inan ister inanma. Kiminle?”

“Hâlâ bilmiyorum.” dedim. “Bulmaya çalışıyorum. Ama Max öfkeliydi. Onu terk etti.”

“Yani Gilly kaybolduğunda, ilişkileri bitmişti.”

“Evet ama...” Gerçekten Max’i bu işin içine bulaştırmak istemiyordum. Diğer taraftan, onun hakkında şüphelerim vardı. Dan kıdemli bir polis görevlisiydi bu yüzden Max’in şüpheli olup olmadığına kendisinin karar verebileceğine güvenebilirdim. “Yine etrafta dolaşıyordu. Onunla konuşmak istiyordu. Ve bana sanki Gilly onunla konuşmak istemiyormuş gibi geldi. Ondan kaçmak için elinden geleni yapıyordu.”

“Adını tekrar söyler misin?” Dan bir defter çıkardı.

“Max Thurston.” Adını boş bir sayfanın başına yazarken Dan’i izledim.

“Adresi?” onu da isminin altına yazdı. “Onunla daha önce hiç tanışmadım. Baş belası olamaz.”

“Ya da şanslı biri.” dedim.

Dan’in bakışından, söylediğimin hoşuna gittiğini anladım.

Jane Casey

“Bu kadar mı? Yani etrafta fazla dolaşıyordu.”

“Hmm. Ve birkaç şey daha... Bir araba ödünç aldığı gibi.” Ryan’ın bana anlattıklarını anlattım ve Max’i kütüphanede nasıl gördüğümü. “İçeri daha yeni girmişti çünkü ceketini yağmurdan ıslanmıştı, içeri gizlice girdi, o kadar garip davrandı ki onu fark ettim ve sonra yeniden koşarak dışarı çıktı.”

“Bu seni onun görgü şahidi yapar.”

“Ben de öyle düşündüm. Ve sabaha kadar da arabayı geri getirmemiş. Yani neredeydi ve ne yapıyordu?”

“Bunlar ona sormam gereken sorular gibi.” dedi Dan. “Daha sonra bana onu gösterirsin.”

“Sonra mı?”

“İnsanlardan Gilly’yi aramaları için gönüllü olmalarını istedim. Onu gerçekten bulacaklarına inandığım için değil ama resimleri haberler için istiyorum. Alanda dolaşan insanlar, o tür şeyler... Bu şekilde ulusal medyanın daha çok ilgisini çekeriz. Eğer senin gerçekten Gillynin bedenine rastlayacağını düşünsem, yakınlarına bile yaklaşamazdın.”

Söylediği balyoz gibi kafama indi. “Bedeni mi? Ölmüş olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bir olasılık.” Dan ciddi bir şekilde bana baktı. “Bunu biraz eğlence gibi gördüğünü biliyorum Jess ama geçen her saat Gillynin güvenle eve dönme şansını azaltıyor.”

Bunu güçlükle kabul etmeye çalışırken yutkundum. Aptalcaydı ama gerçekten zarar görmüş veya incinmiş olacağını düşünmedim. Gerçekten kaçtığına inandım. Bana söylenen buydu. Daha sonra düşünmek üzere bu fikri aklımdan çıkardım ve Dan’ın bana söylediği, ilgimi çeken diğer şeye odaklandım.

‘Ulusal medyayı önemseyeceğini düşünmezdim.’

Üçe Kadar Say

“Ben Gilly Poynter’i bulmayı önemsiyorum.” dedi Dan sakince. Benim bölgemde kayıp bir ergen olmasını istemiyorum, özellikle de tam Noel’den önce. Mutlu bir son istiyorum ve hemen istiyorum. Bu yüzden de güzel Devonshire kırsalında hepimiz Gilly’yi arıyormuş gibi yapacağız ve babası da ailesiyle bağlantı kurması için kızına yalvaracak ve Noel dileğimin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini göreceğiz.”

Arama çalışması için toplanma saati üçtü ve sanki Port Sentinel’deki herkes bunun için gelmiş gibiydi. Ben de komşuları, okul arkadaşlarımı ve yerel marketlerde çalışan insanları görerek kalabalığın içinde lastik botlarımla yürüdüm.

Arama alanı çok çamurlu bir alandı. Arazinin sonunda, bir tepenin zirvesine kadar çıkan ormanlık bir bölge vardı, uzakta kalan tarafında ise bir taş ocağı. Isıya duyarlı kameralarla aradığımız alanın üzerinden helikopter zaten geçmişti ve arama kurtarma köpekleri, Gilly’nin çıplak gözle görülemeyeceği yoğun çalılıkların altını araştırmışlardı. Hiçbir şey bulamayacaktık ama yaptığımız şeyin değerini görebiliyordum.

Ön tarafta tanıdığım yapışık ikizler vardı: Darcy and Claudia, Immy ile kol kola girmişlerdi. Arkalarında Abigail ve Louise Manning’! gördüm, biraz ileride uzun gri paltosuna sarınmış Nessa duruyordu ama altında da deri ceketini vardı. Yanına gittim.

“iyi misin?”

“Evet.” dedim sessizce. Bana bakmıyordu gerçi arkama doğru bakıyordu ve döndüğümde kimi göreceğimi Nessa’nın yüz ifadesinden anlamıştım: Şişme montuyla Max Thurston. Arabayı sormak için onunla konuşmak istedim ama iki sebepten dolayı cesaret edemedim. Bir: Ryan’la omuz omuza duruyordu ve ben Ryan’ın yakınında herhangi bir yere gitmek istemiyordum. Ve iki: Dan Henderson, Max’in potansiyel bir şüpheli olduğu ger-

Jane Casey

çeğini göz önünde bulundurarak, hangi koşullar altında olursa olsun, onu harekete geçirecek, işkillendirecek bir şey yaparsam beni hapse atacağı konusunda uyarmıştı.

“Bir sebep bulurum seni atmak için. Herhangi bir şey için.” dedi ve bunda ciddi olduğunu anlayacak kadar onu iyi tanıyordum.

“Bir şeyler bulacağımızı düşünüyor musun?” diye sordu Nessa beni olduğumuz ana geri getirerek.

“Oh, dürüstçe mi? Hayır.”

Başıyla onayladı, sanki yanaklarına hafif renk geldi. “Umarım bulmayız. Bulmak istemiyorum. Biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Sanki çok fazla bir şey söylediğini düşünmüş gibi döndü ve birkaç adım uzaklaştı ve ima etmek istediğini aldım. Ayrıca, bir elinde klasör, bir elinde megafonu tutan ve etrafını sarmış yaygara kopartan gazetecilerden şiddetle rahatsız olmuş görünen Dan Henderson’ı sonunda görmüştüm. Göz göze geldik ve gazetecilerin oluşturduğu çemberden çıkarak, kimse duymadan onunla konuşabileyim diye çok yakınımıdaki bir standın yanında durdu.

“Burada mı?”

“Evet.” Dane Max’in giydiği ve durduğu yer hakkında bilgi verdim ve Max’in olduğu tarafa bakmadan kafasını salladı.

“Teşekkürler.” Cevap beklemeden uzaklaştı ve ben de konuşmamızı uzatmadığı için memnundum. Polise yardım ediyorum diye üzerime çok fazla dikkat çekmek istemiyordum. Max izliyor mu izlemiyor mu diye bakmadım. Tek yapmak istediğim buydu ama onun yerine sadece ufka baktım. Az sonra gün bat-

Üç Kadar Say

maya başlayacaktı ve kameramanın Dan'ın istediği görüntüleri çekebilmesini umdum.

“Jessica.”

“Oh, kahretsin.”

Döndüm ve çamurların içinde babamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Burası onun doğal yaşam alanı değildi; bir şehir caddesi ona daha uygun olurdu.

“Baba, ne yapıyorsun burada?”

“Gelip yardım edebileceğimi düşündüm.” Arkama doğru baktı. “Annen burada mı?”

“Bu onu etkileme yolun mu? iyi bir insanmış gibi davranmak?”

Babamın dudakları gerildi. “Bana hiç şans vermeyeceksin, değil mi?”

“Hak etmedin.” dedim. “Her neyse, annemin burada olup olmadığını bilmiyorum. Onu görmedim.”

Kalabalığı taradı. “Eğer burada değilse, gidebilirim. “

“Baba.” diye isyan ettim. “Senin için bile çok utanmazca.”

“Bir insan fazla ya da eksik hiçbir şeyi değiştirmez.” dedi ki bu doğrudu ama konu bu değildi. Kaşlarını çattı. “Ona bak. Bunu seviyor, değil mi?”

Baktığı yöne doğru baktım, Dan Henderson'ı bir grup memura talimat verirken gördüm. “Dan mi? Bu onun işi.”

“Kahramanı oynamak.” Babam homurdandı. “Sadece laftan ibaret. Her zaman öyleydi. Sanki polis olmak seni otomatik olarak azizlik makamına aday yapıyor.”

Şahsen, polis olmanın, zengin insanların zenginliklerini yönetmelerine yardım etmekten daha önemli bir iş olduğunu

Jane Casey

düşünüyordum ama tabii bunu babama söylemedim. İyi olmazdı.

Dan bizim tarafımıza baktı ve babamı gördü. Ölümcül bakışları bana olmasa da korunmak için başımı öne eğme his-sine karşı koymak zorunda kaldım. Babam kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve sanki asla yenemeyeceği bir bakış yarışma-sından geri adım atmamış gibi rahat bir şekilde arkasını döndü.

“Eğer anneni görürsen, ona beni burada gördüğünden bah-seder misin? Sadece konuşma arasında söyle. Ona bunu söyle-meni istediğimi söyleme.”

“Tabii.” dedim ağır ağır. “Bunu ona söylememin ne kadar garip olduğunu düşünmeyecek.”

“Hatırla Jessica.” dedi babam buz gibi, “Bu senin de çıkarı-na.

“Eğer öyle diyorsan.” Onu uzaklaşırken izledim ve iç geçir-dim. Beklentilerimi ne kadar düşük tutsam da hâlâ beni hayal kırıklığına uğratmayı becerebiliyordu.

Dan’ın memurlarından biri geldi ve bağırdı: “Tamam mil-let, diğer arayanların yanında sıraya girebilir misiniz?” Başlamak istiyoruz. Aranızda altmış santimetreden fazla uzaklık olmasın, sağınızda ve solunuzdaki insanlarla aynı hızda yürümeye gayret edin. Sırada yerinizi aldıktan sonra lütfen yerinizi değiştirme-yin.

Sıraya doğru yürümeye başladım ve Ryan’ın ikimizi yan yana getirebilecek bir rotada yaklaştığını gördüm. İçgüdüm bana bu-nun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Yönümü değiştirerek, düz-gün giyimli ve yumuşak deri botlarını giymiş -ki ben de onları tercih ederdim- bir grup yürüyüşçünün arkasına kaçtım. Onlar sıraya girerken aralarına karıştım. Ryan’ın güvenli bir mesafede

Üç Kadar Say

olup olmadığını kontrol etmek için sağımdaki sıraya baktım. Sonra sola baktım ve kalbim duracak gibi oldu çünkü Will de diğer tarafta aynı uzaklıktaydı. Dönüp bana bakması, göz göze gelmemiz ve benim orada olduğumu görmesi umuduyla gözlerimi ona diktim. Oysa o, aynı benim Ryan'ı görmezden geldiğim gibi beni görmezden gelerek, bana güzel profilini gösterdi.

“Benim için yer var mı?” Soruyu soran çok süslü şapkası, komik mor ceket ve pembe yüzüyle benim yanımdaki sıraya girmeye çalışan Bay Lowell'di. Aman, ne harika.

Tanıdık birine rastlamış olmaktan memnun görünüyordu. “Jess ne kadar düşüncelisin. Gelmen çok iyi olmuş.”

“Ben de sizin için aynı şeyi düşünüyorum.”

Omuzlarını silkti. “Daha fazlasını yapabilmek isterdim. Zavallı Gilly. Umarım onu buluruz.”

Dan'in planını ona söylemek gibi bir delilikte bulunmadım bu yüzden sadece başımı salladım.

Ellerini birbirine sürttü. “Soğuk, değil mi?”

Gerçekten de soğuktu. Kamera ekibi alanın diğer tarafında ağaçların çizdiği sınır boyuna yerleşmişti. Dan bir elindeki megafonundan toplanmış kalabalığa, bir de telsizinden ekibine talimatlar vererek bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Polis memurları insanları sıralara yönlendirerek artık harekete geçmişti.

“Müfettiş Henderson'ı tanıyor musun?” diye sordu bana Bay Lowell. “Seni onunla konuşurken gördüm.”

“Ah... Komşumuz.” Gerçekten ilişkimizin ne olduğu ile ilgili detaylı bir bilgi vermek istemiyordum, özellikle de şu anda ben de tam olarak bilmiyorken. Erkek arkadaşımın babası mı? Eski erkek arkadaşımın babası mı? “Sadece merhaba diyordu.”

Bir arama köpeği, sıra boyunca yeri ve insanların ayakkabı-

Jane Casey

lanm koklayarak yürüdü, onu tutan kişi de arkasından gelirken sıraya girmiş kurtarma ekibiyle sohbet ediyordu. Köpek uzun sarkık kulaklı bir Spanyeldi ve küçük polis ceketi içinde hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi.

*Bir köpek!' dedi Bay Lowell. Eğer iç görüşünü bu seviyede tutacaksa bayılma taklidi yapmam gerekecekti çünkü kaldırabileceğimden emin değildi.

Köpek vakmımıza geldi, bizi geçti sonra ayaklarımızı koklamak için geri döndü. Kahkaha attım. Bay Lowell panikle kısa bir nefes alarak gerive doğru küçük bir adım attı.

“Köpekleri sevmem.”

“Bence çok cana yakın.” dedim.

Sanki köpek Bay Lowell'in huzursuz olduğunu biliyormuş gibi biraz mızıldanarak onu takip etti. Onu tutan kişi boynundaki tasmaını biraz sıkarak köpeği kontrol altına aldı.

“Hadi Bertie. Neyle oynuyorsun?”

Bertie ayaklarının üzerine kalktı, kuyruğunu sallayarak, pençelerini Bay Lowell'in baldırlarına koydu. Havladı.

“Cebimde sandviçler var.” dedi Bay Lowell. Sanki köpek ona her an vurabilirmiş gibi ellerini göğsünde birleştirmişti. “Domuz edi sandviç. Sebebi muhtemelen bu, değil mi?”

“Olabilir.” dedi polis. “Büyük ihtimalle, bu köpeklerin hiç yanılmadığını düşünüyorsunuz ama onlar makine değil. Bertie'nin dikkati bazen dağılır. Tilkileri, tavşanları ve bu gibi hayvanları kovalamak için peşlerinden gider. İpini çekti. “Hadi Ben. Arabaya dostum.”

Bertie mutlu bir şekilde kuyruğunu salladı. Üzerime atladı, pençeleriyle kotumu çizdi ve sonra polisin onu götürmesine izin verdi. Dolaylı utancımın dolaylı terledim. Herkes Bay Lowell a

Üçe Kadar Say

bakıyordu ve bu kadar korkmuş olduğu için ona gülüyorlardı. Üzerimden böyle bir ilgi olmasa da yaşayabilirdim.

Bay Lowell bacağına silkeledi. “Her yer çamur. Sinir bozucu.”

önümüzdeki alana baktım. “Sanırım bu iş bitene kadar daha çabuk çamura batacağız.”

“Muhtemelen haklısın.” Hâlâ pantolonundaki lekeler için endişe ederken tekrar sıraya döndü. “Hepsi tecrübe değil mi?”

“Evet.” dedim. “Kesinlikle.” *Tehlikeli Hayat.*

Sonunda yürümeye başladık, düşündüğümden daha yavaş ilerliyorduk. Yağmış olan yağmurun izi kaybolmuştu ve gökyüzü maviydi, güneş batmaya başladığı için pembeye dönmeye başlamıştı. Solda uzakta, bir çekirgekuşu sürüsü yerden havalanarak, pastel rengi kış gökyüzünde, simsiyah muhteşem bir akrobatik gösteri sergilemeye başladı. Döndüler, sanki bir koreografi yapılmış gibi değişik şekillere girdiler, sanki hep bildiğimiz bir şeyi yapıyorlarmış gibi, sadece uzun süre o şekilde kalsalar ne olduğunu görmek için bana yetecekmiş gibi.

“Muhteşem, değil mi?” dedi Bay Lowell. “Buna çekirgekuşlarının mırıltıları denir. Hoş bir kelime.”

Başımınla onayladım ve engebeli toprakta ayağım takılmasın diye önüme bakarak, dikkatli bir şekilde yürümeye devam ettim. Gilly ve Max’i düşündüm ve Dan’ın Max’le ne zaman konuşacağını, şimdi mi, sonra mı, asla mı? Ryan’ı ve ona ne söylemem gerektiğini düşündüm. Ve Will’i düşündüm, ne zaman yanına gidebileceğimi.

Arama ekibi, muhtemelen Dan itiraz edilemeyecek kadar korkutucu olduğu için, son derece disiplinliydi. Ağaçlara ulaştığımızda, herkes önüne farklı engeller çıktığı için yanlara doğru hareket etti ve birlikte yürüdükleri insanlardan uzaklaştı-

Jane Casey

lar. Ben de bu fırsatı, arkada kalarak Bay Lowell'dan saklanmak için kullandım ve bunun için de kendimi çok kötü hissettim. Ağaçların arasında kaybolduğunu gördüm, dikkat çekici ceketi onu fark etmeyi kolaylaştırıyordu. *Tehlike: Sıkıcılık Aktifleşiyor* Bir dakika bekledim sonra da ters yöne doğru hareket ettim.

Ve durdum. Uzaktan gelen bir ses duydum.

Nefesimi tutmama sebep olan bir şey, sonra da koşabildiğim kadar hızlı koştum.

16

Durgun kış havasında yükselen sesleri takip etmek kolaydı. Koşarken, devrilmiş bir ağaca ayağım takıldı ve neredeyse düşen yapraklarla dolu bir çukura düşüyordum, son anda bir sıçrayışla çukurun dibini boylamaktan kurtuldum. Bir huş ağacı korusunun etrafından dolandım ve onları gördüm, 10 metre uzakta değillerdi, birbirlerine bakıyorlardı, öfke sıcaklık gibi bedenlerinden yayılıyordu. Will ve Ryan'ı ilk kez kavga ederken görmüyordum ama bunu yaparken ilk defa görüyordum. Onları tam gördüğümde, Ryan duyamadığım bir şeyler söyledi. Bu ne ise, Will öne doğru bir adım attı ve Ryan'ı göğsünden sertçe itti. Ryan birkaç adım geriye sendeledi ve sonra bana asla göstermediği hayal kırıklığı ve öfkeyle Will'in üzerine yürüdü. Eğer Ryan'ın beni önemseyip önemsemediğini merak ediyorsa olsaydı, o an bunun bir ispatıydı ve bu bana kendimi hiç hissetmediğim kadar kötü hissettirdi. Aynı Will'in ona yaptığı gibi o da Will'i itti ve hava ciğerlerinden çıkarken Will'in iniltisini duydum. Kendini toplayana kadar, düşmanı ile arasına mesafe koyma sırası oradaydı. Ryan, onun nefesini toplamasını beklerken ince ince gülümsüyordu.

Jane Casey

“Senin sorunun ona güvenmemek.”

“Benim sorunun sensin.” Will’in sesindeki sakinlik korkutucuydu, eğer duygudan yoksun bu tavır bana gösterilseydi korkudan kaçmama sebep olurdu. Çok iyi bildiğim gibi babandan istediğin kadar nefret edebilirdin ama genetik mirasını sonsuza kadar saklayamazdın ve Will’inki çok yanlış bir zamanda su yüzüne çıkıyordu.

“O zaman sorunu hallet. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Durun, ikiniz de.” Koşum ve aralarına girmeye çalıştım. Sanki vızıldayan bir sinek gibiydim. İkisi de bana pek bakmadı, birbirlerine gözlerini dikmekle meşguldüler. Sonra Will eliyle beni aradan çıkardı nazikçe ama kuvvetlice.

“Hey.” diye itiraz ettim.

Bakışlarını Ryan’dan ayırmadı. “Yaralanmanı istemiyorum.”

“Bundan uzak dur Jess.” dedi Ryan.

“Eğer benim için kavga ediyorsanız lütfen durun.” dedim.

“Seninle ilgili değil.” Ryan ateş çıkan gözleriyle Will’e bakıyordu. “Bazı şeyleri çözmesi gereken ikimizle ilgili.”

Yani, anladığım Will’in okuldan eve döndüğünde karar verdikleri ateşkes sona ermişti. Çok uzun sürmemişti.

“İkinizle de ayrı ayrı konuşmam gerek.” Bir Ryan’a bir Will’e baktım. İkisi de beni dinliyormuş gibi görünmüyordu. “Herhangi bir şeyi çözmenin yolu bu değil.” Sanki Mandarince konuşuyordum. Sesinin çıkmadığı ve kaçamadığın bir rüya gibiydi.

Onları durduramayacak kadar, zayıf çaresiz ve umutsuz hissettim. Etrafıma baktım ama arama takımının geri kalanı gruplara ayrılarak dağılmıştı, biz yalnızdık.

Üç Kadar Say

Sonra harekete geçtiler. Köpek dalaşması gibiydi. Bir an tüylerini kabartıp uluyorlardı, bir an sonra birbirlerinin üstüne atıyorlardı. İlk yumruğu kimin attığını göremeyeceğim kadar hızlı gelişti ve belki de aynı anda vurdular. Kesinlikle her ikisi de karşısındakini paramparça etme işine kendilerini adamıştı. Yumruk atma, itme, gözlerini oyma... Will'in bir sürü küfretmesine sebep olan baldırına aldığı tekme idi. Canını acıttığını saklamaya çalışıyordu ama o andan sonra topallamaya başladı ve o bacağını korumaya çalıştığını görebiliyordum. Ryan da gördü ve Will'in vücudunun o bölümüne odaklandı, onu bir ağaca doğru sürükledi. Will'in başını ağaca vurmaya çalıştı ve bu yaptığından dolayı göğsüne sert bir yumruk yedi. Bu da Will'e ağaçtan uzaklaşmak için biraz alan açtı, eğildi Ryan'ın ona vurduğu yerden tutarak onu omzuna aldı. Sonra onu geriye anı ve midesine attığı yumruk Ryan'ın dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu. Kollarını karnına doladı ve sızlayarak eğildi.

“Birbirinize gerçekten zarar vereceksiniz.” dedim umutsuzca.

“Will, dur.”

Göğsü inip kalkıyordu, yüzü hırpalanmıştı. “Jess anlamıyordun. Bu çok uzun zamandır geliyordu.”

Ryan yerde iki büklüm olduğu yerden kafasıyla onaylıyordu. Tek gözü kapanıyordu ve burnunun altında kan akıyordu. Hâlâ içinde kavga edebilecek gücü varmış gibi duruyordu gerçi, ben ona bakarken yeniden ayağa kalktı. “Sadece git Jess. Bırak bunu yapalım.”

Arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Ağlamak istiyordum -ağlamaya ihtiyacım vardı- ama kendimi bırakamadım. Düşünebildiğim tek şey vardı ve çözüldüğü zamanda çok büyük problemlere sebep olabileceğini biliyordum. Ama alternatifini düşünemedim.

Jane Casey

Ağaçların arasından çıktım ve hâlâ orada olması umuduyla, alanda o tanıdık yüzü aramak için durdum. Bir dakika içinde Dan Henderson'ın siyah kafasını gördüm ve ona doğru koşmaya başladım. Takım elbiseli iki kadınla derin bir sohbeteydi. Ellerindeki polis telsizleri dedektif olduklarını gösteriyordu. Dan konuştuğunda iki dedektif başıyla onaylıyordu, sohbetlerine o kadar dalmışlardı ki hızla koşarak yanlarında durduğumda üçü de şaşırarak döndü.

“Dan.” dedim nefes nefese. “Gelmen gerek.”

“Ne oldu? Gilly mi?”

“Will.”

Kaşları çatıldı. “Jess, şu anda biraz meşgulüm...”

“Lütfen.” Kolunu tuttum ve çektim. “Lütfen.”

Yüzümde bunun acil olduğunu söyleyen bir şey olmuş olmalı. Klasörü dedektiflerden birine verdi ve beni takip etti. Geldiğim yolu takip ederek, kafamda işaretlediğim yerleri takip ederek kavga ettikleri yere gittim. Hava kararıyordu ve ağaçların altındaki çalılar birer gölgeye dönüşüyordu. Dan yere sağlam basıyordu ve beklediğimden daha hızlıydı. Kolumdan tuttu ve ben ona neler olduğunu anlatırken ayağımın takılması muhtemel yerlerden beni yavaşça geçirdi. Çok fazla açıklama yapmama gerek yoktu ki bu çok iyiydi çünkü bunun için nefesim kalmamıştı.

“Seçilecek en iyi zaman. Küçük aptal...” Düşündüklerini söylemeden dudağını ısırды ama boşlukları ben doldurabiliyordum.

Dan ağaçların arasından, onların gittikçe artan garip bir şekilde birbirlerine vurduklarını görür görmez, yanımdan ayrıldı. Yanlarına tek başıma da gidebilirdim ama biraz oyalansam iyi

Üç Kadar Say

olacak gibi görünüyordu. Dan onlara yaklaşıp kadar sessizce koştu. Sonra kuşları roket gibi fırlatarak ağaçlardan uzaklaştıran bir kükrere duyuldu.

“WILL! Ne yaptığını sanıyorsun?”

Görebildiğim kadarıyla, nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar. Alanın kenarında durdum böylece iki çocukla birlikte Dan’ın de yüzünü görebiliyordum. Kavgaları biter bitmez, sanki uzun bir yarış göğüslemiş gibi Ryan elleri arkada aniden yere düştü. Göğsü inip inip kalkıyordu ve acı içinde kıvrılarak başını geriye attı. Will büyük bir çabayla ayakta durmayı başardı. Tökezledi, yorgunluktan sallanıyordu. Kaşları patlamıştı ve kan yüzüne akmıştı ve kış soğuşuna rağmen ter içindeydi. Nefes nefeseydi, hava ciğerlerine hırıltıyla girip çıkıyordu. Kanla kaplanmamış gözünü kısarak babasına baktı ve sonra da bana.

“Bravo Jess.” Bunu söyleyebilmek için iki kez nefes aldı.

“Ne yapmam gerekiyordu?” Yine ağlamak üzereydim.

“Onu suçlama.” Dan olanlardan hiç hoşlanmadığını gösterecek şekilde başını salladı. “Beni hayal kırıklığına uğratmak zorundasın, değil mi? Her zaman.”

“Baba. Sandığın...”

“Bu -bugün- sen ve kız arkadaşın ile ilgili değildi Will. Asla bulamayabileceğimiz kayıp bir genç hakkındaydı.” Kelimelerin yerini bulması için sustu. “Asla. Ve şu anda o kız benim sorumluluğum. Çünkü gitti ve ailesi benden ölü ya da diri onu getirmemi istiyor. Eğer hayattaysa artık eskiden olduğu insan olmayabilir. Eğer öldüyse, hepsi bu. Hikâyenin sonu. 16 yıllık yoğun çalışmanız için teşekkürler baba ve anne, ama hepsi bu.” Dan yeniden sustu ama bu sefer sanki sakinleşmek için mücadele ediyormuş gibi geldi. “Ve bugün benim için büyük bir gün. Burada sorumluyum. Tüm dünya ve kameralar beni izliyor, Gilly

Jane Casey

Noel için eve dönebilecek mi diye. Faydalı hiçbir şey yapamasan bile ayakaltında dolaşmayabilirdin.”

Will'in öfkelenmiş olduğunu gördüm ama hiçbir şey demedi.

“Bana bu salakla birbirinize neden vurduğunuzu söylemek ister misin?” diye sordu Dan. “Bana bunun Gilly Poyntefden neden daha önemli olduğunu anlatmak ister misin? Açıklamanı memnuniyetle dinlemek isterim.”

“Baba.” dedi Will tekrar ve ne kadar endişeli olduğunu görmek çok acı vericiydi. “Ben sadece... Aslında...”

Ryan zorla ayağa kalktı, kotunun üzerindeki yaprakları silkti. Will'in yanına geldi, omuz omuza. “Benim de suçum bayım, ikimizin. Aptalca bir tartışma yüzünden kavga ediyorduk.”

“Ne hakkında?” Dan başparmağıyla beni işaret etti. “Onun için mi? Buna değmeyeceğini size söylemem gerekiyor mu gerçekten? Benim yaptığım hatayı yapmayın. Hoş bir yüzün hiçbir anlamı yok. Hepsi size yalan söyleyecek. Hepsi sizi hayal kırıklığına uğratacak. Jess de farklı değil.”

Yüzümün yandığını hissettim. Will'in tüm bedeni titredi ve Ryan ona bir şeyler mırıldayarak omzundan tuttu. Will'in elleri yumruk olmuştu ve bunun son nokta olduğunu anlamıştım; artık yetmişti. Sorun Dan'in beni aşağılaması değildi sorun Will için önemli olan her şeyi sistematik bir biçimde paramparça etmesiydi. Eğer Will ona karşı durmazsa, hepsini ezip geçerd.

“Evet.” dedi Dan ve sesindeki beklentiyi duyabiliyordum. “Hadi. Vur bana. Sonra neler oluyor gör. Yıllardır bunu bekliyorum. Neyin var göster.”

Will kafasını geriye attı, ağlamamak için gözlerini kırpmamaya çalışıyordu.

“Yapamazsın değil mi? Çünkü sen annenin oğlusun. Dan

Üç Kadar Say

başını salladı. “Bana benziyorsun ama benden aldığın hiçbir şey yok.”

“Tanrıya şükür.” dedim, daha fazla sessiz kalamayarak.

Dan bana bakmak için arkasını döndü. “Bence sen gereğinden fazlasını yaptın genç bayan.”

“O hiçbir şey yapmadı.” Will, Ryan’ın elini omuzundan indirdi ama saldırgan bir şekilde değildi. Sadece artık desteğe ihtiyacım yok hareketiydi. “Eğer benimle kavga etmek istiyorsan baba, vur bana. Bitirip kurtulabiliriz. Hadi yüzleşelim, beni ancak bu hâldeyken yenebilirsin.”

“Bana meydan mı okuyorsun?” diye sordu Dan sesi aldatıcı bir şekilde alçaktı.

“Evet. Eğer istediğin buysa. Eğer yapmak zorunda olduğun şey buysa.” Will yavaşça başını salladı. “Ama ilk vuran ben olmayacağım. Ve kazanmayacaksın. O yüzden yapmak istediğine karar ver ve ben de üzerime düşen bölümü oynayacağım. Ve belki o zaman, uzun zaman önce vermiş olduğun birkaç kötü kararın üstesinden gelirsin ve yaptığın hatalar için bana işkence etmek yerine hayatının geri kalanına devam edersin.” Derin bir nefes aldı. “Kendinden nefret ettirdin ama yine de sana vurmayacağım.”

Dan’ın gözlerini oğluna dikerek durduğu süre, çok uzun gibi geldi. “Belki de sadece annene çekmemişsindir.”

Will, ona lanet okuyarak baktı ve yanından geçti, sonra hiçbir göz teması kurmadan benim yanımdan geçti. Ryan onu takip etti, hâlâ yüzünü buruşturuyordu. Wille mi yetişmeye çalışıyordu anlamadım.

Son kavga ettiklerinde, bir süre birbirlerinin en iyi arkadaşları olmuşlardı, tartışmadan önce oldukları gibi. Kan kardeşler. Şu

Jane Canny

an ne olmasını bekliyordum bilmiyordum. sadece konuşmam gereken iki kişi vardı ve ben de bu konuşmadan kaçmayı tercih ediyordum.

Dan döndü ve onların gidişini izledi ve Dan'ın yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Sonunda orada okluğumu hatırladı.

"Olmasını istediğin bu muydu?"

"Asla."

İnanması güç ama bana gülümsedi. Benden yardım istemek dışında daha iyi bir şeyler yapmalıydın. İkisini de tutuklayabilirdim."

"Belki de kendi oğlunu kavgaya teşvik etmekten daha iyi olurdu."

"Artık kavga etmiyorlar." dedi yumuşak bir sesle. Şimdi hangisini üzüntüden kurtaracaksın? Ya da biraz daha uzatacak mısın?"

"Öyle değil." kendimi durdurdum. "Bu oyunu oynamak istemiyorum. Ve senin de yapacak işlerin var."

"Var."

"O zaman teşekkür ederim fakat senden tavsiye istemiyorum."

"Bence buna ihtiyacın var."

"İhtiyacım olduğunu düşündüğüne eminim." Tereddüt ettim, konuşmayı devam ettirmenin bir tepeye bodoslama koşmak kadar riskli olduğunu biliyordum. Ama devam ettim. "Biliyor musun, senin Gilly'yi bulacağına eminim."

"Güvenoyu için teşekkür ederim. " Dan, devamının geleceğini bilerek bekledi.

"Onun hakkında konuşurken bunu sesinde duydum. Onu

Üçe Kadar Say

bulacaksın, canlı ya da değil.” *Ve sınırı aşıyorum.* Ama eğer dikkat etmezsen, oğlunu kaybedeceksin.”

Saniyeler uzadı. “Böyle mi düşünüyorsun?” dedi sonunda.

“Bu bildiğim bir şey.” Ve sonra onu kararan ormanda yalnız bırakıp yürüyerek uzaklaştım.

17

Gün biterken, arama yaptığımız alan, batan güneşin altında gri görünüyordu. Alanın diğer tarafına geçtim. Yorgunluğu, bedenimin her santiminde ve beynimde hissediyordum. Uzanmak ve sonsuza dek uyumak istiyordum. Ama bunu yapamazdım. Bozduğum şeyleri düzeltmek zorundaydım.

Geri dönüş yolu uzundu. Birçok araştırmacı arabalarına binip, karanlığın içinde kaybolarak alanı terk etmişti. Beni de götürmelerini istemek için tanıdık birilerini görmeyi umuyordum ama sadece çamurlu lastik botlarını çıkarıp katlayarak onları arabalarına koyan yabancılar vardı ve yabancıya yardım etmesi için yalvaracak durumda değildim. Uzakta Will'in hayata döndürdüğü eski Ford Capri'sini gördüm. İyi bir fikir olduğunu düşünsem de onun dikkatini çekemeyecek kadar uzaktaydım. Beni görmediğinden emin olmak için çalıların arkasına yaslandım; yola çıktı ve gitti. Hızlanarak yürümeye devam ettim. Kırsal alandaki bir yol, karanlık bir kış akşamında yürünecek bir yol değildi. Çamurla kaplanmış bir Golf GTI'nin yanından geçtim ve sürücü kornaya basıp penceresini aşağıya indirdiğinde kalbim yerinden fırlayacaktı.

Üç Kadar Say

“Seni götürmemi ister misin?” Ryan sanki ormandaki olay hiç olmamış gibi, her zamanki gibi konuşuyordu. Eğer yüzü parçalanmış olmasaydı hiç kimse onun yarım saat önce ne yaptığını tahmin edemezdi.

“Teşekkürler.” Diğer tarafa geçtim ve yolcu koltuğuna oturdum. İlk defa Ryan’ın arabasına biniyordum ve merakla etrafıma baktım. Arka koltukta, eski spor ayakkabıları ve okul kitaplarının da içinde olduğu bir sürü ıvır zıvırdan oluşan bir yığın vardı ve ayaklarımın altında ekmek kırıntıları vardı. “Vaay. Tertemiz bir ortam. Gösteri salonu şartları.”

“Bir öncelik değil.” Yan yan bakarak güldü Ryan. Kapanan gözü şu anda şiştiği için kapanmıştı. Arabayı çalıştırdı ve yola çıktı sonra da kahkaha atmaya başladı.

“Ne?”

“Hiçbir şey. Sadece bütün bedenim ağrıyor ve kahkaha atmak mızızlanmaktan daha iyi.”

“Sürebilecek kadar iyi misin?”

“Muhtemelen.”

Direksiyonu tutan ellerine baktım. Kırmızılardı ve hafif şişmişlerdi. “Gerçekten keşke...”

“Ne?”

“Bunu yapmasaydın.”

“Üzgünüm.” dedi kısaca. “Eğer için rahatlayacaksa bu sadece şenle ilgili değildi.”

“Neyle ilgiliydi?”

“Sadece anlayamıyoruz.”

“Bunu fark ettim.”

“Evet. Yani. Muhtemelen ona söylememem gereken şeyleri

Jane Casey

söyledim, o da bana çok hoş olmayan şeyler söyledi ve gerçekten ciddiym. Üzgünüm.

“Seni suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum.” Ellerimi dizlerimin arasında sıkıştırdım. “Senden hoşlanıyorum Ryan. Senin etrafında olmayı seviyorum. Benim için her şeyi çok kolaylaştırıyorsun. Ama bu arabada olmamalıydım ve seninle kaymaya gitmemeliydim.”

“Çünkü bu Will’i kıskandırır.”

“Hayır. Will bunu kendisi çözmeli.” Derin bir nefes aldım. “Çünkü bu sana zarar veriyor. Bencillik yapıyorum. Ve durmam **gerek.**”

“Bunda söz hakkım var mı?” diye sordu Ryan.

“Hayır.” Ona gülümsedim. “Çünkü konu kızlar olunca hiç mantıklı davranamıyorsun.”

“Konu sen olunca demek istiyorsun.”

“Tek olduğumdan şüpheliyim.”

“Senin gibi biriyle hiç tanışmadım.” dedi Ryan hemen. Yola bakıyordu ve bu onu dinlememi, konuyu değiştirmek veya gözlerimi kaydırmak yerine dürüstçe cevap vermemi daha kolaylaştırdı.

“Keşke senin duygularını hak etsem.”

“Hak etmediğini kim söylüyor?”

“Ben söylüyorum.” Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. “Ben, birlikte olmaman gereken korkunç ama korkunç bir insanım. Will ve ben... Biz ufak ufak birbirimizi parçalıyoruz. Hiç birlikte olmadığımız için memnun olmalısın.”

“Aranızdaki sorun ne?”

“Bilmiyorum.” Ellerime baktım. “Sürekli kavga ediyoruz.”

Üçe Kadar Say

“Eğer benim fikrimi sorarsan.” dedi Ryan, “Sen onu sürekli itiyorsun. Belki de bunun sebebini bulmalısın.”

“Bu onu sevmediğimden değil.” dedim hemen. “Seviyorum.”

“Evet ama az önce kendin söyledin. Mükemmel olmadığını biliyorsun ve bu yüzden sevilmeyi hak etmediğini düşünüyorsun. Sana gerçekten değer verdiğine inanmak istemiyorsun ya da buna değdiğine.”

Ben kendimi bu kadar az anlarken, nasıl olur da Ryan içimi bu kadar iyi görebilir diye merak ederek gözlerimi kııptım.

“Birlikte kaydıığımız anı hatırlıyor musun, sana kendine güvenmeni söylediğimi?” Ryan, dikkatim onda mı değil diye görmek için bana baktı. “Ve sonra daha iyi gitti değil mi? Uçtun.

Hatırladım.

“O zaman yap bunu. Kendine güven. Hislerine güven. Çünkü eğer kendine güvenmezsen başkasına nasıl güvenebilirsin?”

“Sen sadece güzel bir yüz değilsin, değil mi?”

“Binlerinin bunu fark etmesi için ne kadar çok bekledim inanamazsın.” Sandhayes’e gelmiştik. Ryan kapının önüne arabayı park etti. “Will’le konuşman gerek. Bunu çöz ya da ondan ayrıl. Ne yapmanı tercih ettiğimi biliyorum ama bu senin için doğru seçim olduğu anlamına gelmez.”

Ürperdim. “Ona ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Bulursun.” Yamuk güldü, yüzündeki yaralarla ancak bunu yapıyordu. “Sadece mutlu olmanı istiyorum Jess, tercihen benimle. Ama sen sisteminden Will’i çıkarmadığın sürece, bu olmayacak.”

“Onu sistemimden çıkarabileceğimi sanmıyorum.” ön camdan dışarıya baktım. “Ayrılısak bu beni çok üzer.”

Jane Casey

“Keşke biri senin ona hissettiklerini bana karşı hissetse.” dedi Ryan alçak sesle.

“Ama yüzlerce kız var senin peşinde.”

“Aynı şey değil.” dedi. “O gerçek değil. Benim için olduğu kadar onlar için de bir oyun bu. Sanırım unutmam gerekmesine rağmen seni unutmamın nedenlerinden biri bu.”

Bunu söylemenin kolay yolu yoktu. “Belki de görünüşüne göre değil de karakterine göre bir seçim yapsan, sana değer verecek birini bulabilirsin.”

“Ooooo.”

“Üzgünüm.”

İç çekti. “Haklısın. Kasabadaki tek akıllı ve çekici kız sen olamazsın.”

“Kesinlikle değilim.” Vitesin diğer tarafından garip bir şekilde eğilerek kollarımı ona doladım ve sarıldım. “Teşekkür ederim Ryan.”

“Her zaman.”

Arabadan inerken yolcu koltuğunun altından kayan metal bir şeye çarptım. “O neydi?”

“Çöptür muhtemelen.”

Telefonumu fener olarak kullanarak görmek için eğildim. “Oh, dudak kremi.” Üstünde güller olan bir küçük bir kutunun içindeydi.

“Benim değil.” dedi Ryan. “Belki merak edersin diye.”

“Kimin o zaman?”

“Yolanda’nın? Belki başka bir kızın?” Tek omzunu silkti. “Bu arabaya daha önce de kızlar bindi. İnanması güç biliyorum.”

“Sence... Bu Gilly’nin olabilir mi?”

Üçe Kadar Say

Arkasına yaslandı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Çünkü Max bu arabayı ödünç almıştı değil mi?” Ryan başıyla onayladı. Hızlı düşünüyordum. “Olduğu yerde bırakalım belki biri gelip almak ister.”

“Oh, hayır eğer arabam dağınık olursa bu gerçekten beni rahatsız eder.” Ryan yine sıırttı.

“Baş etmeye çalış.” Arabadan indim ve onun arabayla uzaklaşmasını izledim. Büyük ihtimalle dudak kremini olduğu yerde bırakacaktı ve muhtemelen eğer o *G'dly*'ye aitse bunun ne anlama geldiğini düşünmeyecekti. Dan'e söylemem gerekti. En azından dokunmamam gerektiğini ya da almamam gerektiğini zor yoldan öğrendim.

Kafamı kaldırıp eve baktım ve ani bir karar verdim. İçeri girmek yerine arkaya dolandım, kapıdan bahçeye girdim. Karanlıktı ama yolu yeteri kadar iyi biliyordum, Tilly'nin odası aşağıda arka duvarın yanındaydı. Duvara tırmandım ve bahçe ağaçlarının arasından Will'in evinin arkasına baktım. Birkaç ışık açıktı ve ben onları bildiğim odalarla eşleştirdim: Karenin bütün gününü geçirdiği odası. Onu pencereden yatağında otururken gördüm, perdeler açıktı. Odada dans eden gölgeler televizyon izlediğini gösteriyordu. Yanındaki oda Will'indi ama ışıklar kapalıydı. Diğer taraftan banyonun ışığı açıktı ve buzlu camın ardında bir hareket gördüm.

Duvardan atladım ve önüme dikkat ederek bahçenin içinden geçtim. Her şey çok büyümüşü, Dan kesinlikle çimleri biçmek veya ağaçları budamakla ilgilenmiyordu. Yürürken elime bir avuç dolusu küçük taş aldım. Mutfak lambası yanıyordu ama içerde kimse yoktu, gördüm ve arkası da karanlıktı. Geri adım attım ve banyonun penceresini hedef aldım. İlk atış pencere

Jane Casey

pervazına çarptı. İkincisi memnun edici bir sesle pencereye çarparak geri döndü. Üçüncüsü de aynı şekilde döndü.

Will pencereyi açtı ve dışarı baktı, belli ki beni gördüğüne ne şaşırmişti ne de sevinmişti. “Ne istiyorsun?” dedi alçak sesle. Saçı ıslaktı.

“Gelebilir miyim?” dedim kısık sesle.

“Şimdi mi?”

“Düşündüğüm buydu, evet.” Karen i kontrol etmek için bir adım geri attım: hâlâ her ne izliyorsa ona dalmış oturuyordu.

Will bana hemen cevap vermedi. Bu sebeple, önce onu aramıştım veya mesaj atmıştım. Gözünün önünde duruyorken bana hayır demesinin daha zor olacağını düşünmüştüm.

Belki de hayır derdi.

Bana yüzyıl gibi gelen birkaç saniye sonunda Will iç çekti. “Bekle.” O, arka kapıya doğru gelirken sessizlik oldu. Anahtarın kilitte dönüşünü duydum ve sonra açıldı. Soğuk, tenine deyince Will titredi. Üzerindeki tek şey beline sarılı olan banyo havlusuydu. Kavganın mirası olarak, gövdesinde mavimsi kırmızılıklar belirmişti. Yüzündeki kanı yıkamak iyi gelmişti ama hâlâ dağılmış, yorgun ve kızgın görünüyordu. “Çabuk ol.” dedi ben hareket etmeyince.

“Evet. Tabii.” Yanından geçerek içeri girdim. Zamanımı nasıl değerlendireceğimi bildiğimi düşünüyordum.

Kapıyı kapattı ve kilitledi sonra yukarı çıktı ben de sırtına bakarak onu takip ettim. Ağaca çarptırıldığı için yer yer sıyrıklar olan sırtı kırmızıydı ve omurgasına paralel, korkunç siyahımsı bir morluk omurgasının yarısına kadar iniyordu. Ona bakmak canımı acıttı ve karşılığında Ryan’a yaptıklarını bilmek. Odasına doğru ilerledi, bir sandalyenin arkasında duran kotunu aldı.

Üçe Kadar Say

“Burada bekle.”

Hiçbir şey yapmaya cüret edemeden yatağın ucuna oturdum. Tekrar dışarı çıktı ve banyonun kapısını kapattığını duydum. Karenin televizyonundan gelen müzik sesi bas bas bağıırıyordu. Daha önce Will’in odasına hiç gelmemiştim. Sandhayes birlikte olabilmemiz için daha konforlu bir yerdi, özellikle de Karen ve Dan benden nefret ediyorken. Oturduğum yerden Will’in kursuz yatak odasına bakıyordum, her şeyde olduğu gibi takıntılı derecede derli toplu ve düzenli. Ryan’ın odası muhtemelen bir bomba patlamış gibi görünüyordur ama Will’in eşyaları özenli bir şekilde düzenlenmişti. Pencereden, Sandhayes’in aydınlık pencerelerine bakmak için geriye doğru eğildim. Benim onun evini gözlediğim gibi, onun da benim evimi gözleyip gözlemediğini merak ettim.

Ayak sesleri: Will geri geliyor. Kotu üstündeydi artık ama üst gövdesi hâlâ çıplaktı. Bana bir tüp antiseptik attı. “Burada olduğuna göre, sürer misin, bir sakıncası var mı? Sırtımdaki kesiklere ulaşamam.”

“Tabii.” oturması için yana kaydım ve dizleri ellerinde arkası dönük yanıma oturdu. Omuzlarının ne kadar geniş olduğuna dikkatimi vermemeye çalıştım.

“Nasıl geri döndün?” diye sordu Will. “Babam mı seni getirdi?”

“Hayır. Ryan.”

Will sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. “Seni bir süre bekledim ama göremedim.”

“Seninle konuşmaya hazır değildim.”

“Ama Ryan’la sorun yoktu.”

Antiseptiği sürmeyi bıraktım, “öyleydi aslında. Konuşması

June Cuney

kolaydı. İkinizin kavga rtmeşinden hoşlanmadığımı söyledim ve o da özür diledi. Sonra da onu problemlerimizin ortasına attım diye ben ondan özür diledim.

Will'in kafası düştü. I İlçbir şey söylemedi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. “Sen ve Ryan her karşılaştığınızda kavga mı edeceksiniz? Yoksa birbirinizi görmezden mi geleceksiniz?”

“Hiçbiri. Konuştuk. Sonrasında. Babama karşı durduğu için ona teşekkür etmek zorundaydım.”

“Sadece adildi. Dan'in olanlardan dolayı yalnızca seni suçlaması doğru değildi.”

“Böyle yapacağını biliyordum.” Will tekrar bana baktı. “Babamı getirdiğin için teşekkür ederim. Sana borçluyum.”

“Başka yapacak bir şey düşünemedim. Birbirinizi öldüreceğinizi düşündüm.”

Uzağa baktı. “Muhtemel ama mümkün değil.”

“Ryan neden tartıştığınızı söylemedi. Bunun sadece benimle ilgili olmadığını söyledi.”

Will iç çekti. “Ben başlattım. Seni rahat bırakmasını söyledim.”

Antiseptiği sürmeye ve sakin kalmaya odaklandım. “Çünkü seni aldatmayacağım konusunda bana güvenmiyorsun.”

“Hayır. Bunu düşüneneğini biliyordum, hayır. Kesinlikle hayır.

“O zaman neden? Neden önemli? Senin arkandan bir şey yapmayacağımı biliyorsan neden kavga etmek zorundaydın?”

“Birçok şey yüzünden.” En keskin yaralardan birine dokununca Will derin ve keskin bir nefes aldı. Ben geri çekildim ve o, “Devam et.” dedi.

Üç Kadar Say

“O zaman konuşmaya devam et.”

“Çünkü onun için hayat hep kolay oldu. Ebeveynleri ona ne isterse verdiler ama benimkiler veremez ve bunu hiç yapamayacaklar. Arabasını gördün. Onu Ryan’a aldıklarında yeniydi. Benimki 50 pound ve onu kendim tamir ettim.”

“Hey, Port Sentinel, Ryan’dan daha zengin insanlarla dolu. Bu ondan nefret etmek için yeterli bir sebep değil.”

“Ondan nefret etmiyorum. Ama burada okulda mücadele verdim. O herkesle arkadaştı. Her şeyde iyiydi ama kimse onun akıllı olup olmaması ile ilgilenmedi çünkü popülerdi. Ben arka arkaya üç zorbayı dövüp beni rahat bırakmalarını söyleyene kadar kitaplarım yürütüldü ve tuvaletlere atıldı, parçalandı. ’

“Bunu bilmiyordum.”

“Biliyorsun ben polisin oğluydum. Ve insanların bu yüzden benden nefret ettiğini biliyordun.”

Doğruydu, biliyordum.

“Ve biliyorsun, o bana sırtını dönmeden önce Ryan ve ben arkadaştık. Ben ona yardım etmeye çalıştım ve o bunu bana karşı kullandı.”

Will yıllar önce olan bir olaydan bahsediyordu. Will, babasına birilerinin Ryan’ı döveceğini söylemişti ve Ryan bu yüzden Will’den nefret etmişti.

“Bunu geride bıraktığınızı zannediyordum.”

“Bıraktık. Sorun da bu. Her şeyi unuttuk. Ama sürekli ortaya çıkmaya devam ediyor.” Will gözlerini ovdu, konuşurken sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu. “Kaybetmeye alışık değil. Seninle birlikte olduğum gerçeğinden nefret ediyor, bu bana yumruk atmayı istemesi için yeterli bir sebep. Ve ben hayatın onun için bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum. Her za-

Jane Casey

man istediğini aldı.” Bana bakmak için döndü. “Ben sadece sana sahibim. Bu yüzden de seni rahat bırakmasını söyledim.”

“Sanırım, anlıyorum.” dedim dikkatlice. “Onun fazla ayrıcalıklı olduğunu düşünüyorsun. Ama insanlara karşı nazik olduğu için popüler. Bana sadece ilişkimizde neyin yanlış gittiğini ve nasıl düzeltebileceğimizi söylüyordu. O iyi bir insan.”

“İstediğin şeyler için savaşmadığın zaman iyi ve nazik olmak kolaydır.”

“Herkes istekleri için savaşmak zorundadır.” dedim dümdüz bir ses tonuyla. “Hayat herkes için kolay değil. Zengin insanların da problemi var. Güzel insanların problemleri var. Hiç kimse her istediğini elde edemez. Hiç kimseden yardım veya destek almadan başardığın için kendinle gurur duymalısın.”

“Duyuyorum.”

“Ryan hiçbir zaman buna sahip olamayacak. Olduğu yere kendi başarılarıyla gelmiş gibi hissetmeyecek. Ama senin aksine bununla kendine işkence etmeyecek.” Antiseptik kremin kapağını kapattım. “Bitti.”

“Teşekkürler.” Will ayağa kalktı ve üzerine bir tişört giydi ve kumaş tenine her değdiğinde acıyla irkildi. “Üzgünüm.”

“Kavga için mi? Olmalısın. Aptalcaydı.”

“Evet, böyle hissettiğini biliyorum.”

“Ben de üzgünüm.”

“Üzgün müsün? Sen yanlış hiçbir şey yapmadın.”

“Günlüğü çalmak dışında. Ve Ryan’la paten kaymak dışında. Ve babana kavga ettiğinizi söylemek dışında.”

Geriye doğru eğilerek sandalyeye oturdu, sonra da yaralar kendini hissettirdiği için acının sebep olduğu seslerle dikleşti.

Üçe Kadar Say

“Tamam. Bahamın sana günlük için zor zamanlar yaşattığını tahmin ediyorum. Gerçekten İnsanların işlerine burnunu sokmak gibi bir problemin var.”

“Başka insanların problemlerini çözmek kendiminkileri çözmekten daha kolay.” dedim. “Baban makuldü, zaten dersimi aldım.”

“Ryan’la paten kaymak...” Will iç geçirdi. “Eğer başka biri olsaydı, bu konuda bir aşağılık gibi davranmazdım. O yüzden bunun için özür dileme.”

“Geriye sadece Dan kalıyor.”

“Geriye o kalıyor.” Will acıyla başını ovdu. “En kötüsü ne biliyor musun? Ondan nefret ediyorum ama yine de onun benimle gurur duymasını istiyorum.”

“Biliyorum.” dedim. “Anlıyorum.”

“Anlıyor musun?” Koridordan gelen müziği dinleyerek ileriye baktı. “İkisinden de nefret ediyorum. Annem hangi konu hakkında tartışılırsa tartışınlar, sürekli beni yanına çekmek için üzerime geliyor. Ve babam benden iğreniyor. Keşke çekip gidebilsem ve bir daha hiç gelmesem. Ama annem beni burada istiyor ve bana ihtiyacı olduğunda ona arkamı dönemem.”

Onu babamla gördüğümde kapıdaki hâlini düşünerek, “Biraz daha iyi görünüyor.” dedim.

“Eve geldiğimden beri hiç olmadığı kadar kötü görünüyor. Kendi başına neredeyse hiçbir şey yapamıyor.” Sesi endişeli, yorgun ve suçlu çıkıyordu ki Karen da onun tam olarak böyle hissetmesini istiyordu.”

“Hayatını ailen için yaşayamazsın. Onlar senin sorumluluğun değil. Bunu bana sen söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet ve hâlâ buna inanıyorum. Ama bu farklı. Bitecek. O

Jane Casey

ölecek ve babam hayatına devam edecek ve ben buradan gideceğim.” Will ayağa kalktı, huzursuzdu ve bana arkasını döndü. “Onun daha fazla hasta olmasını beklemekten nefret ediyorum. Onun daha kötü olmasını ve bunun bitmesini ummaktan nefret ediyorum.”

Ben de ayağa kalktım ve başımı omzuna koydum. Kollarımı ona doladım ki elim kalbinin üstünde olsun. “Keşke sana yardım edebilseydim. Keşke her şeyi daha iyi bir hâle getirmek için ne yapılması gerektiğini bilseydim.”

“Sadece kendin ol.”

“Evet.” dedim alçak sesle. “Her zaman yeterli olmuyor diye endişeleniyorum.”

“Benim için yeterli.” Will bana döndü ve başparmağıyla yanağını okşadı.

Morluklarından, nazikçe, dikkatlice öpmek için parmak ucuma kalktım ve sonra geri çekildim.

“Şimdi, hadi baban gelmeden buradan çıkalım.”

18

Ertesi gün öğleden sonra Noel pazarında çalışıyordum ve Pazar orada olduğum her günden daha yoğundu. Noel arifesinden bir gün önceydi ve müşteriler iş başındaydı. Tüm el yapımı kartlarımızı ve ambalaj kâğıtlarımızı satmıştık ve alıcılar, hiç sevmeden raflara dizmiş olmuş olduğumuz resimler ve çizimlere odaklanmıştı, bu da günlük satışımızın patladığını gösteriyordu. Meşgul olmaktan, faydalı olmaktan, aşk hayatımdan ve Gilly'nin kaybolmasından başka şeyler düşünmekten çok mutluydum.

Bu yüzden de öğleden sonranın yarısını geride bırakmışken kafamı kaldırıp pazarın diğer tarafında tanıdık bir yüz görmek beni şok etmişti. Onu geçen akşam izlediğim haberlerden hatırladım: Gilly'nin babasıydı. Dan, onu arama kurtarma çalışmasını kayda alan ve fotoğrafları çeken bir sürü gazeteci ve kameranın önünde bir basın toplantısına katılmaya ikna etmişti. Arkasında Gilly'nin resmi masaya oturduğunda, kamera flaşları gözlerini kırpmasına ve kekeleyesine sebep olmuştu. Bir sürü duraksama ile birlikte kısa konuştu ve konuşurken neredeyse ağlayacaktı. Televizyonda görmeden de onun Gilly ile bağı ol-

Jane Casey

duğunu anlayabilirdim: aynı küçük yüz hatları ve kıvrıkcık saçları vardı tabii ki onun saçları griydi ve üstü açılmıştı. Yüz hatlarını her iki ebeveyninden de almış olduğunu görmek garip bir şekilde rahatsız ediciydi, her ikisinde de onu görmek.

Basın toplantısı boyunca Gilly'nin annesinden ne bir iz vardı ne de adı geçti. Bu katılmayı reddettiği için miydi yoksa davet edilmediği için mi bilmiyordum. Kolay iletişim kurmak için en ideal insan değildi. Onu görünce insanların harekete geçme konusunda tereddüt edebileceklerini tahmin edebiliyordum. Ama Gilly'nin babası harikaydı. Gilly'yi ne kadar sevdiğini, onu ne kadar özlediğini anlattı ve Tilly odayı terk etmek zorunda kaldı. Bazen, hâlâ, Sandhayes'de odasını aldığım ama asla yerini dolduramayacağım kızının yasını tuttuğunu unutuyordum. Gilly'nin kayboluşu büyük bir hikâyeydi, özellikle de Noel'e yaklaşırken. Herkes onu güvende ve iyi olarak tekrar ailesiyle görmek istiyordu.

Bay Poynter elini tutan 10 yaşlarında bir kızın yanında duruyordu. O da Gilly'ye çok benziyordu ve onlara çarparak yanından geçen insanların yarattığı izdihamdan korkuyordu.

“Biraz bensiz idare edebilir misin?” diye sordum anneme. “Önemli.”

“Tabii ki.” dedi çünkü başka bir şey söyleyemeyecek kadar nazikti ve bunun benim için önemli olduğunu anladı. Müşterilere yetişmeye çalıştığını biliyordum. Sanki bunu düşündüğümü duymuş gibi bana yalvaran gözlerle baktı ve “ Ama çok uzun sürmesin Jess.” diye ekledi.

“Denerim.” Kulübenin arka kapısından koşarak çıktım ve merdivenlerden yere atladım. Gilly'nin babasının ve kız kardeşinin onları son gördüğüm yerde olmasını umarak hızla öne doğru koştum. Kalp durduran bir an, onları bulamadım ama sonra kalabalık dağıldı ve Bay Poynter'in şaşkın yüzünü gör-

Üçe Kadar Say

düm. Pazar alanını insanların ayağına bastığım ve onlara çarptığım için özür dileyerek geçerken gözlerimi ondan ayırmadım. Tam kapıya doğru gitmek için döndüklerinde onları yakaladım.

“Bay Poynter?”

Döndü, tedirgin görünüyordu. “Evet?”

“Ben Gilly’nin bir arkadaşıyım.” Kendimi tanıttım. “Dün akşam sizi haberlerde gördüm.”

“Birçok insan gördü.” Bu yeni gelen şöhret, hiç istediği bir şey değilmiş gibi gergin çıkmıştı sesi.

“Çok iyiydi. Çok duygulu.”

Bay Poynter kızının elini o kadar sıkı tutuyordu ki kızı birazcık söylendi. “Pardon. Sadece... Size yardımcı olabilir miyim?”

“Sizinle bir dakika Gilly hakkında konuşabilir miyim acaba?”

“Nerede olduğu ile ilgili hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?” Kibar ama umutsuzdu, onun için bazı cevaplarımın olma ihtimalinin çok zayıf olduğunu bilmesine rağmen umut ediyordu. Kendimi biraz suçlu hissettim: elimde olan tek şey sorulardı.

“Nereye gittiğini bulmaya çalışıyorum.” dedim. “Onunla geçen Cuma buluşmamız gerekiyordu.”

“Kütüphanede.” dedi Bay Poynter ve polis tarafından bilgilendirildiğini anladım. Kim olduğumu biliyordu ve Gilly’nin kaybolmasıyla ilgili nasıl bir ilgim olduğunu da.”

“Sizinle bunun hakkında konuşabilir miyim? Sadece birkaç dakika? Gerçekten çok uzun sürmeyecek.”

Kızına baktı. “Şu anda çok iyi bir zaman değil.”

“Anlıyorum.” dedim hemen ve anlıyordum da. Bu, kızının gözü önünde tartışacağımız hoş bir konu değildi, belki de kız kardeşinin kayıp olduğunu bile bilmiyordu. “Belki sonra.

Jane Casey

“Daha sonra nerede olurum bilmiyorum.” Bir an düşündü.
“Violet paten kaymak ister misin?”

“Çok kalabalık olduğunu söylemiştin.”

“Şu anda biraz daha sakın görünüyor.”

“Kayabilir miyim?” Violet mutluluktan yerinde zıpladı.
“Gerçekten mi?”

“Hadi gel.” dedi Bay Poynter. Bana baktı. “Senin için bir sakıncası yoksa.”

“Hayır.” Etrafıma baktım ve pistin kenarında ayakkabı bağlarını bağlayan Darcy’yi gördüm. “Violet’e kayarken yardım edebilecek bir arkadaşım var eğer isterseniz.”

“İyi olur, değil mi?” Bay Poynter kızının elini yüreklendirici bir şekilde sıktı. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Evet.” Violet kayak pistine zıplayarak gitti. Darcy tam piste adımını atmak üzereydi onu yakaladım.

“Hoş etek.” Kırmızı kloş bir etekti ve mavi kazak ve sarı çoraplarla kombin yapmıştı. “Parlıyorsun Dracy.”

“Bu normal bir kayak eteği. Kendim yaptım. Model 1950’lerden, insanların giyinmeyi gerçekten bildiği zamanlar.” Dönmek istedi ama ayaklarında paten olduğu ve buzun üstünde olmadığı için dönemedi.

“Kayabilir misin?” diye sordum birden kuşku duydum.

Darcy sırtıttı. “2006 Kış Olimpiyatlarından sonra ders almak için ısrar ettim. Tüm dikkatimi kadın yarışlarına verdim. Tek istediğim o payetler ve beyaz çizmelerdi.”

“Anlaşılır bir durum.” Ellerimi yalvarır pozisyonda birleştirdim. “Bana büyük bir iyilik yapar mısınız?”

Darcy kabul etti. Darcy Violet’i piste götürmekten ve o ka-

Üçe Kadar Say

yarken, sendelerken ve kahkaha atarken onun ellerini tutmaktan memnundu. Violet, Darcy'nin kıyafetinden, kayma yeteneğinden ve saçının şeklinden (tek omuzundan aşağıya sarkıtılmış iki bukletle) büyülenmişti. Darcy de Violet'in kendinden büyülenmesinden hoşlanmıştı. Çok uygun bir birliktelikti.

Tüm bu mutluluk tablosunun diğer ucunda, Bay Poynter ile birlikte bariyere yaslanmış alçak sesle konuşuyorduk. Bay Poynter pistte ışık saçan kızına yüreklendirici sözler söylüyor ve gülümsemeye çalışıyordu ama gözleri üzgündü ve alnı endişeden kırışmıştı.

“Umarım Gilly hakkında soru sormamın bir sakıncası yoktur.” dedim.

“Hayır, onun hakkında konuşmamızın bir sakıncası yok. Onu tek parça hâlinde bana geri getirecekse herkesle konuşurum.” Kahkaha atmaya çalıştı. Bunu yapmanı beklediğimden değil.”

“Merak ediyordum da... En son ne zaman Gilly'den haber aldınız?”

“Haftalar önce.” Yüzü gerilmişti. Kasım'ın başı. Beni aradı ve biraz konuştuk.”

“Kasım? Bu bayağı önce.” dedim, politik bir tarzda söylemeye çalıştım. “Ondan sonra hiç mi?”

“Tartıştık. Gelip benimle ve kız kardeşiyle yaşamak istedi.” Bay Poynter eliyle başını ovdu. “Keşke... Keşke konuyu farklı şekilde ele alsaydım ve yönetseydim.”

“Hayır mı dediniz?”

“Ona, bu okul yılı sonuna kadar beklemesini söyledim ya da en azından Ocak'a kadar. Dönemin ortasında okul değiştirmenin iyi bir fikir olmadığını söyledim.”

Jane Casey

“Neden taşınmak istediğini söyledi mi?”

“Marian la iyi anlaşamıyordu.”

“Marian?”

“Annesi.”

Şok olmuşum. “Genelde iyi mi anlaşırılar?”

Bay Poynter kafasını salladı. “Ona nasıl katlanıyor bilmiyorum. Marian zehirlidir.

“Oh.” dedim. “Doğru.” Ben de de aynı izlenim oluşmuştu ama konuyu o açmasına rağmen yine de çok fazla bir şey söylemek istemedim.

Bay Poynter suçlulukla gülümsedi. “Marian ve ben 4 yıl önce ayrıldık. Hoş bir boşanma olmadı.”

“Boşanmaların çoğu ideal olmuyor.” dedim annem ve babamı düşünerek. “Gilly neden annesiyle kaldı?”

“O seçti. Violet’in benimle kalmasını ve annesinin de iyi olduğundan emin olmak istedi. Onun yalnız kalması fikrine dayanamadı oysaki...”

“Oysaki?”

“Oysaki annesi birlikte yaşamayacak kadar çok zor bir insan.” İç geçirdi. “Onun Marian’la olmasından mutlu değildim.”

“Ama ayrılmak istediğini söylediğinde...”

“Onun için en iyi olanı yapmaya çalışıyordum. Onun mutlu olmasını istedim ve tabii bana geri dönmesini ama Marian’la çok büyük problemlere neden olacağımı biliyordum. Ve Gilly’ye okul bulma meselesi vardı. Bununla ilgileneceğimi söyledim. Muhtemelen önümüzdeki Eylül’e kadar beklemesi gerektiğini söyledim ve gözyaşlarına boğuldu, ben de Ocak için bir yer bulmaya çalışacağımı söyledim. Ve buldum da.” Bir an için sustu ve

Üçe Kadar Say

tekrar konuşmaya başladığında gerçekten kendini zorluyordu. “Ama keşke sadece evet deseydim. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyledi ve bu konu hakkında tartıştık. Ama Gilly haklıydı.”

Günlüğün girişini hatırladım sanki ağlarken yazılmış gibi olan sayfayı. *Neden insanlar seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda.* Olayların zamanlamasıyla uyumluydu.

“Ve bu onunla aranızda geçen son konuşmamı mıydı?”

Bay Poynter başıyla onayladı. “Onu tekrar aramaya çalıştım ama bu imkansızdı. Telefonu kapalıydı. Ne zaman ararsam arayayım sesli mesaja düşüyordu. Yüzlerce mesaj bıraktım ama asla cevap vermedi.”

“Telefonunu kaybettiğini söylemişti.”

“Marian ın telefonunu, onu herhangi bir şeyden dolayı cezalandırmak için alıp almadığını merak ediyorum.”

“Bayan Poynter bayağı katı, değil mi?”

“Evet.” dedi alçak sesle. “Çok fazla.”

“Gilly’nin telefonu olmasına şaşırdım.”

“Telefonu ona ben verdim, parasını ben ödedim. Bu şekilde onunla konuşabiliyordum. Evde telefon var ama ne zaman arasam Marian benim sesimi duyar duymaz kapatıyor.”

“Bayan Poynter’in, Gilly’nin telefonu olduğundan haberi var mıydı?”

Başıyla onayladı. “Bundan hoşlanmadı ama şikâyet de edemedi. Onunla alakalı bir durum değildi. Bütün faturaları ben ödüyordum. Ama o telefonu almak için bir sebebi olmasının, onu son derece memnun ettiğini tahmin edebilirim. Bu beni de cezalandırdığı için ayrıca memnun olmuştur. Aramıza girmek için elinden gelen her şeyi yaptı.”

Jane Casey

“Telefonu almak, Gilly’yi cezalandırmak için kullanacağı türden bir şey miydi?”

“öyle düşünüyorum. Gilly hiçbir zaman bana çok fazla şey anlatmazdı. Mümkün olduğunda beni arardı ve hemen telefona cevap vermediği zaman ben ona mesaj bıraktırdım, hepsi bu. Her zaman telefonun onda olduğunu farz ettim ama belki de öyle değildi” Bay Poynter iç çekti. “Her şeyin nasıl gittiği ile alakalı ona daha fazla soru sormalıydım. Bilmek istemedim. İyi olmadığını bilmeme rağmen iyi olduğuna inanmak istedim.”

“Onu görmeye gelebilirdiniz.” dedim. Bristol, Port Sentinel’den milyonlarca kilometre uzaklıkta değildi.

“Keşke yapsaydım.” Bariyeri o kadar sıkı tutuyordu ki elleri bembeyaz oldu. “Ama yapmadım.”

Gilly’nin, Bay X’e neden bu kadar derin ve içten âşık olduğuna hiç şüphe yoktu. Herkes onun, kendi istedikleri gibi olmasını istiyordu. X onu özgür bırakmıştı.

Artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Hep olmam gereken kişi buymuşum gibi hissediyorum.

Ve eğer bana anlatılan doğruysa, Gilly en iyi arkadaşıyla, eski erkek arkadaşıyla, anne ve babasıyla ilişkisini kesmişti, kendisini X’e adamak için.

Ve bundan pişman olmuştu Gilly. Günlüğün, umutsuzluk ve korkunun tek dostu olduğu karanlık bir yere dönüştüğünü hatırlayınca böyle düşündüm. Hem kendisi için hem de başkaları için yaşadığı korku. Anlamadığım, korktuğu kişi X miydi yoksa başka biri mi?

Gilly’nin etrafında olan tanıdığım insanların arasından beni

Üçe Kadar Say

gerçekten içgüdüsel olarak endişelendiren tek bir kişi düşüneliyordum.

“Bay Poynter, bunun garip bir soru olduğunu biliyorum ve izninizle ve eğer cevaplamak istemezseniz, ama sizce... Bayan Poynter’in, Gilly’ye zarar vermiş olması mümkün mü?”

Döndü ve bana baktı, hayalet görmüş gibiydi. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Bu sadece aklıma gelen bir fikir. Gilly’yi en son görenlerden biri o. Sadece mümkün mü diye merak ettim. Size göre. Yani ikisini de tanıyan biri olarak.”

Bay Poynter yavaşça başını salladı. “Ben de başından beri böyle düşünüyorum. Polise de bunu söyledim. Eğer Gilly’yi tehdit etmek isteyen birini arıyorlarsa, evden başlamaları gerektiğini söyledim. Çünkü eğer Marian, Gillynin evden ayrılmak istediğini öğrendiyse, ona neler yapabileceğini bilmiyorum.”

19

O akşam daha sonra, yine içimde kötü bir şeyler olacağıma dair bir hisle Port Sentinel karakoluna gittim. Orası Dan'in bölgesiydi. Ona orada meydan okursan başına geleceklerden sen sorumluydun.

Ben bu tür tehlikeleri anlayabilecek kadar tecrübe yaşamıştım.

Gilly'nin babası ile konuştuktan sonra, saatlerce ne yapmam gerektiğini düşündüm. Kararımı verdiğime göre, içinde Dan'le konuşmak var diye bundan geri adım atmayacaktım.

“Müfettiş Henderson'la görüşebilir miyim lütfen?”

Danışmadaki kadın acıyan gözlerle baktı. “Birazcık meşgul tatlım. Ben detayları alabilirim.”

“Gilly Poynter hakkında.”

Kaşlarını kaldırdı ama kâğıt da çıkardı. “Adın ne tatlım? Burada olduğunu ona söyleyeceğim.” iri yarı, konforuna düşkün yaşlı bir bayandı ve ben orada danışma masasının diğer tarafında sabırsızlıktan içim içime sığmazken, onun kalkıp klavyeye şifreyi girerek masanın arkasındaki kapıyı açması bayağı bir zaman aldı. Kapı karakolun arkasına açılıyordu ve Dan'in hızla aynı kapıyı

Üçe Kadar Say

açıp eliyle beni çağırması çok uzun sürmedi. Tezgâhın altından eğilerek geçtim ve polis departmanın şahane olduğunu düşündüğüm arka tarafına yürüdüm. Daha önce Dan’le ofisinde konuşmuştum ama bu sefer beni koridorda tuttu hemen kapının orada, sanki koridordan yürüyerek kaybedecek bir dakikası bile yokmuş gibi. Yorgun ve kızgın görünüyordu. Kollarını sıvamıştı ve kravatı aşağıya inmişti.

“Ne istiyorsun?”

İyi başlangıç. “Seninle Gilly hakkında konuşmak.” Beni dışarı atar diye düşünüyordum ama hâlâ dinliyordu. Devam ettim, “Bay Poynter’le konuşuyordum ve ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrim var.”

Dan elini kaldırdı. “Gerçek, sağlam bir kanıtın olmadığı sürece, bunu duymak istemiyorum. Saçma bir teoriyi dinleyemeyecek kadar meşgulüm.”

“Bu saçma bir teori değil.” dedim. “Gerçeğe dayalı. Tamamen.”

“Ben birazcık teorilerin ilerisindeyim Jess. Bütün gün bir şüpheliyi sorguladım ve şu anda onu çocuk kaçırmadan suçlamak üzereyim.”

“Gilly’nin annesi mi?”

Dan kaşlarını çattı. “Kesinlikle hayır. Max Thurston.”

“Onu mu suçluyorsun? Yaptığını söyledi mi?”

“Hayır. Bize hiçbir şey anlatmıyor. Ailesi bir avukat tuttu ve o da ona karşı kullanabiliriz diye onun tek kelime söylemesine izin vermiyor.” Dan ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslandı. “Sadece Gilly’yi nerede bulabileceğimi söylemesini istiyorum. Konuşması onun lehine. Şu anda başı belada ve bundan kurtulmak için bize yardım edebileceği kadar yardım etmeli.”

Jane Casey

“Neden onun yaptığını düşünüyorsun?”

Dan bana deliymişim gibi baktı. “Bunu çok iyi biliyorsun. Onun eski erkek arkadaşıydı. Arabayı ödünç aldı. Bize tek söyleyebildiği, o akşam bir süre araba sürdüğü, kafasında belirli bir güzergah olmadan. Bu bir mazeret değil ya da seni kütüphanede görmesi veya ne düşündüyse. Telefon kayıtları elimizde. Cuma günü dördü altı gece, 14 Pollock Laneden sabit hattın bir telefon almış. 53 saniye sürmüş. Hemen arkasından Ryan’a arabasını ödünç alabilir miyim diye mesaj göndermiş. Ryan dördü kırk üç geçeye kadar cevap vermemiş. Ve arabasını Max’e ödünç verdiğini biliyorsun. Adli tıp incelemesi için arabayı aldık ve eğer içinde Gilly Poynter’e ait bir kirpik bile varsa bunu bulacağız.”

“Ama çocuk kaçırma... Ya gönüllü gittiyse? Ya Gilly onu aradıysa ve ondan yardım etmesini istediye...”

“O zaman Gilly, karakola gelip bunu bana anlatsa iyi olur.”

Planını anladım. Eğer Gilly hayattaysa Max’i tutuklamak, onu saklandığı yerden çıkarmaya yetebilirdi. Eğer değilse, Max başlanacak en iyi noktaydı. Onu bulana kadar, diri veya ölü, ona ne olduğundan emin olamazlardı. Dan de, elinde tüm polis kaynakları olmasına rağmen, benim gibi karanlıkta el yordamıyla ilerliyordu ve içimden bir ses onun yanıldığını söylüyordu.

Dan dikleşti. “Geri dönsem iyi olur. Beni bekliyorlar.”

“Lütfen bana sadece beş dakika ver.” diye yalvardım. “Onları bekletecek kadar uzun değil. Yardımcı bile olabilir.”

İç çekti. “Beş dakika. Bir saniye daha fazla değil.”

“Tamam. Güzel.” Düşüncelerimi topladım. “Şimdi. Bugün Bay Poynter ile konuşuyordum ve bana Gilly’nin annesinin ona zarar verebileceğini söyledi.”

“Bunu bana da söyledi.”

Üçe Kadar Say

“Ve?”

Dan omuzlarını silkti. “Kötü eski koca. Bir çocuk kaybolduğunda eşlerini suçlamaları onlar için sıra dışı değil.”

“Yani bunu ciddiye almadığını mı söylüyorsun?”

“Bunu söylemedim.” Dan ateş saçan gözlerle bana baktı. “Ben her şeyi ciddiye alırım. Araştırdım ve beni endişelendirecek bir şey bulamadım.”

“Gilly’nin telefonunu aldı. Arkadaşlarıyla, babasıyla ilişkisini kesti, annesi onu bir tutsak olarak tutuyordu. Günlüğü okudun. Gilly herkes gibi normal olmak istiyordu ve “M” onun hiçbir şey yapmasına izin vermiyordu. “

“Bu kasabadaki ergenlerle ilgilenmek zorunda olan bir polis olarak konuşuyorum, keşke daha çok ebeveyn onun gibi olsa.”

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım. “Ama görmüyor musun? Gilly’yi kontrol ediyordu. Eğer Gilly’nin, Port Sentinel’den ayrılmayı planladığını öğrenseydi öfkeden deliye dönerdi. Ona zarar verebilirdi. Cuma akşamı kendinde olmadığını söyledim.”

Dan’in kaşları çatıldı. “Söyledin. Nasıl bir ilişki var? Gilly’ye zarar verdikten sonra uyuşturucu ya da alkolle kafayı mı buldu?”

Hayır anlamında kafamı salladım. “Mutfakta, dibinde bir çerçit toz olan bir kupa buldum ve kelimeler ağzında yuvarlanıyordu, yarı uyanıktı. İkisinin bağlantılı olduğunu düşündüm. Ama ya uyuşturucu verilmiş olan kişi Gilly ise. Ya Bayan Poynter rol yaptıysa?”

Dan iç çekti. “Evi ararken kupadaki tortu çoktan gitmişti, bu yüzden de ne olduğunu asla bilemeyeceğiz. Ve Bayan Poynter in kanını test edecek pozisyonda değildik o nedenle uyuşturucu ya

Jane Casey

da ilaç almış olduğunu teyit edemem. Bunun peşini bırakman gerekecek.”

“Ben yukarıda Gilly’nin odasına bakarken geldi. Sandalyesinde bilinçsiz hâlde oturuyordu ama ne yaptığımı görmek için merdivenlerden yukarıya çıkabildi ve merdivenler dik. Ben düştüm ki ben tamamen ayıktım.”

“Öyle olduğunu umuyorum.” dedi Dan hemen. “Ama sen o evde yaşamıyorsun. Bayan Poynter, o evde yaşıyor ve merdivenlere alışkın. İnsanların sadece kas hafızasıyla neler yaptığına şaşırırsın.”

“Tamam.” dedim. “Ama peki ya Gilly’nin çöpündeki mendiller ve duvardaki kan ne?”

Elini kaldırdı. “Seni orada durduracağım. Poynter’lerin çöpünü aldık ve araştırdık. Duvar kâğıdının iplerini aldık ve test ettik. Kan değildi. Kahveydi.”

“Kahveyi nasıl kanla karıştırabilirim?”

“Yatak odasının karanlık olduğunu söylemiştim. Kan karanlıkta siyah görünür.”

Bu düşünce içimi ürpertti. “Peki ya çöpteki mendiller?”

“Kan Gilly’nindi. Çok yoktu.” Dan sol gözünü elinin arkasıyla ovuşturdu ve esnedi. “Hâlâ biraz daha ayrıntılı analiz edilmesini bekliyoruz ama yeterince masum görünüyor. Eğer bıçaklansaydı ya da başka şekilde zarar görseydi, evde, eşyalarda veya duvarlarda veya yerde kan bulurduk değil mi?”

“Ama Bayan Poynter temizlemişti. Defterimi almak için geri döndüğümde tüm ev çamaşır suyu kokuyordu.”

“Çamaşır suyu yeterli değil. Sıvanın içindeki çatlaklara ve yerdeki boşluklara baktık. Evde kan olduğu düşünülse bile, çok küçük bir alana yayılmış olmalı.”

Üçe Kadar Say

Rotayı değiştirdim. “Bu hiçbir şey olmadığı anlamına gelmez. Eğer uyuşturucu verilen Gilly ise pasifleşmiştir, her zamanki gibi hareket edemezdi. Annesinin de ona zarar vermesine gerek kalmamıştır. Kaybolmadan önce, yatağında yatıyordu. Bilincini kaybetmiş olabilir.”

“Ya da eski erkek arkadaşının bir araba ödünç alıp, onu babasına götürmesi için gelmesini bekliyordu.” Tabii babasına gitmedi bu yüzden Max’in açıklama yapması gerekiyor.” Dan yaslanmış olduğu duvardan uzaklaştı. “Sen de tam ona açıklama yaptıracağım yerde geldin.”

“Ama...”

“Seni dinledim Jess, bulduklarımızı sana anlattım. Tüm bunlar Gillynin annesini devre dışı bırakıyor. En sevilesi insanlardan olmadığını biliyorum ama bu onu bir şüpheli yapmaz.”

“Gilly korkmuştu. Günlüğünde ne dediğini hatırlamıyor musun? *Önceden korkuyordum ama şimdi kötü bir şey olacak diye dehşet içindeyim.* Tuzağa düşürüldü. Evinin yakınlarında bir yere gitmeme izin vermedi. Orada kendini güvende hissetmiyordu.”

Dan iç geçirdi. “Jess, bir ergen kaybolduğunda bunun sebebi, yüzde doksan dokuz ailelerinden kaçmalarıdır. Onların nedenlerini dinlediğinde, ebeveynlerinin insan kılığındaki canavarlar olduğunu düşünürsün. Ve hemen hemen her zaman da anne ve babaları anlattıkları gibi değildir. Çocuklarını aptalca ve anlık şeyler yapmaktan korumak ve onları yönlendirmek için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardır.

“Ben sadece...”

“Seni dinledim ve sana Bayan Poynter’i yapabileceğimiz en iyi şekilde soruşturduğumuzu söyledim. Max Thurston’dan şüphelenmek için mükemmel sebeplerimiz var.” Dan, uzanarak

Jane Casey

arkamdaki danışma alanına açılan kapıyı açtı. Tartışmaya bıkmadan çalışmadan kapıdan çıktım.

öncelikle, söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Onu ikna edebilmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Gidip Bayan Poynter'la yüzleşebilirdim ama bunu yapmaktan çekindim. Geçmişte bu şekilde davranmak benim için iyi sonuçlar vermemişti.

Nereye gideceğimi bilmeden karakolun merdivenlerinden indim. Hemen dışarda bir bank vardı, ellerimi ısıtmak için ceplerime sokarak banka oturdum. Karanlık ve soğuktu ve şehir terk edilmiş gibiydi. Gece için yapılan hava tahmini korkunçtu; fırtına, deniz kabarması, sağanak yağış. Neyse ki henüz yağmaya başlamamıştı ama rüzgâr ağaçların tepesine ulaşmış onları sallıyordu ve saçlarım yüzüme doğru havalanmıştı. Arkamda bir yerde Max, gittikçe artan bir şekilde öfkelenen Dan ile yüz yüzdü. Eğer Dan haklıysa, daha fazlasını hak ediyordu. Ama Ryan'a anahtarı neden öyle ulu orta verdiğini anlamamıştım veya Ryan'ın asla şüphelenmeyeceğini bildiği hâlde neden arabayı temizletmediğini ve eğer Gilly'nin nerede olduğunu biliyorsa neden Gilly kayb olduğundan beri kasabada yolunu kaybetmiş bir ruh gibi dolaştığını.

Tabii ona zarar vermediyse.

Bunu hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Fakat Max'in suçu, Nessa'nın üstüne atmaya çalıştığını hatırladım. Gilly'nin kendini kestiği sıradaki yüz ifadesini hatırladım; Max'in tanı arkamda durduğunu; onun sesinin nasıl bardağı kırması için Gilly'yi harekete geçirdiğini. Sınıfın dışında, Gilly ile konuşmak için beklediğini ve ne kadar üzgün olduğunu hatırladım. Bay Lowell'la konuşmak için hızla geri döndüğünde, Gilly'nin

Üçe Kadar Say

o anki bakışlarını hatırladım: umutsuzluk. Benim aksime, Bay Lowell'la konuşurken eğlenemez, umutsuz hissedersiniz.

Ve yüzümdeki gülümseme dondu.

Aman, Tanrım.

Olanlar bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Bir kızla çalışmayı tercih ediyor... inan bana, bu konuda kesin kararlı.

X'in ne yapmamı ve ne söylememi istediğini biliyordum, ben de yaptım.

Ben bir korkağım.

Gilly nin tarih dersi iyidir. Üniversitede de tarih okuyacak.

Tarihin tüm bu ekstra işleri tam bir baş ağrısı. Bay Lowell ilgilendiği için minnettar olmalıyım, eğer ihtiyacım olduğunu söylemeseydi bir bilgisayarım bile olmazdı. Ama tüm bu okumalarla ve ekstra kompozisyonlarla başa çıkamam.

*Her zaman birinin beni sevmesini istedim. Bunun her şeyi **daha** iyiyapacağını düşündüm.*

Şimdi ne dilediğine dikkat etmen gerektiğini anlıyorum.

Kalktım ve tekrar karakola koştum, aceleden danışma masasına çarptım. Kadın şaşkınlıkla baktı ve sonra kaşlarını çattı. Sanırım Dan benim hakkımda ne söylediye övgü dolu değildi.

“Lütfen, gerçekten yeniden Müfettiş Henderson’la konuşmam gerek.”

“Meşgul.”

“Ama çok önemli. Devasa önemli. Gerçekten onu görmem gerek.”

“Üzgünüm tatlım, onu rahatsız etmene izin veremem.”

Dudağımı ısırdım, sonra eğilerek danışma masasının altın-

dan geçtim ve kapıya doğru gittim. Şifre ekranından şifreyi girdim. Az önceki gelişimde danışma masasındaki kadın girerken ezberlemiştim.

“Nereye gidiyorsun? Ona dokunamazsın.” Danışma görevlisi beni durdurabilmek için çok yavaştı. Kapıyı yüzüne kapattım, Dan’ın, hemen karşımda duran ofisine doğru ilerlemek için koridordan geçtim. Daha önce Dan ile konuştuğunu gördüğüm dedektiflerden biri, odadan elinde dosyayla çıktı.

“Merhaba.” dedim. “Müfettiş Henderson’ı gördünüz mü?”

“Ne? Sen de kimsin? Burada ne yapıyorsun?”

“Onu görmem gerek.” Danışma görevlisinin öfkeyle bize doğru geldiğini arkamı dönünce gördüm ve dedektife döndüm. “Lütfen. Onu hemen görmem gerek.”

“Benimle gel lütfen. Buraya giremezsiniz.” Danışma görevlisi kolumdan tuttu.

“Lütfen.” Gözlerimi dedektifin yüzünden çekmedim. “Gilly ye ne olduğunu biliyorum. Onu kimin aldığını biliyorum.”

Dedektif karar vermiş gibi görünüyordu. “Bekle Becky.”

Koridordan yürüdü ve bir kapıyı çaldı. Bir sessizlik oldu ve kapı açıldı.

“Bayım, burada sizinle konuşmak isteyen biri var.”

Dan koridora baktı ve şaşkın yüzü bir saniye içinde şiddetli bir öfkeye dönüştü. “Sana anlattığımı sanıyordum- “

Kolumu danışma görevlisinden kurtarak, “Max değildi.

“Bay Lowelldi. Tarih öğretmenimiz, X. Gilly onunla yatıyordu.

Dan uzun adımlarla bana doğru yürüdü, çenesini öfkeyle sıkıyordu. “Jess, bu bir oyun değil. Bu ortaya attığın çok ciddi bir iddia.”

Üç Kadar Say

“Biliyorum. Ama doğru.” Danışma görevlisinin tuttuğu yer acıyordu ve orayı ovdum. “Gilly’yi kontrol ediyordu. Max’in ismini çektiğinde onunla çalışmayı reddetmesini istedi. Gilly o kadar ilgilenmemesine rağmen ona ekstra tarih dersleri veriyordu. Annesi bu konuda harika olduğunu düşünüyordu çünkü Bay Lowell ona öyle söylemişti, bu yüzden de ekstra derse gitmesine izin veriyordu. Bilgisayarı olmasının nedeni oydu. Seviştikleri yer, orası tam öğretmenler odasının yanı.”

Dan başını sallıyordu. “Saçmalama Jess.”

“Bunu kimseye söyleyemedi. Büyük bir sırdı. Normal bir çift değillerdi, insanlar anlamazdı demişti.” Kozumu oynadım. “Dün Bay Lowell, araştırma ekibinde vardı. Benim yanımda duruyordu. Arama köpeklerinden biri havladı ve üzerine atladı. Bunun cebindeki yemek yüzünden olduğunu söyledi ama ya köpek Gilly’nin kokusunu aldığını söylemek istediye?”

Dan bir anlığına gözlerini kapadı. Yüzündeki öfke geçmişti, yerini yorgunluğa bırakmıştı. “Tamam. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, senin aklını kaçırdığını düşünüyorum. Ama Bay Lowell’la konuşmaya hazırım. İlk önce gidip evde mi değil mi bakacağım. Eğer evdeyse ve bana senin söylediğin her şeyin açıklamasını yapabilirse, o zaman ne onun hakkında ne de Gilly’nin kaybolma olayından sorumlu olabilecek başka birinin hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum.”

“Tamam.” dedim biraz rahatlamıştım.

“Peki ya Max Thurston?” diye sordu dedektif.

Dan saatine baktı. “Onu suçlamadan veya gitmesine izin vermeden önce birkaç saatimiz daha var. Biraz geç bırakmanın bir sakıncası yok. Biraz daha bekletmek, onu konuşmaya ikna edebilir.”

Jane Casey

Dedektif başıyla onayladı.

“Ben de seninle gelebilir miyim?” diye sordum.

“Hiç şansın yok.” dedi Dan. “Eve gidiyorsun ve orada kalacaksın. Eğer bir köpek olsaydın, sahibine sana çip takmasını önerirdim.”

Yüzümü buruşturdum. “Yol üzerinde Bay Lowell’ın evine uğrayabiliriz.”

“Bu bir eğlence gezisi değil Jess.”

“Biliyorum. Bak, lütfen sadece Bay Lowell’ın evine seninle gelmeme izin ver.”

“Peki, ne diyeyim? Benimle iş tecrübesi mi edindiğini söyleyeyim? Hiç sanmıyorum.”

“Arabada bekleyebilirim.”

“O zaman gelmenin amacı ne?”

“Bilmiyorum.” dedim ümitsizce. “Belki işe yarar bir şeyleri fark edebilirim. Lütfen.”

Dan iç çekti. “Bekle, Lowell’m nerede yaşadığını öğreneyim. Önce onunla ilgileneceğim, sonra seninle.”

“Tamam.” Dedektif geldiği odaya geri dönüp Bay Lowell’ı bilgisayarda araştırırken, ben de parmaklarımı çapraz yaparak şansını çağırıyordum. Kimsenin size parmaklarınızı çapraz yapmanın işe yaramadığını söylemesine izin vermeyin çünkü Bay Lowell’m tam olarak karakolla Sandhayes arasında ve ikisine de eşit uzaklıkta bir yerde oturduğu ortaya çıktı.

Parlayan gözlerle Dane baktım. “Yani gelebilirim.”

“Ve arabada beklersin.”

“Peki.”

Üçe Kadar Say

“Ve bu son. Bu küçük maceraya daha fazla dâhil olmayacak-sın. Bitti.

"Tamam?"

“Karışmaya çalışmayacağına söz ver?”

“Söz veriyorum.” dedim parmaklarım hâlâ çapraz olduğu için kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar memnundum. *Yoluna çıkmayacağıma söz veriyorum, belki.*

Çünkü Gilly güvende ve iyi olana kadar başka sözler veremeyecektim.

20

QQ Orchard Korusu.”* dedi Dan. “Eğer bir meyve ağacı görürsen bana söyle çünkü ben bir tane bile göremedim.’

Orchard Korusu, Bay Lowell’in yaşadığı küçük evlerin bulunduğu gelişmekte olan bir bölgeydi. Bu evler, Port Sentinel’in tarihi evlerine ve mini köşklerine parası yetmeyen düşük ve orta gelirli kesim içindi çünkü milyonerlerin hâlâ kendilerine yakın yaşayan hemşirelere ve öğretmenlere ihtiyaçları vardı. İnşaatçılar bölgeyi dip dibe evlerle tika basa doldurmuşlardı, bu yüzden Bay Lowell’in evi teknik olarak müstakil olmasına rağmen, komşu evle arasında sadece dar bir ara yol vardı. Evler parlak beyaz derz dolgulu tuğlalardan yapılmıştı. Sahiplerinin ön bahçesini düzenlediği, pencerelerini süslediği ve kendilerine özgü bir şeyler kattığı evler hoş görünüyordu. Bay Lowell’in bahçesinde sadece otlar vardı yanında da boş bir garaj yolu.

“Araba yok.” dedim. “Işıklar açık değil. İçeride değil.”

“Emin olmak için kapıyı çalacağım.” Dan arabayı, garaj yolunun sonuna, iki tekerleği çimenlerin üstüne gelecek şekilde park etti, ön kapıya doğru giderken onu izledim. Denizden

* Meyve bahçesi

Üçe Kadar Say

esen rüzgârdan korunmak için babını eğdi, rüzgâr gün içerisinde olduğundan daha güçlüydü. Panjurlar kapalıydı. Ev terk edilmiş gibi görünüyordu.

Kapıyı çaldı ve bekledi sonra yeniden çaldı. Bir dakika sonra çömeldi ve mektup kutusu deliğinden bağırdı: “Polis. Kapıyı açın lütfen.”

Hiçbir etkisi olmadı. Dan cebinden kısa bir fener çıkardı ve delikten içeriye tuttu. Sonra feneri çekti ve mektup kurasu kapağı geri yerine geldi, ayağa kalktı ve bana seslenmek için döndü: “Evde kimse yok Dolanıp arka tarafa bakacağım ve sonra buradan gidiyoruz.”

Daha yakından bakmak istiyordum ama o evin arkasına geçip gözden kaybolana kadar bekledim. Arabadan indim ve garaj yolundan hızla yukarı çıktım. Görmek için çok uğraşsam da ön camdan hiçbir şey göremedim - panjur çok sıkı kapanmıştı. Ama mektup kutusu vardı. Dan’ın yaptığı gibi dizlerimin üzerine eğildim ve içeriye bakmak için kapağı kaldırdım.

Ve fenerin ışığı gözlerimi kör edecek şekilde yüzüme vurdu. “Ne yapıyorsun?”

Soruyu doğru düzgün duyamadım bile, tamamen içgüdüsel olarak geriye doğru sendelemekle meşguldüm. Mektup kutusunun kapağını gürültüyle bıraktım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Dan kapıyı açtığında, ona sitem dolu gözlerle baktım. “Beni korkuttun.”

“Arabada olman gerekiyordu. Neden arabada değilsin?”

“Merak ettim.” Saçmaladım. “Sen neden evdesin?”

“Arka kapı düzgünce sürgülenmemiş.” Dan, tekdüze bir sesle sanki defterinden okuyormuş gibi devam etti. “Biri eve girmiş, hırsızlık olmuş olabilir diye endişelendim. Bu tür bir suçun ol-

Jane Casey

madığına emin olduktan sonra evde bir şey olup olmadığını araştırıyordum.”

“Garip bir şey buldun mu?”

"Hayır.”

“Gilly’den bir iz yok mu? Ya da bir mücadele izi?”

“Hayır. Aşağıdaki odalar derli toplu. Tuhaf olan veya yerinde olmayan hiçbir şey yok. Yukarı çıkmadım ama şu anda çıkmamı gerektiren bir sebep yok.” Havada fenerini döndürdü ve yakaladı. "Yanıldın.”

“Yanılmış olamam.” Ayağa kalktım ve Dan’in arkasına bakmaya çalıştım. “Eğer bana izin verirsen..

“Kesinlikle hayır.” Dan beni, fenerinin arkasıyla geriye doğru itti. “Arabaya dön. Bir dahaki sefere seni kilitleyeceğim.”

“Dur!” Omzunun üstünden bir parıltı gördüm, gri mavi ve tanıdık. “Bak orada, arkanda. Merdivende.”

Baktı. “Bir atkı. Mükemmel. Onu tutuklamak ister misin ya da ben mi yapayım?”

“O Gilly’nin atkısı.”

“Emin misin?” Fenerinin arkasıyla atkıyı tırabzandan aldı ve inceledi. “Onun olduğunu nereden biliyorsun? Herhangi bir 12, ayırt edici bir özellik.”

“Onunkine benziyor.”

“Bu sadece bir atkı. Gilly’nin olabilir ve onun olup olmadığını öğrenmek için DNA testi yapabiliriz. Ama burada bulunduğu başka bir şeyi kanıtlamaz.”

"Bana inanmıyor musun?”

Dan asla bunu benim için kolaylaştırmayacaktı. “Gilly nin burada olduğuna inanıyorum. Ama bu yeterli değil.”

Üç Kadar Say

Hayal kırıklığına uğramış numarası yaptım. “Dan, başka ne istiyorsun?”

“Bir ipucu olabilir mi?” Kollarını bağladı. “Tüm bunların normal olmadığını gösteren bir işaret. Çünkü şu anda, elimizdeki her şey çok rahatlıkla açıklanabilir. Söylediğine göre, tarih dersleri için buraya geliyordu. Burada bir şeyini bırakması, onun kayboluşuyla Bay Lowell arasında bağlantı kurmak için yeterli değil.”

“Bay Lowell’a onu en son ne zaman gördüğünü sordun mu?”

“Yaptığımız soruşturmayla bir bağlantısı olduğunu bilmiyordum ve o da konuşmaya gönüllü olmadı.” Dan yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Aptalca hareket etmeden ve kendini neredeyse öldürtmeden kötü adamları bulmak kolay değil, değil mi?”

Önceki dedektiflik işimdeki macerama atıfta bulunmasını duymazdan geldim. “Kötü adamları bulmanın bir yolu onları aramaktır. Sen onun evindesin. Burayı arama iznin var mı? Resmi izin yani?”

Dan, “Ne için? Gilly için mi?” diyerek başını geriye attı ve bağırdı: “Neredeyse dışarı çık, dışarı çık.”

İkimiz de bir süre sessizliği dinledik. “Belli ki burada değil.” dedim. “Ama buradaydı. Ve bize neler olduğunu anlatabilecek bir şeyler olabilir. Bağlanmışsa ya da zarar görmüşse. Dediğin gibi bir mücadele izi. Kan izleri...”

“Bu kadar yeter.” Dan başını sallayarak sözümü kesti.

“Aynı Bayan Poynter’in evi hakkında söylediklerin gibi.”

“Şey, onları söylememeliydim.” Dan, dar koridora göz gezdirdi. “Yukarıya bir bakacağım. Bilgin olsun, hızlıca. Sonra böyle bir gecede kapıya çıkmaktan çok memnun olacak komşularla konuşacağım. Arabaya git ve beni bekle.”

Jane Casey

“Cidden mi?” Titriyordum. "Motor çalışmadığında arabanın içi dondurucu oluyor.”

“Sen ısınasın diye onu çalışır hâlde bırakmayacağım.”

"Neden burada evde beklememe izin vermiyorsun? Hiçbir şeye dokunmayacağım.”

Dan homurdandı. “Bu çok kötü bir fikir. Buna neden evet diyorum, hiçbir fikrim yok.”

“Ama diyorsun.” Dan fikrini değiştirmeden evin içine atladım ve rüzgâra karşı kapıyı çarptım. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme ve orada dur.” Kapı paspasını gösteriyordu. “O noktadan hareket etme.”

lamam.

“Ciddiyim Jess. Eğer bu evde işe yarar bir şey var ise, mahkemeye, 16 yaşındaki bir kızın delilin içinde gezmesine neden izin verdiğimi açıklamak istemiyorum.”

“Anlıyorum.” Ve onun bana söylediği yerde duracaktım. Ama hiçbir şey, eğilebildiğim kadar eğilip hemen holün bitiminde olan oturma odasına bakmaktan beni alıkoyamazdı. “Işıkları açabilir misin? Burada karanlıkta olmak gerçekten ürpertici.”

Dan feneriyle tüm lamba düğmelerini açtı.

“Eldivenin yok mu?” diye sordum merakla.

“Onlara ihtiyacım olduğuna dair bir sebep olmadığı sürece takmıyorum.”

Onu, merdivenlerden yukarı koşarken izledim. Bir tarafım eldivenlere ihtiyacı olmasını umuyordu çünkü ben haklıydım ve Gilly’yi kaçıran Bay Lowell’di. Diğer tarafım da haksız olmak istiyordu. En iyi Micheal Jackson taklidimi yaparak, düşmeden eğilebildiğim kadar eğildim. Hiçbir şeye dokunmayacağıma söz vermiştim ve sözümü tutacaktım ama bakmamda bir sakınca yoktu.

Üçe Kadar Say

Büyük bir televizyon ve L şeklinde bir koltuk olan oturma odası çok fazla eşyayla doldurulmamıştı. Kapının karşısındaki duvara bir masa dayanmıştı ve üzerinde bir şeyler görmek için çok gayret ettim. Bay Lowell düzenliydi ve masa da derli toplu görünüyordu. İki ayak üzerinde duran cam bir masaydı. Camın altında da bir dosya dolabı vardı. Görebildiğim kadarıyla bilgisayar kapatılmıştı. Masanın altına bir yazıcı yerleştirilmişti ve parlayan yeşil ışığını görebiliyordum. Demek hemen çıkmadan önce bilgisayarı kullanıyordu ve bir şeylerin çıktısını aldı diye düşündüm ve bu evden çıkmadan önce ihtiyacı olan son şeydi demek ki, o nedenle bilgisayarı hızlıca kapadı ve kapıya doğru ilerledi. Ve yazıcıyı kapatmayı unuttu.

Düğmeye bastığında en son basılanı tekrar basan yazıcılardan olmasını umdum.

Dan merdivenlerden aşağıya iniyordu. Bana şüpheyile baktı ve ben de kafamı önüme eğdim.

“Hiç kıpırdamadım.”

“Tamam.”

“Herhangi bir şey buldun mu?”

“Hayır. Her şey olması gerektiği gibiydi.”

Hayal kırıklığı ile iç çektim. “Peki ya bilgisayarı?”

“Ne olmuş ona? Jess, burada bulunmamız bile doğru değil. Tüm kuralları esnetiyorum ve burada bir şey olduğuna dair hiçbir belirti yok. Boğuşma yok. Kavga yok. Kan yok.”

“Ama belki bu, Gilly onunla gitmek istediği içindir. Ya da istediğini düşündüğü için.” Suratımı astım. “Anladığımı söyleyemem. iyi bir öğretmen olsa bile, o kadar da harika değil. Gilly çok daha iyisini yapabilirdi.”

“Gitmemiz gerek.”

Jane Casey

"Gitmeden önce, masasını kontrol et." dedim. "Bak yazıcı hâlâ çalışıyor. Ne basıyordu?"

Dan yazıcıya göz attı. "Mürekkebi değiştirmiş. Eski kartuş mutfakta bir zarfın içinde geri gönderilmeye hazır."

Bay Lowell, sınıfında kâğıtlar için ayrılan çöp kutusuyla ve onu kullanmayanlara gösterdiği öfkesiyle, adanmış bir geri dönüşümcüydü. Geri dönüşüm alışkanlığı belli ki derinleşmişti. "Sence geri gelmeyi planlıyor mu?"

"öyle görünüyor. Etrafı temizlememiş. Yukarda nakit para ve pasaportu var. Tüm bunların hepsi bana onun hakkında yandırdığını düşündürüyor. Eğer kaçmaya çalışıyorsa, bu gerçekten tamamen başarısız bir deneme."

"Gilly ile birlikte geri dönemez." dedim. "Gilly, ona yaptıkları her şeyi herkese anlatır. Eğer geri geliyorsa da belki Gilly gelmiyordur."

Dan iç çekti. "Veya Bay Lowell masum ve Gillynin kaçırılmasıyla hiçbir ilgisi yok. Artık bunun peşini bırakırmısın?"

"Yazıcıyı kontrol eder misin? Bak bakalım son sayfaları tekrar basabilir misin?"

Dan oturma odasına gitti ve yazıcının yanına yere oturdu. Bir süre yazıcıyı karıştırdı sonra başını salladı. "Sanırım kartuşu değiştirmek hafızasını silmiş. Bilgisayarı kapatıp açmış olmalı."

"Kahretsin."

"Ben demiştim." Dan çöp kutusunu kontrol etti, masanın çekmecelerini açtı ve kapadı. "Gitmemiz gerek."

"önce ben bir gelip bakabilir miyim?"

Dan ateş saçan gözlerle bana baktı. "Hiçbir şeye dokunma."

Üç Kadar Say

Gerekliyorsa işaret et.”

Odaya girdim. “Kutunun içinde ne var?”

“Ne? Bunda mı?” Dan Bay Lowell’in masanın üstündeki kutunun içeriğini aradı. “Faturalar. Sigorta belgeleri. İlginç olan hiçbir şey yok.”

“Hayır, onda.” Dosya dolabının üzerindeki sepeti işaret ettim. “O bir kâğıt mı?”

“Öyle görünüyor.” Sepeti aldı ve sandalyenin üstüne koydu. “Boş.”

“Diğer tarafına bak. Bahse girerim o, müsvedde olarak kullanıldığı daha önce basılmış kâğıt. Aynı şeyi sınıfta da yapıyor.”

Dan sayfaları masanın üzerinde açtı. “E-postalar. Holü boyamakla ilgili bir yazı. Dünyayı sallayacak şeyler.”

“Peki ya diğeri?” Uçtakine bakıyordum. Bazı yerlerinde Yazı o kadar silikti ki konu bölümünün sadece küçük bir bölümünü okuyabildim... *ozitev... içi... 3/12den*

Dan kâğıdı aldı ve ona bakıyordu. “Okuyamıyorum. Mürekkep çizgi çizgi olmuş.”

Sabırlı bir şekilde, “Bu yüzden yazıcının mürekkebini değiştirmiş olmalı.” dedim.

“Ne düşünüyorsun? Bilmem ne kır evi için 3 Aralıktan itibaren depozit alındı olabilir mi?”

“Olabilir. Başka kelime okuyabiliyor musun?” Kâğıda burnuna o kadar yakın tutuyordu ki hiçbir şey göremiyordum.”

Düzgünce masanın üstüne koydu ve lambayı açarak üzerine getirdi, yine benim görüşümü engelledi. Sadece Swifthoo... Kır...

Swifthook Kır evi mi?

Jane Casey

“Bu Şu anda yeni yıla kadar bir kır evi kiraladığımı teyit eden bir eposta.”

“Burası nerede?”

“Bakmam lazım. Leemouthdan yaklaşık beş kilometre uzaklıkta olduğunu söylüyor. Adresten anladığım kadarıyla Allah’ın unuttuğu bir yerde.”

“Sahilin yukarısında mı? Neden evinden sadece birkaç kilometre uzaklıkta, bir ay için bir kır evi kiralamak istesin?”

“Bilmiyorum Jess. Belki de Noel boyunca biraz huzur ve sessizlik istemiŐtir.” Dan, kâğıdı sepete geri koydu ve bana kapıyı gösterdi. “Ve Şimdi çıkıyoruz. Lowell’m burada olduğumuzu anlamaması için dua etsen iyi olur. Hırsızlıkla ilgili bir rapor hazırlayabilirim ama senin varlığını açıklamak çok daha zor olur.”

“Hiçbir Şey söylemeyeceğim.”

“Şimdi seni eve götürme zamanı.”

“Ama...” dedim.

“Haklarını kullandın.” Dan ağır elini omzuma koydu ve beni kapıya doğru sürükledi. “Artık hakların tükendi.”

Tartışmaya hazırdım ama Şansım olmadı. Dan’in elindeki polis telsizi aramıza katıldı.

“Tüm birimler, tüm birimler, hemen Operasyon Yumurta kabuğuna başlayın.”

“Bu da ne?”

Dan’in bakışları tatsızlaŐtı. “Bu bir tahliye emri, kıyıya yakın bölgeler için. Meteoroloji bu akşam bir fırtına beklendiğini söyledi bize, sahil koruma görevlisi gelgitin yüksekliğini gözlemliyordu. Bana sorarsan, bölgeyi boşaltmak, birazcık su yükselmesinden daha riskli ve üzücü. Bütün hayatım boyunca burada

Üçe Kadar Say

yaşadım ve bir sürü fırtına gördüm ve hiçbiri de onların *tahmin* ettiği gibi bir zarara sebep olmadı.” Beni evden çıkardı ve arkasından kapıyı çarparak kapattı. “Ama tahliyeyi yönetmek yine de benim işim, o yüzden senden başlayalım.”

21

Dan beni Sandhayes'e bırakır bırakmaz yukarı bilgisayarıma koştum ve *Swifthook Kırevi, Leemouth'a*. baktım. Haritaya göre ev, Leemouth'dan bayağı dışarıdaydı, kıyıda terk edilmiş bir noktada. Onu kiralamak için reklamını veren linke tıkladım.

Sahilde göz alıcı bir Kır Evi! Bu tek yatak odalı hoş tatil evi baları Çiftleri için mükemmel. Şık konforlu... Komşu evlerden uzak, özel ve تنها bir lokasyon. Leemouth'daki mağazalar ve restoranlara çok kısa mesafede. Açık oturma odası, banyo, tam donanımlı mutfak, asma kat yatak odası.

Not: Girişi asfaltsız yol ve kaldırım.

Leemouth'daki mağazalar ve restoranlar, eve servis yapan bir balıkçı restoranı, bir köy mağazası, bir postane ve yazlan servis yapan bir bardan ibaretti. Kır evi tam olarak hiçliğin ortasındaydı. Telefonla çekilmiş bulanık resimlere göz attım. Evin şıktan çok, eski olduğunu saklamakta başarılı olamamışlardı, birbiriyle alakasız eşyalarla doluydu. Yazın, nasıl harika bir tatil nokrası olabileceğini anlayabiliyordum ama kışın kasvetli olurmuş gibi görünüyordu. Sahil küçük bir koydu ve etrafı kum tepeleriyle

Üçe Kadar Say

çevriliydi. Ulaşması zordu ve yılın bu zamanında kimse oraya gitmek için kendini yormazdı. Bay Lowell'a hakkını teslim etmeliydim: Swifthook Kırevi bir şey saklamak için harika bir yer gibi görünüyordu.

Ya da birini...

Hayal kırıklığıyla sandalyemde arkama yaslandım. Gidip haklı olup olmadığını görmek istiyordum. Dan tahliyeyle çok meşguldü. Onu bir daha benimle gelmeye ikna etme şansım yoktu ki bu da köşeye sıkıştığımı gösteriyordu.

Bilgisayarı kapattım, elim çenemde düşünmeye başladım. Bulaşmayacağıma söz vermiştim.

Zaten arabam yoktu ve Swifh Kırevine gitmek için bir arabaya ihtiyacım vardı.

Dan Henderson'ı doğru tarafa yönlendirerek üzerime düşeni yapmıştım. Ona söylediklerimin onu rahatsız edeceğini biliyordum. Bana bunu kabul ettiğini söylemezdi ama mümkün olan ilk fırsatta Leemouth'a gidecekti. Ve en beklemediğin anda, şansın yaver gitmediği zamanda başının derde gireceğini bilecek kadar tecrübem olmuştu.

Gilly uzun zaman önce şansını kaybetmişti. Bay Lowell'ı bile tanımadan önce, annesiyle ve annesinin problemleriyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Sır saklamaya alışkındı. Bay Lowell için kolay bir hedefti. Onun yalnız olduğunu görmüştü ve öyle kalmasını sağlamıştı. Nessa'yla arkadaşlığını bitir dedikinden hiç şüphem yok. Ona telefonunu atmasını da söylemiştir. Her şeyi kontrol etti.

Yağmur camlara vuruyordu ve tepemde çatıda gümbürdüyordu. Fırtınada, rüzgâr evin bir gemi gibi gıcırdamasına sebep oluyordu. Eğer tepede bu kadar kötüyse, aşağıda kıyıda, kordo-

Jane Caney

na çarpan dalgalarla nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. Normal bir günde yüksek dalgalı gelgitlerde, sahil tamamen su altında kalıyordu. Bugün yola doğru sel akmış olmalı. Aşağıdaki herkes, kasaba konseyinin, dalgaları körfezde tutması için etrafına, yeteri kadar kum torbası koymuş olmasını diliyordun

Ve aynısı kıyıdaki her sahil için geçerliydi. Eğer iki saat boyunca dalgalar gelgitten dolayı kabarcaksa -bakmıştım- Swifhook Kır evinin başı tehlikede olabilirdi.

Arabası olan kimi tanıyordum? Aynı evde olduğumuz için ilk aklıma gelen Hugo'ydu. Küçük sarı Fiat 1 Bayan Limon onun gururu ve neşesiydi. Hugo kendini başkalarına yardım için öyle çok adamamışsa da arabayı kullanma fırsatı çıktı mı bunu reddetmekte zorlanırdı. Onu bulmaya gittim. Yatağında yatıyordu, kulakları kulağında gözleri kapalıydı. Yerde topak yapılmış çoraplarını buldum ve çorapları ona attım.

Tek gözünü açtı. "Ne istiyorsun?"

"Kulaklıkları çıkar."

"Ne?"

Bağırarak yerine mimiklerle gösterdim ve o da isteksizce kulaklıkları çıkardı.

"Ne var?"

"Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Evet isteyebilirsin. Ama hayır deme hakkını saklı tutuyorum."

"Beni arabayla bir yere götürür müsün?"

"Araba almanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum." dedi Hugo. "Taksi lisansım için kaydolmalıydım ve bunu resmileştirmeliydim. Nereye gitmek istiyorsun? Darcy'nin evine mi? Eğer Wille gitmek istiyorsan, götürmem. Yürüyebilirsin."

Üç Kadar Say

“Bu havada mı?”

Hugo homurdandı. “İki dakikalık mesafe için beni yataktan kaldırma.”

“Orası için değil. Will’e gitmek istemiyorum. Biraz daha uzağa gitmek istiyorum.

“Nereye?”

“Leemouth. Hemen dışına.”

Hugo gözlerini kıstı. “Açıkla lütfen.”

Yatağın kenarına oturdum ve Gillynin kayboluşuyla ilgili olanları anlatabilmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Sonunu getirmeden çok önce başını sallamaya başlamıştı.

“Asla olmaz. Kesinlikle hayır. Bayan Limon yağmurlu havada çalışsa bile, ki bundan yüzde yüz emin değilim, kesinlikle asfaltsız bir yoldan çıkamaz, özellikle de çamurluysa. Saatlerdir yağmur yağıyor. Çamurlu suya saplanıp kalır.”

“Peki ya beni Leemouth’a götürmeye ne dersin? Belki, oradan taksi bulabilirim.”

“Belki kelimesi doğru bir seçim. Bulamazsın. Asla olmaz. Böyle bir gecede olmaz ve Leemouth asla olmaz. Sen oraya gittin değil mi?”

“Bir kere.”

“O zaman nasıl bir yer olduğunu biliyorsun. Küçük, monoton, hiçbir imkanı olmayan bir kasaba. Bir Shetland midillisi almak için para biriktiriyorlar.”

“Evet, orada yaşamak istemiyorum. Sadece beni götürmeni istiyorum.”

“Tipik olarak çılgınca ve tehlikeli bir şey yapmamı istiyorsun. İlk olarak, farkında mısın bilmiyorum ama hava yağmurlu,

Jane Casey

dışarısı biraz ıslak. Hava Köyleyken kırsal yollarda araba kullanmak çok riskli, (içreksiz yolculuklara hayır dediler haberlerde.”

‘Bir yere gitmeyi istediğim zaman uyarıları ciddiye almanı seviyorum. Ama dışarı çıkması gereken kişi sen olsaydın, hiçbir şey seni durdurmazdı.

“Bu muhtemelen doğru. Bundan utanmıyorum.

“Sen hiç utanmazsın.

Hugo sırttı. “Gereksiz bir duygu.”

“Sen normal değilsin.”

“Normalliğe aşırı anlam yükleniyor.” Gülüşü kayboldu. “Hadi Jess. Kır evini bulduğunda, Gilly oradaysa ne yapacaksın? Zorla içeri mi gireceksin? Bir vatandaşı mı tutuklayacaksın? Sanırım *Wonder Woman* kostümün beynine kan gitmesini engelliyor.”

“Sadece tanıdığım bir insanın başı beladayken boş boş oturmak istemiyorum.”

“Üzgünüm. Cevabım hayır.” Hugo kulaklıklarını tekrar taktı. Gereğinden fazla yüksek sesle konuşarak, “Her türlü ben götürmeyeceğim. Böyle bir akşamda seni oraya götürecek birini bulma konusunda iyi şanslar.”

Fikrini değiştirmesi için ona ısrar etmenin hiçbir anlamı yoktu. Hugo söyleyeceğini söylemişti. Odama döndüm ve volta atmaya başladım, oturamayacak kadar gergindim. Arabası olan başka birini daha tanıyordum. Birçok açıdan sormamda bir sakınca olmayan malum kişi.

Sadece onu ikna etme umudum olduğunu düşünmedim.

“Hayır dersin diye düşünüyordum.”

Will öne doğru eğilmiş, yağmur suyunun üstünden aktığı

Üçe Kadar Say

araba camından dışarı bakıyordu. “Muhtemelen hayır demeliydim.”

“Ama bana hayır diyemeyecek kadar çok seviyorsun beni.”

Bana baktı. Yüzündeki morluklar siyaha dönüşmüştü. Dinç, iyi ve mutlu görünüyordu. “Seni çok iyi tanıyorum. Tek başına gideceksin ve başım belaya sokacaksın.”

“Şey, sebebin her neyse burada olduğun için memnunum.” Elimi bacağına koydum ve sıktım. “Tek yapmak istediğim, eğer Gilly oradaysa onu görmek. Eğer oradaysa babanı arayacağım ve ona söyleyeceğim. Eğer değilse, sorun değil. Eve gideriz ve kimse ne yaptığımız anlamaz.”

“Bu şekilde söyleyince kulağa çok kolay geliyor.”

“Kolay olmalı.”

“Olmalı.” Will yavaş sürüyordu, yollarda oluşan devasa su birikintilerin içinden arabasını nazikçe geçiriyordu. Tipik bir Devon şeridindeydik, o kadar dardı ki tek seferde ancak bir araba geçebilirdi. Yoldaki virajlar ve ağaçlardan oluşan çitler, gelen arabayı görme şansını sıfıra indiriyordu. Ters yönden gelen arabaların geçmesine izin vermenize sağlayan yol cepleri çok nadir çıkıyordu karşınıza ve beklenmeyen bir şey önünüze çıkarsa gidecek bir yer yoktu. Dehşetimi yüzüme yansıtılmamaya çalıştım ama kesinlikle korkuyordum. Motor tekledi ve Will suratını astı.

“Eğer yolda kalmazsak.”

“Olabilir mi?”

Bana cevap vermek yerine kahkaha attı ve onunla olduğum sürece, herhangi bir yerde çukura saplanıp kalmanın umurumda olmadığını fark ettim.

Gilly’i bulamadan geri döndüğümüzü farz ettim. Onun için

Jane Caney

hissettiğim endişenin tadını aldım. Sanki ağzımda metal varmış gibiydi. Onu bulmak istiyordum ama ondan daha fazla, sahilin ve Bay Lowell'm yakınlarında olmadığını görmek istiyordun). Bir yerde güvenli olduğunu görmek.

Hatta mutlu görmek.

Keşke bunun olabileceğine inanabilseydim.

“Dalgaların yükselmesine bir saatten az bir zaman kaldı.”

Will başını salladı. “Nerdeyse geldik.”

“Çok geç kalmış olmak istemiyorum.”

“Kalmayacağız. Eski bir kır evi olduğunu söylemiştin. Birkaç yüksek dalgadan kurtulur.”

Öne eğildiğimi ve ellerimle koltuğun kenarlarını sıktığımı fark ettim ve kendimi biraz rahatlattım. “Bu yüzden panik olmaya gerek yok.”

“Hiçbir zaman panik olmaya gerek yok.” dedi Will her za-
* manki gibi sakin. Arabayı sert bir virajdan döndürdü. “Sadece... Oh, kahretsin.”

Kırık ama birbirine geçmiş, aralarında hiç boşluk olmadan yolu kaplamış olan dal yığınının görmek üzere, kafamı tam zamanında çevirdim. Üzerine çıkmadan önce, bir ağaç diye düşündüm dâhiyane bir şekilde.

Araba yan yattı, kaydı ve büyük bir şeye çarptı ve sonsuza kadar sürmüş gibi hissettiğimiz bir süre sonra durduk. Araba çok rahatsız bir konumda yan yatmıştı o nedenle ben Will'den yüksekteydim. Sağa doğru kayarak yapışmamış her şey sallanıyordu.

“Tanrım.” dedi Will, “tyi misin?”

Neremin neden ağrıdığını çözmeye çalışırken Sanırım, dedim zayıf bir ses tonuyla. Kafam öne ve arkaya çarpmıştı bu

Üçe Kadar Say

yüzden de boynum ağrıyordu. Emniyet kemerinin göğsümü neredeyse deldiği yerde bir yanma hissi vardı. Elimi, arabanın ön paneliyle bedenimin arasına koydum ve tüm kolum çarpışmanın etkisiyle ezilmişti. “İyi misin?”

“Evet.” Will benim olduğum yere doğru eğildi, fener almak için torpido gözünü açtı. Sonra kapısını açtı ve dışarı sürünerek çıktı. “Arabanın nesi var bakmam lazım.”

Arabanın ön camından, tüm yolu kapatmış olan devasa ağaca bakarak oturdum ve onun gelmesini bekledim. Will geri dönmek istedi ama gidecek yer yoktu. Anayola neredeyse yan yatmıştık ve benim tarafımdan dışarı çıkabileceğim bir yol yoktu. Kemerini çözdüm ve koltukların üzerinden güçlükle tırmandım.

Arkamdan gelen bir ses beni korkudan sıçrattı. Koltuğumda döndüm ve Will’in garajı açtığını gördüm. Beni bakarken görünce elindeki reflektörü havaya kaldırdı. “Sadece bunu alıyordum. Diğer sürücüleri araba olduğuna dair uyarmak için yola bir şey koymam gerek.”

“Araba iyi mi?”

“Olacak. Ama hareket ettiremiyorum. Bir dala takılmış ve ben de motoru yakarım diye çok zorlamak istemiyorum.”

Başımınla onayladım ve virajdan dönüp gözden kaybolurken onu izledim. Tek eli, rüzgardan gelen gürültüyü en aza indirmek için ağzında, diğer elinde telefonla konuşurken tekrar görünene kadar nefesimi tuttum.

Bittiğinde açık kapıdan başını içeri uzattı. “Polisler kurtarma aracı gönderiyor ama kısa zamanda gelmeyecek. Sesleri biraz yordun geliyordu.

“Şaşırmadım. Eminim her yerde böyle bir şey olmuştur.” Will’in yanında durmak için dışarı çıktım. Titriyordum. Ara-

Jane Casey

banın yanında yağmurdan ve rüzgârdan korunuyorduk ve beni titreten soğuk değildi.

Will kollarını bana doladı. “Sorun yok. iyiyiz. Araba da düzelecek.”

Ona iyice yapıştım. “Biliyorum. Sadece...”

“Evet.” Will çenesini başımın üstüne koydu. “Korkutucu.”

“Korkaklık yapıyorum. Üzgünüm.” Son bir güçle, tek başıma ayakta durdum. “Seni bunun içine çektiğim için üzgünüm.”

“Hepsi iyi bir sebep içindi.” İç çekti. “Kötü haber arabayla daha fazla gidemeyecek olmamız.”

“İyi haber var mı?”

Başını evet anlamında salladı. “Buradan yürüyebiliriz.”

Will haklıydı. Kır evine giden yol hemen düşen ağacın ilerisindeydi. Çok az bir mesafe kalmıştı ve arabanın birkaç metre daha gidebileceğinden şüpheliydim. Yolun ortasında çimler büyümüşü, diğer tarafta yapışkan siyah çamurda yürümektense, oradan yürümeyi tercih ederdim. Rüzgâra ve yağmura karşı kafamı öne eğdim, Will'in, yolda önümüzü aydınlatan fenerinin ışığını takip ettim. Uzun çalılıklar bizi havadan biraz koruyordu ama hâlâ çok sert ve dehşet vericiydi. Henüz denizi görmemiştim ama kıyıya gümbürdeyerek çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum ve yağmurun tuzlu tadını alabiliyordum.

“Araba.” Will, fenerini yol kenarına park edilmiş bir VW polo arabasının arkasına doğru tuttu. Boştu, camlar tuzdan buğulanmıştı. Tekerlekler çamurla kaplıydı.

“Bay Lowell’ m.” dedim.

Bir sonraki köşeyi döndüğümüzde denizi görebiliyorduk. Kıyı kaybolmuştu, deniz kum tepelerine şimşek gibi çarpıyordu. Her dalga bir öncekinden daha yüksek gibi görünüyordu. Dalgalardan hala 20 metre uzaktaydık ama bu bana yeterli bir

Jane Casey

uzaklık gibi gelmemişti. Karayla deniz arasında bir bariyer, suyu tutabilecek hiçbir şey yoktu. Dalgalar, kum tepelerine çarpıyor ve her geri çekildiğinde onlardan daha fazlasını çalıyordu.

Daha iyi görebilmek için en yakındaki kum tepesine tırmandım ve rüzgâr neredeyse nefesimi kesti. Gözlerimi kırptım, orada ayakta durma mücadelesi verirken, bulunduğumuz noktadan çok uzak olmayan bir yerde bir ışık gördüm. Gece o kadar karanlıktı ki başka bir şey seçemedim -tabii kır evinin çatısının tepesini ve beyaz duvarlarını gördüm- ama sahilin yakınlarında başka bina yoktu.

Dalga seslerinin arasında ve onları bastırmaya çalışarak, Sannırım kır evi şu tarafta.” dedim. “Ama kum tepelerinin diğertarafına geçmemiz gerekecek.”

Will, kum tepelerinin arkasında dolanarak, kır evine ulaşabileceği yol için bir rota belirleyip, eğilerek ilerlerken onu takip ettim. Ona ulaştığımız anda, bina bize şiddetli rüzgâra karşı sığınak görevini gördü. Evin bu tarafında pencere yoktu ki bu j mantıklıydı, çünkü kim diğertaraktan denize bakmak varken, bu taraftan şekilsiz kum tepelerine bakmak isterdi ki.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Will.

“Pencerelerden içeri bakacağız. Gilly’nin ya da varsa bir başkasının içeride olup olmadığını mı görmeye çalışacağız.”

“Ve eğer içerdeyse?”

“Babanı ara.”

Yüzünü buruşturdu. “Burada bekle.”

“Ne? Hayır. Beklemiyorum. Sen soldan git ve ben de sağ’dan.”

“Rüzgâr seni uçuracak.”

“Küçük bir rüzgârla başa çıkabilirim.”

Üçe Kadar Say

“Tamam. Teklif etmediğimi söyleme.” Will cevap vermeme beklemeden sol taraftan yürümeye başladı. Ben sağa gittim, rüzgâr yüzüme tüm gücüyle çarptığı için nefesim kesildi. Kır evinin ortasında bir pencere vardı ve ona doğru ilerledim, yer yer öbek olmuş çimlerin üzerinde ayağım takıldı. Kır evine elektrik sağlayan jenaratör yüksek sesle çalışıyordu, bu da eğer dikkatsizce bir gürültü yaparsam sesin duyulmasını engellerdi. Işığın yansıması camdan dışarı vuruyordu o nedenle daha fazla yaklaşmak istemedim. Eğer ışığa doğru gitsem çok kolay fark edilebilirdim. Kapüşonumu taktım ve pencerenin yanına gelene kadar yerden süründüm. Sonra, kır evinin oturma odasını görebilmek için bir santim sağa eğildim. En iyi hâlinin fotoğraflarını görmeme rağmen, yine de internet sitesinden tahmin ettiğim gibi pisti. Işık, tavanın ortasındaki çıplak bir ampulden geliyordu. Kapıyı engelleyen eşyaların üzerine direkt geliyordu. O barikatın hava için mi yoksa davetsiz misafirler için mi olduğunu anlayamadım.

Çok büyük bir dalga kıyıya vurunca büyük bir gürültü çıktı. Suyun, kapının altında geçip, yer döşemelerinin arasından tüm yeri kaplamasını dehşet içinde izledim. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, eğilerek bakmam gerektiğini unuttum. Daha iyi görebilmek için parmak ucuma kalktım ve Bay Lowell sahnede çıkan bir aktör gibi görüş alanıma girdiğinde dondum kaldım. Elleri kalçalarında kapıya ve denize doğru, geri akan suya bakarak durdu. Yüzü bana dönük değildi ama beni görmesi için olduğum tarafa bir göz atması yeterdi. Her zamanki gibi görünüyordu -sınıfında ayakta duruyormuş gibi- hiçliğin ortasındaki bir kır evinde değil. Ben izlerken, dönüp omzunun üzerinden bir şeyler söyledi ve Gilly de görüş alanıma girdiğinde taş kesildim.

Jane Casey

Sanırım, onun bağlanmış olmasını bekliyordum. Umutsuz görüneceğini düşünüyordum. Her zamanki gibiydi. Ayakları çıplaktı ve soğuktan mavimsi bir renk almıştı. Küçük ve yorgun görünüyordu ama korkmuş değil. Eğer bir şey varsa, teslim olmuştu. Elini Bay Lowell'm omzuna koydu ve onunla konuştu, yüzü Lowell'm yüzüne çok yakındı. Onu bir şeye ikna etmeye veya onu rahatlatmaya çalıştığını düşündüm ve o kadar içtendi ki aralarına giriyormuş gibi hissettirdi kendimi.

Ama sonra, saklanmaya fırsatım olmadan, aniden Gilly direkt olarak bana baktı. Gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı ama beni ele vermedi. Bay Lowell'm omzuna birkaç kez vurdu ve gözleri hâlâ bende, ona bir şeyler daha söyledi. Başını sağa indirdi ve ben mesajı aldım: Evin diğer tarafına gel. Sonra döndü, Bay Lowell'm yanından uzaklaştı ve görüş alanımdan çıktı. Islanmış çimlerin üzerinde düşerek ve kayarak koştum. Evin köşesinden dönerken Will'le çarpıştım. Beni tutmaya çalıştı ama ben bir solucan gibi kıvrılarak ellerinden sıyrıldım. "Onu gördüm. Gilly'yi gördüm."

"Emin misin?"

"Pozitif."

"Gel o zaman." Bana elini uzattı. "Babamı aramamız lazım."

"Sen ara. Benim onunla konuşmam lazım." Ve belki de kurtarmam. Yer döşemlerinin arasından akan suyu ve sanki temelleri sarsılmış gibi çatırdayan evi düşünüyordum.

Will telefonunu çıkardı ve kontrol etti. "Sinyal yok. Kahretsin."

Kendiminkini kontrol ettim. "Benimkinde de."

"Yola dönmek zorundayım." Yukarı baktı. "Ama seni bırakmak istemiyorum."

Üçe Kadar Say

"Uzun sürmez işin." Onu öptüm. "Söz veriyorum dikkatli olacağım."

Cevap vermesini beklemedim, Bay Lowell benden önce oraya gider diye acele ederek koştum; Gilly fikrini değiştirir diye, yapabileceğim bir şeyler olabilir diye.

Banyo penceresinin önünde bekliyordu. Pencere küçüktü ve yüksekteydi. Ortasından bir parmaklık geçiyordu. Gilly, elleriyle demir parmaklığı tutmuştu ve arkasından yansıyan ışık sebebiyle gergin görünüyordu. Bir boruya tutundum ve odayı görebileyim diye kendimi yukarı çektim. Küçük küvetin kenarına çıkmış, ayakta duruyordu.

"Jess! Aman Tanrım, Jess..."

"İyi misin?" Alçak sesle konuşmaya çalışıyordum. Fırtınanın sesinden duymak zordu ama bağırarak iyi bir fikir gibi gelmişti. "Yaralı mısın?"

"Hayır... Öyle bir şey yok."

"Ne yapıyorsun burada?" Bay Lowell seni kaçırdı mı?"

"Hayır! Tam olarak değil." Gilly dudağını ısırıldı. "Karışık bir durum. Ben annemden uzaklaşmak istedim ve o da bana yardım edebilirdi."

"Yani, burada onunla olmak istiyor musun?"

"Tabii ki. Ama böyle olmaması gerekiyordu. Bir gece olacaktı ama sonra..."

"Sonra gitmene izin vermedi."

Gilly'nin gözleri ıslanmıştı. "Gerçek dünyaya dönemeyiz. Orada hiç kimse anlamaz. Onu tutuklarlar. Hapse atarlar, öğretmenlik yapmasına izin vermezler. Hepsi de sadece beni sevdiği için." Başını salladı. "Hiç adil değil."

Jane Casey

“Kanun bu.”

“Yanlış.” Demiri daha sıkı tutmak için ellerini hareket ettirdi. Eski ve paslıydı, yüzeyi aşınmıştı ve Gilly üstüne asıldıkça çatırtı sesleri geliyordu. “Ama şimdi gitmek istiyorum. İkimizin birlikte buradan çıkmasını istiyorum. John’a burada kalmanın çok tehlikeli olduğunu söyleyip duruyorum.” *John*. Yüzümdeki şoku görmüş olmalı. “O kötü biri değil Jess. Beni gerçekten seviyor.”

“O senin öğretmenim.”

“Bunu biliyorum.”

“Ve seni burada tutuyor. Kimse nerede olduğunu bilmiyor Gilly. Herkes endişe içinde. Baban da buna dâhil.”

Cevap vermeden önce biraz durdu. “Peki ya annem?”

“Kesinlikle. O da.” Beyaz yalan. Kendi tarzında, muhtemelen öyleydi.

“Bana vurdu biliyorsun. Bana kızgın olduğu için, üzerime bir fincan kahve fırlattı. Yüzümdeki çizimin sebebi o.”

Bu da odasındaki kanlı mendilleri ve duvardaki kahve izlerini açıklıyor diye düşündüm.

“Bu sebeple ayrılmak zorunda kaldım.” Gilly kısa bir süre gözlerini kapattı. “Hepsi çok büyük bir hataydı.”

“Seni kaçırmak? Buraya kilitlemek? Bu hatadan biraz fazla.”

“John bana zarar vermek istemedi. O sadece beni seviyor.” Omuzlarını silkti. “İnanmasının zor olduğunu biliyorum.”

Ben Gilly’nin Lowell’in tarafında olmaya karar verdiğini düşünüyordum. Gilly, Bay Lowell’in güvenilir pozisyonunu kullandığını ve kendisini tehlikeye attığını görmüyordu ya da görmiyordu. “Her şeyi riske atacak kadar seni önemseydiğine inanıyorum. Ama senin gitmene izin verecek kadar da seni

Üç Kadar Say

önemsiyor mu? Burada kalmak çok tehlikeli *Gilly. Dalgalar* yükseliyor ve...”

"John her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Ona güvenmem gerektiğini söylüyor. Kır evi uzun zamandır buradaymış; zarar görmeyeceğiz.”

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ve iki kol beni sarıp, beni sıkı sıkı tutup, duvara yapıştırdıncaya nefesim kesildi. “Neler olu...”

“Aptal kız.” diye fısıldadı Bay Lowell benim kulağıma.

“Karışmamalıydın.” Bunu söyleyen Gilly’ydi ve gözleri buz gibiydi.

“Bırak gideyim.” Mücadele etmeye çalıştım. “Beni bırak.”

“Onlara nerede olduğumuzu söyleyeceksin.” Gilly, Bay Lowell’a baktı. “Onu içeri getir. Sonra onunla ne yapacağımıza karar veririz.”

Gözlerimi kırptım. “Ama Gilly...”

Konuştüğümü bile fark etmeden pencereyi çarparak kapattı.

“Hadi.”

“Bırak beni.” Beni kapıya doğru sürüklerken Bay Lowell’i tekmeledim, elinden kurtulmaya çalıştım. Onun işini kolaylaştırmadım ama ne kadar çabalarsam çabalayayım onu durdurdum. Bir eliyle kapıyı açarken bir eliyle de beni yukarı itti. Kapıya çarptım. Kapı çerçevesi yanağıma ve ağzıma çarptı ve kanın tadını aldım.

“Üzgünüm.” Gerçekten bunu kastetti ve çok kısa sürede sönen ve ölen bir umut ışığı gördüm. Ona beni bırakmasını önermeden önce beni kapıdan içeri itti ve yere yuvarlandım, kumdan dolayı pütürlü, tuzdan dolayı da yapışkan fayansların üzerine. Ana odanın arka tarafındaki mutfaktaydım, üstümde

Jane Casey

asma kat gibi bir yerde yatak odası olduğunu fark ettim. Tavan alçaktı ve mutfak odası karanlıktı ama cn azından benim yattığım yere su gelmiyordu. Kapıya yakın yerde, her dalgada çatlakların arasından yükseliyordu.

Bir an için hiç kimse bir şey söylemedi. Sonra Bay Lowell kapıyı çarptı ve kilitledi. “Ee? Şimdi ne olacak?”

“Bilmiyorum. Bırak düşüneyim.” Gilly bir aşağı bir yukarı yürüyordu, her adımında ses çıkıyordu. “Buradan çıkmalıyız.”

Gilly bana baktı. “Bizi yavaşlatır. Onu burada bırak.”

Başım dönerken yavaşça oturdum. Will ve Ryan nasıl oldu da birbirlerine vurduktan sonra ayağa kalktılar anlayamadım. Yüzüme bir darbeden sonra sendeliyordum. “Buraya sana yardım etmek için geldim. Sana yardım etmeye geldim.”

“Senin yardımını istemedim. İstemiyorum. Tipik Jess tavrı, iyi niyetli olmaya çalışan Jess, istenmediği her yere karışan Jess. Aynı partideki gibi.”

“Ne olduğunu bilmiyordum.”

“Ama bu burnunu sokmanı engellemedi.” diye parladı. “Ve sonra herkes benim hakkımda konuşuyordu. Spekülasyon yapıyorlardı. Ve Nessadan da kurtulmak zorunda kaldım çünkü hayatımın her alanına girmeye çalıştı ve lanet olası Max etrafımda dolanıyordu, ona güvenmemi ve bir an olsun yanıma yaklaşmasına izin verecek kadar aptal olmamı umuyordu. Sanki ilgilenirmişim gibi.”

“Tutuklandı.” dedim. “Seni kaçırmaktan.”

Gilly kahkaha attı. “Zavallı antika Max. Eminim kendi için üzülüyordun”

“Haklı olarak.” Bay Lowell’a yan yan baktım. “Neden ortadan kaybolmadan önce onu aradın?”

Üçe Kadar Say

“Uzaklaşmam lazımdı ve bana yardım edeceğini biliyordum. Annemden bıkmıştım. Onu, aşırı dozda uyku ilacı almış gibi göstermeye çalıştım ama kahveyi yeteri kadar içmedi. Bunun yerine sinirlendi ve kupayı bana attı.” Kirpiklerinin altından Bay Lowell’a baktı. “John’u bu işe bulaştırmak istemedim ama o uyanmadan ve ne yaptığımı anlamadan gitmem lazımdı. Tüm ilaçlarının kaybolduğunu anlayacaktı ve sonra beni öldürürdü. Abartmıyorum. Ya oydu ya bendim. Tabii ki Max beni hayal kırıklığına uğrattı.”

“Denedi.” dedim. “Elinden gelenin en iyisini yaptı. Sadece oraya biraz geç ulaştı.”

Gözlerini kaydırıldı. “Tipik.”

“Neden Max’le ilişkini kestiğini anlayabiliyorum. Harika bir erkek arkadaş değildi, berbat bir eski erkek arkadaştı. Ama Nesa neden o kadar kötüydü senin için?”

Gilly bana bakmadı. “Çok baskıcıydı. Her an, düşündüğüm her şeyi bilmek istiyordu.”

“Senin için endişeliydi.” Ve ortaya çıktığı gibi de haklıydı.

“Bana sahip olmak istedi.”

“Bu doğru değil.” dedim. “Sana değer veriyordu.”

“Hep yanlış şekilde. Gilly’yi sadece kullanmak istedi.” dedi Lowell. “Kendi gündemleri vardı.”

John Lowell’a bakmak için döndüm. “Ona böyle mi söyledin?”

“Gerçek bu.” dedi sessizce.

“Aslında değil. Peki ya senin gündemin, planların ne? Hassas bir kızı alıp onu kendine güvenmeye ikna etmeye ne diyorsun? Peki ya ona, ailesine ve arkadaşlarına yalan söyletmek?”

Jane Casey

“Bunların hiçbirini planlamadım.” (iilly’ye baktı ve gülümsedi. “Âşık oldum. O da.”

“Onu baştan çıkararak bendim.” Gilly onu savunuyordu. Yanımdan geçti ve bedenini onunkine yaslayarak kollarını Lowell’ın boynuna doladı. “Bana karşı koyamadı.”

“Sen korkmuştun. Bunu günlüğüne yazmışsın.”

“Beni terk eder diye korkmuştum. Hapse girmesinden korkmuştum.”

“Hapse girmeli.” dedim. “Bunu hak ediyor.”

“Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Nasıl hissettiğimizi biliyoruz.” dedi soğuk bir sesle.

Lowell başını çevirdi ve onu öptü, dili ağzının içinde dönüyordu ve ben kusacak gibi oldum. Bu, sadece ilişkinin kamuya bu şekilde ifşa edilmesini istememek değildi. Bu korkuydu. Ayrıca, Gilly ve John Lowell zayıf, zarar görmüş insanlardı. Birlikte tehlikelilerdi, birbirlerini dolduruşa getirerek her şeyi dışarda bırakarak, iç içe geçmişlerdi. Ve Gilly’nin bu durumun tek sorumlusu olduğuna inanmıyordum. Lowell fazla konuşmuyordu ama Gilly’yi izliyor ve dikkatle dinliyordu. Gilly’nin, sanki benimle değil de onunla konuştuğu hissine kapıldım, onunla aynı şeyi düşündüğünü ispat etmek için. Gilly’nin kafasını, sevdiği insanlarla ilgili endişe ve nefretle doldurmuştu ve Gilly’ye onları uzaklaştırmayı, kendisinin fikriymiş gibi düşündürmüştü.

“Tamam. Anlıyorum.” dedim. “Bu gerçek bir aşk ve Gilly sana yaklaştı, senin de bununla ilgili yapacak bir şeyin yoktu. Şimdi ne yapacaksın? Bütün ülkenin Gilly’i aradığını biliyor musun? Başının ne kadar belada olduğunu?”

“Onu dinleme.” Gilly iki elini de kullanarak Lowell’ın yüzünü kendine çevirdi. “Sana kontrolünü kaybettirmeye çalışıyor.”

Üçe Kadar Say

“Aslında haklı. Biliniyorsun. Dün yüzlerce insan seni aramaya çıkmıştı.”

“Unutacaklar.”

Kahkaha attım. “Ne kadar süre burada kalmayı planlıyorsunuz? Haftalarca? Aylarca? Bunu hiç düşündünüz mü?”

Gilly dudaklarını ısırды. “Bu şekilde olmamalıydı.”

“Çözeceğiz.” dedi Lowell. “Onu dinleme.”

Gilly cevap vermek için döndü ama söylediği şey kapıya vuran dalganın sesi nedeniyle duyulmadı. Kapının önüne yığılı olan eşyalar, yangın söndürme musluğundan fişkiriyormuş gibi içeri giren suyun gücüyle yerinden oynadı.

“Buradan çıkmamız lazım.” Gilly bana baktı. “Onunla ne yapacağız?”

“Onu bağlayacağız.” Lowell mutfaktaki bir çekmeceye gitti ve bir ip çıkardı. “Çamaşır ipi işimizi görür.”

“Beni neden bağlamanız gerekiyor?” Ayağa kalktım ve geri geri yürüdüm. Merdivenlerden yukarı koştum; basamaklı merdivenden çok asma kata çıkan portatif bir merdiven gibiydi.

“Çünkü arkamızdan gelmeni istemiyoruz, işimize karışmanı istemiyoruz.” Bay Lowell bana gülümsedi ve benim tüm bedeni ürperti. “Bana karşı hep kaba oldun Jess. Ve Gilly’ye karşı da. Bunu görmezden gelmemi bekleyemezsin.”

Gilly, hayranlıkla ona baktı ama gözlerinde çok küçük bile olsa bir şüphe gördüm. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Bana doğru yürümeye başladı ve Gilly onun kolunu tuttu.

“Bunu... Bu şekilde mi yapmak zorundayız? Bırakalım gitsin, bunu yapamaz mıyız?”

Jane Casey

Koluna vurarak “Böyle affedici olmak tam sana göre.” dedi. “Ama affetmen gereken durumlar vardır ve cezalandırman gereken durumlar vardır. Bana güven, ne yapılması gerektiğini biliyorum.”

Başka bir dalga daha eve vurdu ve suyun tahtaların içinde dolaşan gücünü hissettim, yer ayaklarımın altında titredi ve elimi duvara dayamış olduğum için duvar da elimin altında.

“Bu bina daha fazla dayanamaz.” dedi Gilly. “Gidip arabayı bulalım. Başka bir yere gitmemiz lazım. Herhangi bir yere. Nereye gittiğimiz fark etmez.”

“Ama Gilly...” dedi Bay Lowell.

“Eğer burada kalırsak ölürüz. Ve seni kaybetmektense ölmeyi tercih ederim ama henüz buradasın.” Onu yeniden öptü, ben de fırsattan yararlanarak arka kapıya doğru gitmek için mutfığa girdim. Tabii ki fark edilmeden oraya ulaşma şansım yoktu.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Lowell beni saçımdan yakaladı ve hızla merdivenlere doğru çekti. Mücadele ettim fakat Lowell çok güçlü ve çok hızlıydı. Gilly merdivenin basamakları arasından ellerimi tuttu ve Lowell çamaşır ipini ellerimin etrafına doladı, o kadar sıkı yaptı ki bileklerim anında ağrımaya başladı.

“Bunu bana yapamazsınız.” dedim umutsuzca.

“Yaptık bile.” Gilly, Lowell’a döndü. “Anahtar John.”

Cebinden anahtarı çıkardı. “Kapıyı açık bırakmak istemeyiz.”

“Hayır, istemeyiz.” Gilly zaferle bana gülümsedi. “Bahse girerim şu anda keşke kendi işime baksaydım diyorsundur.”

Bir an korkumu bastıran bir öfke hissettim. “Geçekten de neden umursadığımı merak ediyorum.”

Lowell’in açtığı yan kapıya doğru gitti. İki rüzgâra karşı

Üçe Kadar Say

başlan önde, geceye doğru adım attı ve Lowell arkasından kapıyı çarparak kapattı. Anahtarın kapı deliğinde döndüğünü duydum ve sonra da sadece rüzgârın, yüzlerce hayaletin uyarı çığlıklarına benzer uğultusunu. Hâlbuki uyarıya gerek yoktu.

Zaten başımın belada olduğunu biliyordum.

22

En önemli olandan başlayalım. Saatimi görebilmek için kıvrıldım. Dalgaların yükselmesine hâlâ yarım saat vardı. Bu da fırtınanın yarım saat sonra daha kötü olacağı anlamına geliyordu ve evin bu fırtınadan ciddi bir zarar görmeden kurtulması mümkün değildi.

Hemen oradan çıkmalıyım. Will'in babasını çağırmasının ne kadar süreceğini ya da geri gelip gelmeyeceğini düşünmek istemedim. Geri gelirken Gilly ve John'la karşılaşma ve onları durdurmaya çalışma ihtimali yüksekti. Ve o tehlikeli olanın Gilly olduğunu bilmiyordu. Lowell'la uğraşırken, Gilly tarafından gafil avlanışını gözümün önünde canlandırabiliyordum.

Bir an ona zarar verdikleri gözümün önüne geldi.

Will'le ilgili canımı yakan bu endişeyi bir tarafa bıraktım. Ben bu şekilde kapana sıkışmışken ona yardım edebilmek için yapabilecek hiçbir şeyim yoktu ve kurtarılmayı beklemenin de hiçbir anlamı yoktu. Kendimi kurtarmak bana kalmıştı.

Önce merdivene baktım. Evin geri kalanının barakadan farkı yoktu ama merdiven yeniydi masif ahşaptan yapılmıştı ve çelik basamaklarla güçlendirilmişti.

Üç Kadar Say

Neyse ki merdiven çürük ve eski değildi. Mutfağa girdiğimde, Gilly ve Lowell benim kapıya ulanmaya çalıştığımı düşündüklerinde, Gily'nin açık bıraktığı çekmecedен paslı bir bıçağı alıp cebime atma şansı yakalamıştım. Gilly beni yakalamadan önce kotumun cebine koymuştum.

Tek yapmam gereken onu çıkarmaktı.

Sonraki birkaç dakika çok da şık değildi. Bıçağın ucuna ulaşmaya çalışırken girdiğim yamuk hâller sırasında verdiğim mücadeleyi ve küfürleri içeriyordu. Lowell ellerimi yüz hizamda yukarıya bağlamıştı, bu yüzden cebime ulaşabilmek için merdivenin alt basamaklarından çıkmak zorunda kaldım ve ellerim hissizleştiği için pek tutmuyordu. Bıçağı düşürmekten çok korkuyordum. Eğer yere düşerse bir daha asla alamazdım. Sol elimle tutarak -çünkü o elimi daha çok hissedebiliyordum ve ipin o tarafı daha gevşekti- yavaşça ve acı çekerek cebimden çıkardım. Üstün bir dikkatle bıçağı ipin altına soktum ve kesmeye başladım. Ve bir kez daha şanslıydım: Çok eski bir ipti ve bıçağın baskısıyla plastik ipler anında birbirinden ayrılmaya başladı. Birkaç kere bıçağı kendime batırdım ve tenimi kestim, gerçi çok da hissetmedim. Ev buzdolabı gibiydi ama ben terliyordum.

Yarısına geldim... İki de üçü bitti... İpin tamamen kopmasını umarak çektim ama inatçıydı. Dalgalar büyük bir gürültüyle duvarlara çarpıyordu, hayatımda duyduğum en yüksek sestti. Gözlerimden sessizce akan yaşlarla gücümü iki katına çıkardım ve sonunda geriye kalan birkaç tel de birbirinden koptu. Ellerimi kurtardım, ipin tenimi kestiği yer yanıyordu, kan yeniden ellerime aksın diye birkaç saniye parmaklarımı esnettim. O hâllerleriyle katı ve işe yaramazlardı ve ellerimi kullanmaya ihtiyacım vardı.

Evin ön kapısından, suyun baskısı altında kaygı verici gıcırtı-

Jane Casey

lar geliyordu ve ben de Lowell'in kilitlediği yan kapıya koştum, içerden açılabilen kilidi olan bir kapı olmasını umuyordum ama tabii ki değildi ve ne kadar kuvvetli çekersem çekeyim yerinden oynatamadım. Yedek anahtar olabilir mi diye mutfak çekmece-lerine baktım ama tabii yoktu, aslında olmasını beklemiyordum. Bu çok kolay olurdu. Tezgâhın üzerindeki karışık çatal bıçak ta-kımı ve çöp yığınınını arkamda bırakarak, pencerelere döndüm, tek tek hepsini açmayı denedim ama o kadar çok boyanmışlardı ki kurumuş boyalar açılmasını engelliyordu, onları bir keskiyle açmaya çalışmak saatleri alırdı. İkisi de ben de yoktu.

Geriye sadece banyo penceresi kalmıştı. İçeri koştum ve girer girmez ışığın düğmesine bastım. Işık yanmadı ve arkamdaki oturma odası da karanlığa gömüldü. Dinlemek için durdum ve jeneratörün sesinin kesildiğini fark ettim. Zar zor görebiliyordum. *Harika.*

Aynı Gillynin yaptığı gibi banyo penceresini açmak için kü-vetin üstüne tırmanmak zorunda kaldım. Yarıya kadar açılmış ve sıkışmıştı. Ama Gillynin yüzünü oradan sokarak baktığını hatırladım; daha fazla açabileceğimi biliyordum ve bunu yap-maya kararlıyım. Arkamda, kapının önündeki eşya yığının üstünden düşen kanepenin sesini duydum. Hint kamışından örme bir kanepedydi ve yükselen suyun üzerinde diğer ağır eşya-larla çarpışarak oturma odasında mayın gibi dolaşıyordu. Üze-rine çıkabileceğim bir küvet olduğu için memnundum çünkü su banyonun yerinde de yayılmaya başlamıştı. Pencereyi açmak için daha çok uğraştım ve pencerede kalan birkaç santimlik ala-nı da yukarı ittiğimi gösteren tak sesiyle ödüllendirildim.

Pencerenin ortasından geçen, hırsızlar için caydırıcı bir ön-lem olan metal parmaklık olmasaydı özgür kalmıştım, kim bu barakayı soymayı düşünecek kadar umutsuzluk içinde olabilirdi.

Üçe Kadar Say

Parmaklığı salladım ve ittim ve sonra küvetten aşağı yere bilek hizasındaki suya, parmaklığa vurmak için kullanabileceğim sert bir şey bulmak umuduyla atladım. Eski bir döşeme tahtası parçası buldum, üstü pürüzlüydü ve deniz suyu sebebiyle de kaygandı. Onunla vurdum ama tahta anında kırıldı. Paslı ve eski olmasına rağmen, parmaklığı bir milim bile oynatamadım. Ne kadar çok denesem de bir türlü doğru açığı bulamadım, yağmurdan dolayı ıslaktı da ve ağlamaya başladım. Fırtınayı banyoda atlatmam mümkün olabilirdi, sudan korunmak için yeteri kadar yükseğe çıkıp orada bekleyebilirdim, tabii tüm evin başıma yıkılmadığını farz edersem. Ama dışarı çıkmak istiyordum ve özgür olmaya çok yakındım.

Uzaktan gelen bir bağırtı beni yerimden sıçrattı. Daha çok benim adımmış gibi gelmişti kulağıma.

“Buraya!” Yeniden parmaklığa tutundum, bu sefer destek için bağırdım: “Hey! Buraya!”

Karanlıkta yanan güçlü bir fener gördüm ve onu tutan insanı görmek için başımı uzattım. Ve bir fener daha, bu daha güçlü bir ışık yayıyordu. İkinci fenerden gelen ışık, önde olan ilk kişiyi aydınlattı ve ben Will’in siyah kafasını tanıdım. Will-gözlerimi kısarak baktım- ve babası. Will yaklaşık on metre uzaktaydı, yandaki kum tepesinin üstüne çıkmaya çalışırken rüzgârla mücadele ediyordu, babası arkasındaydı. Ne yapmaya çalıştıklarını ve neden beni almaya gelmediklerini anlamaya çalışarak bir süre baktım. Sonra neyin sorun çıkardığını anladım. Ben kendimi kurtarmaya çalışırken, su kulübenin etrafını sarmıştı ve şimdi etrafında bir hendek oluşmuştu.

Will kum tepesinden biraz koşarak biraz kayarak, hâlâ basabileceği, pencereye en yakın kuru bir noktaya gelmişti. Suyun içine düşmemek için son dakikada kollarını açarak kendini dur-

Jane Casey

durmaya çalıştı. Son anda dengesini sağladı ve fenerini pence-reye tuttu. “İyi misin?” Suyun ve rüzgârın sesini bastırmak için bağırarak zorundaydı.

“Daha iyi olmuşum.” Gözlerimi fener ışığından korumaya çalışırken kendime acıma hissime minimumda tutmaya çalışı-yordum. Geliştirmiş olduğum gece görüşümün birazını koru-maya çalışıyordum. “Dışarı çıkamıyorum.”

Will binanın yan tarafına baktı. “O kapı...”

“Kilitli.”

Dan, kum tepesinden aşağıya daha sakin bir şekilde inerek Will’in yanında durdu. Komik bir şekilde onun gibi görünüyordu, biraz daha geniş omuzlu, katı ve gri. Kesinlikle daha sinir bozucu. “Anahtar nerede?”

“Bay Lowell’in cebinde.”

Will ve ben dinlerken Dan yirmi saniye kadar hiç durmadan küfretmişti, ben zaten buna alışmıştım. “Az önce onu bir kanıt torbasına koydum.”

“O zaman onları yakaladın.”

“Bize doğru gelen bir Polo gördüm. Babam onları yolda çevirdi.” diye açıkladı Will. “Bay Lowell’i korkutarak ona nerede olduğunu ve ne yaptıklarını söyledi. Ama anahtara ihtiyacımız olduğunu bilmiyorduk.”

“Of.” Sanki bana dünyanın en kötü haberini veriyorlarmış gibi durumu hafifletmeye çalıştım. “O zaman burada kaldım.”

“Orada kalamazsın.” Will ayakkabılarını çıkardı ve yere koydu. “Bekle. Seni almaya geliyorum.”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırды Dan. Will’in kolundan tuttu. “Oraya can yeleğin olmadan gidemezsin. Bir cankurtaran baladı. Bu intihar. Sahil güvenlikler yolda ve...”

Üç Kadar Say

“Bekleyemem. Jess bekleyemez.”

“Ben giderim.”

“Hayır, Baba...”

“Benimle tartışma.” Dan bunu ondan daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla söylemişti. “Bunu yapmana izin veremem.”

Evin diğer tarafında bir pencerenin kırıldığını duydum, suyun gücünden cam patlamıştı. Parçalar iki adamla benim aramda bir cadının kazanının içindekiler gibi döne döne uçuşmuştu. Su atık doluydu; dallar, evin parçaları -Tanrı bilir daha neler- ve şiddetli bir şekilde yükselip alçalıyordu.

“Ben gidiyorum.” Will fermuarını bile açmadan ceketini başından çıkardı.

“Oraya gidemezsin. Yasaklıyorum.” Dan umutsuzca onu tuttu. “Senin yerine gitmeme izin ver. Bu benim işim.”

“Ben senden daha güçlüyüm. Daha iyi bir yüzücüyüm.”

Büyük bir dalga evin ön tarafına çarpınca omzumun üstünden arkaya baktım. Evin temel direklerinden biri çökmüştü ve ön taraf tamamen paramparça olmuştu. Yerdeki tahtalar suyun ve çatının ağırlığı altında çökmüştü.

Zaman kalmamıştı.

Pencerenin pervazına tırmanarak çatıya tutundum. Paslanmış parmaklığa olabildiğince çok güç vererek sertçe, metalin kırılma sesini duyana kadar vurdum. Birkaç kere daha vurdum ve iterek çıkarmayı başardım. Sonra küçük pencereden çıkarak pencere eşiğine oturdum. Dan ve Will, ağzımı elimin arasına alarak bağırınca tartışmalarını yarıda bıraktı.

“Sahil güvenliğinin buraya gelmesi ne kadar zaman alır?”

Jane Casey

“Her an gelebilirler.” dedi Dan.

Bir sonraki ses, bir parçalanma sesi olmasaydı çok iyi olacaktı.

“Çatı çöküyor.” diye bağırdı Will. “Oradan çık!”

Söylediği anda, çatının büyük bir bölümü çöktü. Kereste korkunç bir güçle aşağıya düştü, içgüdüsel olarak binadan atladım. Evin etrafını basan su dev bir hayvan gibi beni sardı, gücü ayaklarımı yerden kesmiş, beni bir sağa bir sola sürüklüyordu, yüzümü suyun üzerinde tutmak için mücadele ettim, güvende olmasam bile yönümü kaybetmemek, nerede olduğumu bilmek için. Kuru toprak benden 4-5 metre uzaktaydı ama binlerce kilometre uzakta da olabilirdi çünkü nereye gittiğimi kontrol edemiyordum. Bir dalga yüzüme çarptı, deniz suyu burnumdan ve ağızımdan giren deniz suyu az kaslın beni boğuyordu. Suyun altında, evin parçaları bana çarparak canımı yakıyordu ve ben bana yardımcı olabilecek bir şeylere tutunmaya çalıştım, herhangi bir şeye.

Sonunda yakalamayı başardığım şey, karanlık suda belli belirsiz görünen bir figürdü: Oğluyla olan tartışmayı suya atlayarak bitiren Dan.

Bu iyi ve harikaydı ama şimdi de sele karşı mücadele etmesi gereken iki kişi olmuştu. Ancak, benden daha iri ve güçlü olduğu için dalgaların gücüne direnmekte daha iyiydi. Kendine sarıldı, derin nefes alarak durduğu yerde suyun dibine battı ve beni dikleştirdi böylece ayaklarım yere degebildi.

Will suyun ayak bileği hizasında olduğu yerden el salladı ve babası beni ona doğru iterken o da bana doğru uzandı. Ellerimi ona doğru uzattım ve parmaklarımız birbirine değdi. Ve ben bir çığlıkla yana doğru kaydım. Will'in tepkisi bir kedininki gibiydi: öne doğru atıldı, kolumdan tuttu ve hızla beni sudan çekti,

Üçe Kadar Say

onun üzerine düştüm. Sonra kollarını bana sardı ve beni o kadar sıkı tutmuştu ki aramıza bir saç teli bile giremezdi.

“Seni yakaladım?”

Sırılsıklamdım ve titriyordum. Kendimi ona yaslamaktan başka bir şey yapmak istemiyordum ama dönüp Dan e baktım, güçlkle suda yürüyerek bize doğru geliyordu. Tam o da güvende olacaktı ki...

Rüzgâr acımasızca esti. Parçalanmış çatıdan kopan kiriş kaydı ve Dan'in kafasının üstüne düştü. Dan, dalgaların üzerine yüzü koyun yattı. Su Dan'i bir ileri bir geri götürdü, hareket etmiyordu, mücadele etmiyordu. Bilincini kaybetmişti.

Will şok olmuştu. “Baba!”

Beni kenara itti, feneri bıraktı ve ben onu durduramadan direkt suya atladı, kolları suyu yarararak akıntıyla birlikte yüzdü. Feneri aldım ve karanlıkta görünmediği için Dan'in sarı ceketinin üzerine tuttum. Will'in onu, fener ışığının alanından çıkmadan önce yakaladığını gördüm.

Aman Tanrım.

Gelmesi gereken sahil güvenliğe bakmak için kum tepesinin üstüne çıktım. Karanlığı bozan hiçbir şey yoktu. Arkamda, sadece daha fazla karanlı vardı, yardımımıza koşan polis memurları değil.

Tek başımızaydık.

Yeni plan.

Daha yüksekte, ikisini de görebiliyordum, Will babasının kafasını suyun üzerinde tutmak için mücadele veriyordu. Akıntı onları sağa doğru, denize açılan kayalıkların olduğu yere götürüyordu. Orayı geçerlerse menzil dışına, görüş alanının dışına çıkacaklardı.

Jane Casey

Bulunması gereken cesetler olacaktı, kurtarılması gereken insanlar değil.

Eğer müdahale etmezsem.

Port Sentinel'e geldiğimde ilk öğrendiğim şey, dalgalı günlerde kayaların üzerinde yürümenin güvenli olmadığıydı. Kaygan ve engebeli bir alandı ve dalgaların ne yapacağını tahmin etmek imkânsızdı. İyi havada ve gün ışığında bile yürümek zordu. Fırtınalı bir gecede, kayalıkların üzerinde yürümek tek kelimeyle ölümcüldü.

Bu yüzden kayalıklar boyunca karanlıkta koştum. Dalgalar kayalıklara çarpıyor, deniz suyu üzerime sıçırıyordu ve rüzgâr koşarken ve zaman zaman atlarken ıslak kıyafetlerimin üzerine esiyordu. Ciğerlerim yanıyordu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ağrıyordu. Dikkatli olmaya zamanım yoktu: Dalgalarla yarışırıyordum. Onların yenmesine izin veremezdim. Arada sırada feneri ikisinin üstüne tutarak, onları kontrol ediyor ve Will'in ne yaptığını fark etmesini umuyordum.

Kayalığın en dik noktasına ulaştım ve akıntının onları hangi yöne götüreceğine dair bir karar vermek zorundaydım. Eğer yanlış yönü seçersem, onlara yardım edemeyecek kadar uzakta olacaktım. Sağ daha kolay göründü. Sol daha muhtemel gözüküyordu. Sola gittim ve doğruyu seçip seçmediğime dair düşünmeme izin bile vermedim.

Kayalıkların sonuna doğru kayalar alçalıyor ve keskinleşiyordu ve dengede kalmak çok zordu. Dizimin üstünde oturabileceğim kadar düz olan son kayanın üzerine çıktım.

Burası kazanacağımız ya da kaybedeceğimiz noktaydı.

Ben onları dalgaların ortasında gördüğümde, su etraflarında vals yapar gibi dönüyordu. Will beni izliyordu, yüzündeki ger-

Üç Kadar Say

ginlik çok netti. Dan'ın kafası sallanıyordu.

Ve Will'in onu asla bırakmayacağını biliyordum. Onun boğulmasına izin vereceğine onunla birlikte ölürdü. Eğer onu terk ederse, kendisine katlanamazdı, yaşayamazdı.

Will büyük bir çaba göstererek, suyun tersine kayalıklara doğru yüzdü. Dizlerimin üzerine eğildim, bir elimle önümdeki kayayı tuttum şimdi onu çekip çıkarmak benim sıramdı.

İkisi tam onlara ulaşabileceğim noktaya geçmişti ki kötü bir dalga onları tuttu, döndürdü ve uzağa sürükledi. Daha yakına gelmelerini bekleyebilirdim ama bir şekilde bunun tek şansım olduğunu biliyordum. Will'in eli yerine, onun kazağını tuttum ve dişlerimi sıkarak çektim. Su, parmaklarımın arasından kazağını çekmeye çalışırken kaslarım acıyla bağıyordu. Tüm yapabildiğim sıkı sıkıya asılmaktı; her ikisi de benden daha ağırdı, ikisi bir arada çok daha ağırdı ve tutunacak bir şey yoktu ve bu işe yaramalıydı.

Su geri çekildi, ilk defa bizim lehimize bir durum oluştu. Onları çekebildiğim kadar kayaların üstüne doğru çektim. Will uzandı ve boşta kalan eliyle bir çıkıntı tuttu ben de tüm hayatım ona bağıymış gibi onun elini tuttum ki öyleydi. Eğer Will boğulsaydı... Düşünemedim bile. Kaslarımdaki ağrıyı ve kayanın tuttuğum yerden tenimi parçalamasını dikkate almadım; sadece Will'i tutmak önemliydi. Deniz onları arkasında bırakarak çekilmişti ve ben Will tehlikeyi atlattığı için, rahatlayarak hıçkırıklara boğuldum. Bir şekilde kolu hâlâ babasını sarıyordu. İki ya da üç hamlede ancak Dan'i olduğumuz yere çekebildi çünkü Dan ölü gibi ağırdı. Sonunda benim yardımımıla onu olabildiğince sudan çıkardık, ağzı açılsın diye kafasını geriye aldı. Dan'ın gözleri kapalıydı.

Jane Casey

Kimseyi daha cansız görmemiştim. Will yanına diz çöktü ve tüm dikkatiyle elini şah damarına koydu.

“Will?” diyerek nefesimi tuttum. “O?”

“Olmasa iyi olur.” Will babasına doğru eğildi ve ona bir tokat attı. “Baba? Sakın öleyim deme Baba. “şimdi değil.”

Güçlü bir ışık üzerimizde parladı. Başımı kaldırdım ve sahil güvenliğin botunun dalgaları yararak bize doğru geldiğini gördüm, yardım etmeye, kurtarmaya ve güvenliğimizi sağlamaya hazır.

Sadece birazcık geç.

Hendersonların evinden başka, bulunmaktan memnun olacağınız bir sürü ama bir sürü yer vardı: aktif bir volkanın dibi, vebalı bir köy, bir savaş bölgesi... Aslında bulunmaktan hiç hoşlanmayacağım başka bir yer düşünmüyorum.

Karen Henderson tekerlekli sandalyesinden beni izlerken, Will'in yanında pencere kenarında oturmuş hoş ve zararsız görünmeye çalışıyordum. Dar yüzünde her zamanki gibi düşmanca bir ifade vardı.

Ama ben Will için oradaydım, onun için değil. Will parmaklarını benim parmaklarıma geçirmişti ve hiçbir yere gitmiyordum.

Dana önce hiç girmedığım bir odadaydık ve iyi bir sebep için. Dan Henderson'ın odası. Beyaz bir örtünün altında hareketsiz yatıyordu.

Karısı, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Sesi bir çocukla konuşuyormuş gibiydi. Dan rahatsız oldu, yerinde kıpırdadı. Kafasında bir bandaj vardı ve teni griydi, ama hasta olması onun

Jane Cawey

aptallıklara tahammül edeceğini göstermiyordu. “Keşke insanlar bana hu soruyu sormaktan vazgeçse.”

“Bu doğal. Neredeyse ölüyordun. İkiniz de.”

Benim olduğum tarafa zehirli bir bakış attı. “Bir kere orada olmamalısınız. Eğer sen olmasaydın, bunların hiçbiri oimazdı.” İkinci cümle bana hitaben söylenmişti.

“Bunu vurgulayan ilk insan siz değilsiniz.” dedim. Will parmaklarımı sıktı. Bunun beni desteklediği için olduğunu umdum. Muhtemelen bir uyarıydı. Lütfen kavga etmeyin.

Jess bizi kurtardı.” dedi Will alçak sesle.

Karen homurdandı ve başka tarafa baktı. Hiç şans yok

“İyi sonuçlandı.” dedi Dan. “John Lowell çok uzun bir süre için hapse girecek ve çıktığında da bir daha asla genç insanlarla çalışmayacak. Gilly, eğer yardıma ihtiyacı olan biri varsa bu kesinlikle o kız. Neredeyse annesini öldürüyordu. Başaramadığı için çok şanslı. Ve birkaç şey için John Lowell’i suçlayabileceği için de şanslı; mesela Jess’i ölüme terk etmek Cinayete teşebbüsten yargılanıyor. Avukatları, dava boyunca Bay Lowell’i işaret edecek ve dürüst olmak gerekirse bu benim hiç umurumda değil. Gilly de bir kurban. Eğer Bay Lowell onu arkadaşlarından, ailesinden ve güvendiği herkesten ayırmamış olsaydı bunların hiçbiri olmazdı. Onu manipüle etti. Gilly’nin yaptıklarından ve dönüştüğü kişiden o da sorumlu. Bu durumda, bir genç suçlu merkezinde 18’ine gelene kadar kalacak ve sonra çıktığında birkaç yıl daha yetişkin hapisanesinde kalır, sonra da cezası bittiğinde yaptıklarıyla ilgili daha akıllıca muhakeme yapacak durumda olmalı.”

“Onun için üzülüyorum.” dedim.

“Çok yüce gönüllüsün.” dedi Dan, iç çekti. “Umarım hapis-

Üç Kadar Say

hanede yardım alır. Onun için en iyi olan medyanın ilgisinden uzak olmak. Hikâye tüm gazetelerde çıktı ve herkes de Gilly'ye sempati duymuyor. Hepsinin onun fikri olduğunu ve masum olanın Lowell olduğunu düşünülebilir.”

Aşağıdan bir ses geldi: biri ön kapıyı açıyordu.

“Merhaba? Herkes nerede?” Bu benim teyzemin sesiydi. Hendersonların evinin anahtarı ondaydı ve Dan hastanedeyken bütün hafta orada kalmıştı.

“Tilly.” Dan'in yüzü yumuşadı. “Biriniz gidin ve ona yukarı gelmesini söyleyin.”

“Ben gideyim. Onunla konuşmak istiyorum.” Karen sandalyesini çevirdi ve hole doğru sürdü. Tilly onunla oldukça iyi anlaşıyordu çünkü onun şikâyetlerine ve iğneli laflarına kulak asılmıyordu. Karenin sahip olduğu arkadaşına yakın tek kişi oydu. Karenin onunla yalnız konuşmak istemesi beni şaşırtmadı, muhtemelen benim ve Dan'in nankörlüğü hakkında şikâyet edecekti. Hiç kimse onun berbat bir hasta olmasına şaşırmamıştır.

Will babasına baktı. “Keşke hastanede kalsaydım mı diyorsun?”

“Biraz.” Dan tek kaşını kaldırdı. “Hastane eğlenceli değil ama en azından her zaman dikizleyebileceğin hemşireler var.”

Zalim. Will utanarak başını sallarken ben tamamen ifadesiz kaldım.

“Baba...”

“Üzgünüm.” Bakmadı. Onu bir süre daha yarıktan çıkarılabilecek kafatasındaki kırıklara, hasar görmüş kürek kemiğine ve çatlamış kaburgasına ve arkasındaki kopmuş bağ dokusuna rağ-

Jane Casey

men, Dan eski hâline dönüyordu. Neredeyse boğulduğundan bahsetmiyorum bile. Kurtulduğu için şanslıydı.

Hepimiz şanslıydık.

“Minnettarım.” dedi Dan sanki benimle aynı şeyleri düşünüyormuş gibi. “Ama beni bırakmalıydın Will, ölebilirdin ve bu ne işimize yarayacaktı?”

“Bırakamazdım.” Will’in sesinde hiçbir duygu yoktu. “Üzgünüm.”

“Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ben de öyle düşünüyordum.” Sözleri havada asılı kaldı. Will başka bir şey söylemeyecekti. Dan’in tüm duyabileceği bunlardı. Hak ettiği bu kadardı.”

Dan zar zor gözlerini kırparak tavana baktı. “Jess bana seni kaybedebileceğimi söyledi.”

Will’in gerildiğini hissettim. “Öyle mi?”

“Ve bu da bana belki de iyi bir baba olmadığımı düşündürdü. Yaptığının doğru olduğunu sanıyordum.”

“Nasıl?” dedi Will dikkatle kelimelerini seçerek devam etti. “Kendinden nefret ettirmeye çalışman nasıl doğru olabilir?”

“Çünkü gitmeni istiyorum. Bu kasabadan çıkmanı ve arkana bakmammanı istiyorum.” Dan ikimize de bakmıyordu. “Annenin seni burada kalmaya ikna etmesini istemiyorum. Jess’in de buna sebep olmasını istemiyorum, özgür olmanı istiyorum.”

Will yine elimi sıktı. “Çünkü bu senin yapamadığın bir şey. Peki ya benim hayattan beklediğim bu değilse?”

“O zaman ben başarısız oldum.” dedi Dan kısaca. Sen bundan daha iyisin Will. Hep başkalarını düşünüyorsun. Seni itmediğim sürece gidebilecek kadar sağlam olmadığını düşündüm. Benden nefret etmeni takmamaya çalıştım. Bu benim

Üçe Kadar Say

yaptığım bir seçimdi.”

Bu benim kendi tercihim değildi ama bu tipik Dan'di. Sonuca götüren tüm yollar mübahtır.

Will tekrar konuştuğunda sesi çok yorgun çıkıyordu.” Anne mi bırakamam. Durumuyla takası yok. Bunu biliyorsun.”

“Üniversiteye gitmelisin.” Dan'in sesinde uyarı vardı.

“Kaydımı dondurdum.”

“Olmasını istemediğim şey tam olarak bu.” diye Dan anında cevap verdi. “Aynı benim gibi hayatını harcayacaksın. Bunlar senin zorunlulukların değil Will. Sen doğmak istemedin. Bu benimle ve annenle ilgili, seninle değil. Annenin seni, bunun ortasına çekmesine izin verme.”

Tilly hızla kapıyı açtı ve ışık saçarak odaya girdi. “Dan, geri dönmüşsün! Nasıl hissediyorsun?”

“Başım ağrıyor ve açım.”

Tilly kafasını yana yatırdı. “Çorba? Sebze çorbası yaptım. Seveceksin. içinde yeşil mercimek var.”

Dan suratını ekşitti. “Çorbadan nefret ederim.”

Kendimi tutamadım; gülmeye başladım. Will sırtıttı sonra kahkaha atmaya başladı. Dan ateş saçan gözlerle bize baktı ve bu kahkahalarımızı artırdı.

“Pardon.” dedim nefes almaya çalışarak, “Ama çok huysuzsun Dan. Kim çorbadan nefret eder?”

“Ben ederim.” O da gülümsemeye başlamıştı.

“Tüm çorbalardan mı?” diye sordu Tilly. Gözleri kocamandı ve yalvarıyordu.

“Hemen hemen.” diye iç çekti Dan. “Tamam, mercimek çorbasını deneyeceğim.”

Jane Casey

Ellerini çırpı. “Gidip ısıtayım.”

Tilly merdivenlerden aşağıya inerken kapı çaldı ve kapıyı açtığını duydum.

“Keşke insanlar beni yalnız bıraksa.” dedi Dan. “Başka ziyaretçi istemiyorum.”

“Çorba yok, ziyaretçi yok. Anladım.” dedim.

“Daha Fazla ağrı kesici.”

“Yarım saat sonra.” dedi Will, saatine bakarak.

“Hadi ama.”

“Hayır, Baba.”

Dan başını tekrar yastıklara koydu ve burnundan derin derin nefes aldı. Diğer insanlara bağlı olmak onun için saf işkenceydi. Sanki acısını artırmak için Karen kapıyı açtı ve yeniden odaya döndü.

“Umarım ben yokken beni çok özlememişsinizdir.” dedi küçümser bir şekilde ama kimse aldırış etmedi. “Kapıyı kim çaldı?”

“Hiçbir fikrim yok.” dedi Will. “Görmedik. Tilly onları içeri aldı.”

Bunu söylediği anda, Tilly kapıyı açtı ve içeri girdi, şaşkınlıktan boş bakıyordu. Yine de neşeli olmaya çalışıyordu. “Bakın kim burada.”

Annem, hemen arkasında babamla içeri girdi. Babam? Annem bana baktı ve onun yüz ifadesini anlayamadım, daha çok şok ve öfke. Babam asil görünüyordu ki bu kötüye işaretti.

Ne yaptın sen?

Karen anneme lanet okuyan gözlerle baktı ama babamı görünce yüzü değişti. Olmazdı ama gördüğüm manzara kokutucuydu.

Üçe Kadar Say

Karen, “Gitsem daha iyi olur.” dedi ve tekerleklerini döndürerek kapıya doğru ilerledi.

“Kal.” Babamın sesi ciddiydi. “Burada olman gerekiyor Karen.

“Neler oluyor?” diye sordu Dan. Yatarken kendini daha avantajsız konumda hissettiği için, yatakta oturmak için mücadele veriyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu annem ve ona patlamak yerine Dan sırttı.

“Cehennem gibi. Ama beni beladan kurtardığı için kızına minnettarım.”

“Bazen böyle yapar.” dedi annem, ne kadar gurur duyduğunu saklamaya çalışarak ama beceremeyerek. Sonra yüzü yeniden ciddileşti ve dönüp babama baktı, endişeliydi.

Neler oluyor?

Dan onun arkasına baktı ve kaşlarını çattı. “Neden buradasın Chris?”

Babam ancak darağacına yürüyen biri kadar neşeliydi. “Sana bir şey söylemem gerek. Bilmen gereken bir şey.”

“Dur.” dedi Karen, sesi zayıftı.

“Dan seni sevmek için hiçbir sebebim yok ama sen Jess için kendini tehlikeye attın. Bana ne yaptığını anlattı.” Babam yutkundu. “Ve ben minnettarım. O yüzden de gerçeği bilmeni istiyorum, ne olursa olsun.” Bana baktı. “Üzgünüm Jess.”

“Neden? Neden bahsediyorsun?” Pencere kenarının ucunda oturuyordum. Ayağa kalktım. “Gerçek ile neyi kastediyorsun?”

“Gitmem gerek.” Karenin yüzü kıpkırmızı oldu. “Will, beni buradan çıkar.”

Jane Casey

O da ayağa kalktı ama tereddüt etti, ne yapacağından emin olamadı.

“Olduğu yerde bırak. Sen de burada olmalısın.” Babam derin bir nefes aldı. “Hepiniz neden Port Sentinel’e geldiğimi biliyorsunuz. Molly’yi bana geri dönmeye ikna etmek için geldim. Ben o ve Jess’in yeniden bir aile olmamızı istedim. Burada mutlu olduğunu ve Londra’ya asla geri gelmeyeceğini biliyordum. Bunun yerine birlikte burada yeni bir hayat kurabiliriz ve belki yanlış yaptığım şeyleri telafi edebilirim diye düşündüm.”

Dan homurdandı. “Sözde.”

“Değiştigimi kanıtlama şansım olmadı.” dedi babam dürüstçe. “Ama Karen’la konuştum. Karen ile çok ortak yönümüz var. İkimiz de Molly ve senin ayrıldığınız ve başkalarıyla evlendiğiniz için duyduğunuz pişmanlıktan dolayı çok acı çektik.”

“Bu eski bir hikaye.” dedi Dan. “Yeni bir şey söylemiyorsun.”

“Oraya geliyorum.” diye anında cevap verdi babam. “Bırak da açıklayayım. Evliliklerimizi yürütmek için gerçekten hiç şansımız olmadı. Molly ile aramızda her zaman bir gölge vardı ve Karen’ın’da sizinle ilgili aynı şeyi düşündüğünü biliyorum Dan. Ama bununla devam ettik çocuklarımız oldu ve onların büyümelerini izledik.” Derin bir nefes aldı. “Ve onlar büyüdükçe, çocuklar özgür birer birey olacak kadar büyüdükleri gün geldiğinde, ayrılacaktık, boşanacaktık.”

Bu mağdur rolü konuşmasına daha fazla kadanama varak. “O yüzden ilk adımı kendinin atması gerektiğini düşündün ve anemi kendinden en az on yaş küçük kızlarla aldattın.⁰ dedim.

“Tamam, iyi idare edemedim. Yanlış adımlar attım.” Babam iç geçirdi. “Her neyse Molly’yi özgür bıraktım. Ve beklediğim gibi, biz ayrılır ayrılmaz o buraya geri döndü.”

Üç Kadar Say

“Bu Dan için değildi.” dedi Tilly. Sesi öfkeden gergindi. “Freya öldükten sonraydı, o buraya bana destek olmaya geldi.”

“Her neyse büyüdüğü yere geldi. Senin olduğun yere, Dan.”

“Hiçbir şey olmadı.” Dan, yüzünde daha önce görmediğim bir gülümsemeye anneme baktı. “Yapmazdı ve yapamazdım, Chris şu anda yatağa bağlı olduğum için çok şanslısın çünkü eğer sağlıklı olsaydım Molly ve benim tekrar bir araya geldiğimizi ima ettiğin için sana, seninle ilgili ne düşündüğümü gösterirdim.”

“Ama etrafında dolaştın.” dedi Will. “Birbirinizi çok gördünüz. Ben sizi arabada birlikte gördüm baba.”

“Bak, bunu düşünmediğimizi söylersem yalan söylemiş olurum. Bir zamanlar birbirimizi çok sevdik. Bu kaybolmuyor. Ama o zamandan beri ikimizde hayatımıza devam ettik. Değiştik.”

“Sadece arkadaştık.” dedi annem. “Kimsenin görüştüğümüzü bilmesini istemememizin nedeni Karen'i üzmememizdi. Dan bundan hoşlanmayacağını düşündü.”

Karen kahkaha attı ve korkunç bir sestti. “Tabii. Kimse zavallı Karen’i üzmemiz.”

“Karenin şüpheleri vardı.” dedi babam. “Buraya geldiğimde bana anlattı. Gözümü ikisinin üstünde tutmamı çünkü kendisinin eve bağlı olduğunu söyledi.” Durdu, muhtemelen etki uyandırmak için, dikkatlerin merkezinde olmayı seviyordu. “Ya da eve bağlı gibi görünüyordu mu demeliyim?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Dan. Gözleri temkinliydi.

“Christopher.” dedi Karen, “Umarım, söyleyeceğin şey...”

“Yalan söylüyor.” dedi babam onun sözünü keserek. “Hasta numarası yapıyor. Sana motor nöron hastalığı olduğunu söyledi ama numara yapıyor.”

Jane Casey

“Doktor söyledi..diye başladı Will.

“Molly’yi, Freyanın cenazesinde gördü. O günden sonra semptomlar geliştirmeye başladı. Tahmin edilemeyecek bir şekilde ilerleyen bir hastalık seçti. Teşhis edilmesi zor, sahte semptomlarını kolayca gösterebileceği bir hastalık seçti. Doktorun ona test yaptırmasını söyledi. Testler için Londra’ya gitti ve sen gidemedin değil mi Dan? İşin vardı ve zaten o da seni istemişti. Ve sonra geri döndü ve haberler kötüydü. Ölüyordu. Bu durumda onu nasıl bırakabilirdin? Canavar olman gerekirdi. Hayatının aşkı geri gelmiş, uzansan dokunacağın mesafede eski evinde yaşıyor bile olsa.” Babam birilerinin konuşmasını bekledi ve kimse konuşmayınca kahkaha attı. “Bana inanmıyor musunuz? Çok ikna ediciydi, sizi temin ederim. Yeteri kadar insanı kandırdı ve gerçeği fark edebilecek insanlardan uzak durdu ve sen kendini işine verdin Dan. Seni kandırdığına dair en ufak bir fikrin yoktu. Sadece onun Ölme fikriyle baş etmesini istedin ki sen de hayatına devam edebileşin.

“Bu planda bir eksik var.” dedi Dan. “Ölme kısmını nasıl yapacaktın Karen?”

Yüzü, yatak çarşafı kadar beyazdı. Parmaklarıyla dizlerinin üzerine attığı battaniyeyi yoluyordu.

“Mucizevi bir iyileşme, sanırım.” dedi babam. “Yanlış bir teşhis. Harikalar hiçbir zaman bitmez. Hadi birlikte sonsuza dek mutlu mesut yaşayalım.”

“Yalan söylüyor.” diye bağırdı Karen.

“Söylemiyorum.” dedi babam ve zalimce güldü. “Her şeyi bana kendi anlattı. Ona yardım etmemi istedi. Ölmeyeceğini söylemeden önce, Molly’yi güvenli bir şekilde erişilmez bir noktaya götürmemi istedi ve tercihen Port Sentinel’den uzağa.

Üçe Kadar Say

Dan’i onun yanında tutanın sadece bu durumu olduğunu biliyordu. Sağlıklı olduğunu söylediği anda onu terk edeceğini düşündü ama kalbi kırık Dan onunla kalabilirdi. Babam Karen’a döndü. Senin sırrını saklamak için bir sürü nedenim var Karen ama bu durum midemi bulandırıyor. Daha fazla kaldıramıyorum. Dan’in gerçeği bilmesi gerek.”

“Açıklayabilirim.” dedi Karen alçak ve çok kötü bir sesle. Kafasını kaldırdı. “Will, açıklayabilirim.”

İlk defa Will’e baktım ve kalbim burkuldu. Şoktaydı. Yıkılmıştı. 10 dakika içinde, inandığı her şey alt üst olmuştu. Bir uyurgezer gibi odadan çıktı, biraz tökezleyerek, annesinin ince bedeninin titremesine sebebi olan hıçkırık seslerinden uzağa gitti.

“Jess, peşinden git.” dedi Dan. “İyi olduğundan emin ol.”

Sanki üzerimdeki büyü bozulmuş gibi, yeniden hareket edebildiğimi fark ettim. Ön kapının çarptığını duydum ve merdivenlerden aşağıya koştum. Bir araba motoru çalıştı: Dan’in araba yolunda park halinde duran Range Rover’ı. Kapıyı açtığımda Will’i tam geri vitese takıp ilerlerken gördüm, kararlı bir ifade vardı yüzünde. Dışarı koştum ama onu durdurmak için geç kalmıştım arabasının uzaklaştığını görmek için bile geç kalmıştım. Vitesi değiştirip daha hızla gittikçe motorun değişen sesini dinledim, asla geride bırakamayacağı bir şeyden hızla uzaklaşmaya çalışıyordu.

apı açıktı. Belli belirsiz kapıya vurdum. “Merhaba?”

K“Jessica? Sen misin? İçeri gir.”

İki basamak çıktıktan sonra yolu kapatan bir yığın karton kutu ve balonlu ambalaj nedeniyle durmak zorunda kaldım. Burnumu kırıştırarak etrafa baktım. Babamın dairesi taşınırken daha da depresif görünüyordu. Eşyaların her yanı kitaplar, magazinler, kıyafetler ve çöplerle kaplıydı. Oturma odası çok kirliydi. Topak topak olmuş gri tozlar yeri kaplamıştı ve daha önce eşyaların yaslanmış olduğu duvarlarda lekeler vardı.

“Buraya.” dedi Dan kanepenin arkasından bir yerlerden ve ben baloncuklu ambalajın etrafından dolanarak onu gördüm. Daire şeklinde sıralanmış kâğıtların ortasında oturuyordu ve eğer onları ayırmaya çalışıyorsa, pek de iyi bir iş çıkarıyormuş gibi görünmüyordu.

“Nasıl gidiyor?”

“İyi, sanırım.” Sanki zaten bu şekilde toplanmayı planlıyormuş ve de programından öndeymiş gibi etrafındaki genel kala-

Üç Kadar Say

balığa baktı. “Yarım saat sonra eşyaları depoya götürmek için gelecekler. Gün ortasında anahtarı geri vermek zorundayım.”

“Çok zamanın yok.” Oturacak bir yer arıyordum. Bir zamanlar tost koymak için kullanılan bir tabağı ve kupayı çekerek, koltuğun koluna oturdum. “Burayı düzgünce temizlemen lazım. Kendileri yapmak zorunda kalırsa, bunun için ödeme yapman gerekir. Depozitonu bile kaybedebilirsin.”

Babam elini salladı. “Umurumda değil. O kadar önemsiyorlarsa bırak onlar çözsün. Gittiğim için memnunum, dürüstçe söylüyorum.”

“Çünkü Noel arifesi Londra’ya taşınmak için en güzel zaman.” dedim.

“Bunu da önemsemiyorum. Gitme zamanı.”

“Beni özleyecek misin?” Ne diyeceğini bilmek istedim.

“Tabii ki.”

Bir daha deneyelim. Sanki bunu bir direktör söylemiş gibi oldu. *Bir dahaki sefere içine biraz duygu kat.*

“Her şey sensiz kesinlikle farklı olacak.” Diplomatik konuşuyordum. *Daha iyi* demek istedim.

Babam ayağı kalktı, kazağındaki tozu silkti. “Biliyorsun Molly ve Dane gerçeği söylediğim için memnunum. Eğer bu hayatı senin için daha karmaşık hâle getirecekse özür dilerim.”

Omuzlarımı silktim. “Sanırım her şey yoluna girecek.”

“Birlikte olsalar bile mi?”

“Şey, ortaya çıktı ki Dan’in dedektiflerinden biriyle bir ilişkisi varmış. Bu yüzden sanırım onun önceliği o.” Aslında, karakolda bana yardım dedektifi. Çok hoştu ve ben Dan’in çok iyi yaptığını düşünüyordum.

Jane Casey

Babam kaşlarını kaldırdı. “Anne perişan oldu mu?”

“Biliyordun.” Ona acıyan gözlerle baktım. “Arkadaş olduklarını söylediğini hatırlıyor musun? Arkadaşlar konuşur. Port Sentinel’e döndüğünden beri Dan onun omuzlarında ağlıyor.”

“Zavallı Molly.”

“Pek değil.” dedim, Nick Trabbet’in bana alışılmadık gergin bir ses tonuyla, annemin onunla çıkmak isteyip istemediği hakkında ne düşündüğümü sorduğu konuşmayı hatırlayarak.

Çıkmak isteyeceğinden oldukça emindim.

Kollarımı bağladım. “Baba, annemi rahat bırakmalısın. Şimdi yeni bir hayatı var. Ve içinde sen yoksun. Git ve başkasını mutlu et.” *Eğer buna yeteneğin varsa.*

“Gitmesine izin vermekten hoşlanmıyorum.”

“Çoktan gitti bile.”

Babam yavaşça kafasını salladı. “Sen de onlardan birisin.”

“Onlar?”

“Annenin ailesi. Buraya aitsin, değil mi?”

Ona hemen cevap vermedim. Dışarıya denize baktım, limanın ilerisindeki Sentinel Kayasına, kasabaya adını veren kayaya. Fırtına ona zarar verememişti. Her zamanki gibi sert görünüyordu. Beyaz kuşlar etrafında uçuyordu ve çelik gri sular ona çarpıyordu. Değişmemişi. Hiç değişmeyebilirdi.

“Sanırım şu anda aitim. Sanırım burası benim evim.” Ayağa kalktım.

Babam daha da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Gidiyor musun? Toplanmamda bana yardım edersin diye düşünmüştüm.”

Üç Kadar Say

Yaratmış olduğu kaosa baktım. “Bence tek başına gayet iyi iş çıkarıyorsun.” dedim.

Babamın dairesinden sonra temiz havaya ihtiyacım vardı. Deniz kıyısı boyunca, paltoma ve atkıma sarınarak fırtınazede kordonda yürüdüm. Dışarısoğuktu ama yağmur yağmıyordu, etrafta birçok Port Sentinel sakini vardı, konseyin henüz değiştirmedığı kırık basamakları ve çıkmış kaldırım taşlarını inceliyorlardı. Yanlarından geçerken insanlar bana selam verdi: komşular, okuldan arkadaşlar, mağazanın sürekli müşterileri. Bildiğim ama henüz tanımadığım insanlar gördüm, yabancıları fark ettim, yeni gelmiş olanlar, etrafa şaşkınlık ve memnuniyetle bakanlar ki bunu Port Sentinel’e geldiğim ilk günden hatırlıyorum. Kiliselerin çan kulelerine degecek kadar alçakta olan gri bulutlara rağmen hoştu. Port Sentinel küçüktü, dedikoducuydu ve bazen tehlikeliydi ama artık benim evimdi.

Will’i gördüğümde kordonu yarılamıştım. Acele etmeden, bana doğru yürüyordu ama beden dili beni aradığını söylüyordu. Olduğum yerde durdum ve yanıma gelmesini bekledim.

“Merhaba.”

“Sana da merhaba.” dedi, dokunacak kadar yaklaşımadan önce durdu. “Eve mi gidiyorsun?”

“Sadece yürümek istedim.”

“Seninle yürüyebilirim.”

“Şimdi hareketsiz durmak daha ilgimi çekti.”

Will ellerini cebinden çıkardı ve beni tuttu. Yüzüme yüzüne yaklaştırdı, parmaklarını saçlarımin içinden geçirdi ve onunda hissettiğini düşündüğüm içimdeki tüm tutkuyla ve aşkla onu öptüm. Annesi hakkında öğrendiklerinden beri, Dan ve Karen sonsuza kadar ayrılma savaşında mücadele ederken, Snadha-

Jane Casey

yes'te kalıyor. Tilly, onu benim karşımdaki küçük odaya yerleştirdi. Ve herkes gecenin bir yarısında benim odama girdiğini her defasında ilan eden parke gıcırdamalarını duymazdan gelme konusunda harika bir iş çıkardı. (Hugo duymazdan gelmedi ama ben Hugo'ya aldırış etmedim.) Birlikte saatler geçirdik; sarılarak, konuşarak, konuşmayarak. Geleceği planlayarak. Birbirimizi geçmişle ilgili kızdırarak. Tanıştığımızdan beri kendimizle birlikte bir sürü yük taşıyorduk -Freya'nın ölümü, ebeveynlerimizin romantik geçmişi, Karenin hastalığı ve Ryan'ın bana karşı hissettikleri- ve bunlar beladan başka bir şeye sebep olmadı. İlk defa sadece bizdik, sadece biz. Başka kimse değil. Onunla geçirdiğim en iyi zamanlardı, her anı. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Birbirimizin en iyi taraflarını da en kötü taraflarını da biliyorduk. Ve kusurları olmasına rağmen, Will'in her şeyini seviyordum. Ben de mükemmelmişim gibi davranamazdım ama onun da beni aynı şekilde sevdiğini biliyordum.

Bazen sadece ona bakıyordum çünkü tüm yapmak istediğim tek şey bu oluyordu. Siyah kirpiklerinin kapanıp açılmasına, düzgün burnuna, dudaklarının kıvrımına... Beynime kazıyarak onlara tekrar baktım. Bu o. O böyle görünüyor. Bu sevdiğim kişi.

“Nick anneme çıkma teklif edecek.” Birine söylemek zorundaydım.

“Gerçekten mi? Will içtenlikle memnun olmuş görünüyordu. “Sen memnun musun?”

“Tabii ki.”

“Evet diyecek mi?”

“Tabii ki.” dedim yine.

Kollarını bana doladı ve beni tuttu. “Babamın ne düşüneceğini merak ediyorum.”

Üçe Kadar Say

“Bunun iyi bir haber olduğunu düşünecek?”

“Eğer sen olsaydın,” dedi Will, “Ben öyle düşünmezdim. Bu yüzden sadece arkadaş olduklarına asla inanamadım. Seni sevmediğimi hayal bile edemiyorum.”

“Biz onlar gibi değiliz.”

“Hayır, değiliz.” Bana gülümsedi. “Eğer sen olsaydın, ne kadar zaman geçmiş olursa olsun ben seni geri isterdim. Ne olduğu hiç önemli değil.”

“Önce gitmeme izin vermen lazım. Ya da beni terk edeceksin.” Eklemeden duramadım. Beni terk etme ihtimali her zaman oradaydı. Okula gidecekti ve sonra üniversiteye ve sonra kim bilir nereye. Ve ben de kendi yoluma gitmek istiyordum. Benim de yaşamam gereken kendi hayatım vardı. Yüksek sesle bile söyleyemediğim, Will’e bahsetmediğim bir hayalim vardı. Belki ben de polis olabilirdim. Hatta bir dedektif olabilirdim. Bunun Will’in hayatında kendine nasıl bir yer bulacağını bilmiyordum ya da yer bulabilecek miydi?

Ama onu bir gün bile görmeme fikri titrememe sebep oldu.

“Asla gitmene izin vermeyeceğim.” Will bana daha sıkı sarıldı. Gözleri, grinin en yumuşak tonuydu, kuğu yavrusu gibi. “Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, hep kalbimde olacaksın.”

Bir şey kirpiğime takıldı ve gözlerimi kırptım. Hava etrafımızda dans eden beyaz yıldızlarla doluydu: kar, sıradan bir günü sihirli bir şeye dönüştürüyordu.

Will beni izliyordu, bekliyordu ve benim bunu söylediğimi duymaya ihtiyacı vardı.

“Nereye gidersem gideyim.” dedim. “Ne yaparsam yapayım.”

Beni havaya kaldırdı, öpüşürken döndürdü. “Eğer, kordon-

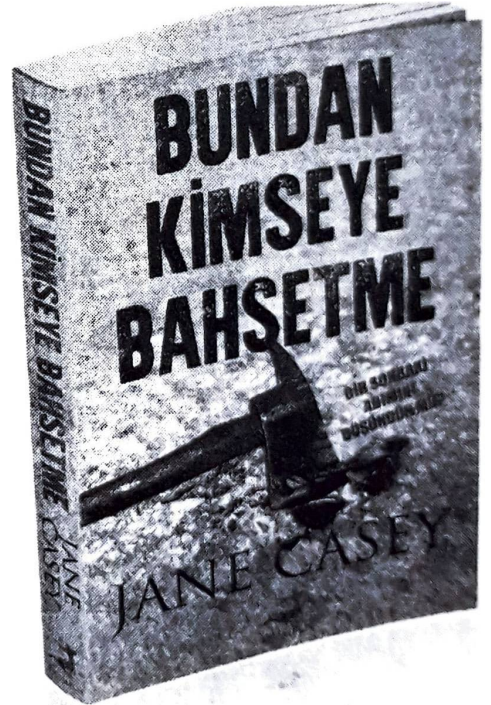
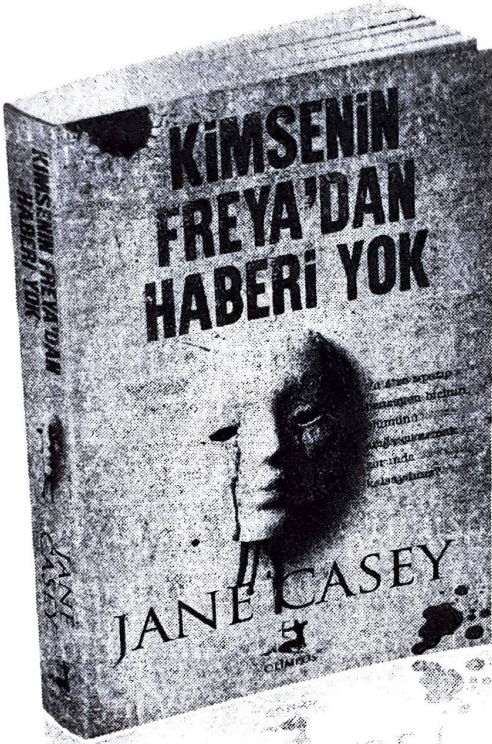
Jane Casey

da yürüyen bize gülen veya gözlerini kaydıran başka insanlar olduysa bile umurumda değildi. Onda kaybolmuştum ve o da bende, olması gereken buydu.

altın kızlar

JESS TENNANT

Serisinin Diğer Kitapları

Dublin’de doğup büyümüş olan Jane Casey, iki kere İrlanda Yılın Polisiye Romanı ve Marry Higgins Clark Ödülü için son adaylar arasına, CDWA Dagger Kütüphane Ödülü için ise ilk listeye girmiştir. Jane Casey’nin ilk kitabı **Ölümün Soğuk Sesi**, ajansına yapılmış başvuru yığını arasında keşfedildiğinde, Jane çocuk kitabı editörü olarak çalışıyordu ve hemen sonra kitap Ebury Yayıncılık tarafından basıldı. Şu anda yetişkinler için, Maeve Kerrigan serisi de dâhil olmak üzere, en çok satanlar listesinde kitapları vardır.

Jane bir ceza avukatıyla evli ve Güneydoğu Londra’da yaşıyor
Tvvitter’da takip edebilirsiniz.

(o> Ja neCasey Author

